

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, občanské sdružení se sídlem Ve Svahu 1, Praha 4, IČO: 693 47 760, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 23/1568, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, Staroměstské nám. 6, Praha 1, zastoupenému prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem se sídlem AK Kříž a Bělina, Dlouhá 13, Praha 1, za účasti osob na řízení zúčastněných: **1) ECM Finance a.s.**, Na Strži 65/1702, Praha 4, IČ: 25704591, zast. JUDr. Kateřinou Jeráčkovou, advokátkou se sídlem Branická 17/128, Praha 4, **2) Občanská iniciativa Pankráce**, občanské sdružení, se sídlem Bartákova 1108/38, Praha 4, o žalobě proti výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2005, č.j. 20641/2005/63/O-1441/05

takto:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 11.11.2005 č.j. 20641/2005/63/O-1441/05 se ve výroku II. zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.625,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního ze dne 7.3.2005 č.j. MHMP-58513/2004/OST (dále též jen „územní rozhodnutí“ nebo „ÚR“) bylo rozhodnuto o umístění stavby a o výjimce ze stavební uzávěry pro trasy městské kolejové dopravy a to k návrhu společnosti ECM Finance a.s. (dále jen stavebník), kterým byla umístěna stavba: „Dopravní řešení Pankrácké pláně“ na pozemcích k.ú. Michle, Nusle a Krč v prostoru ulic Hvězdova,

Sdružení, 5. května, Na Strži, Milevská, Pujmanové a Na Pankráci v Praze 4, a to stavba sestávající z

- rozšíření pozemní komunikace 5. května v části úseku mezi pozemními komunikacemi Na Veselí a Pod Vršovickou vodárnou III
- rozšíření pozemní komunikace Hvězdova v úseku mezi pozemními komunikacemi Na Pankráci a Pujmanové
- okružní křižovatky pozemních komunikací Hvězdova a Pujmanové
- tři dopravních ramp (místních komunikací) z pozemní komunikace 5. května na pozemní komunikaci Hvězdova (rampa A₁, rampa A₂, rampa B včetně opěrných zdí a mostu) s rozšířením křižovatky s pozemní komunikací Hvězdova – Sdružení a komunikace pro pěší včetně opěrné zdi
- tři dopravních ramp (místních komunikací) z pozemní komunikace 5. května na pozemní komunikaci Na Strži (rampa C₁, rampa C₂, rampa D včetně opěrných zdí a mostu) s rozšířením křižovatky s pozemní komunikací Na Strži

a současně umístěna světelná signalizační zařízení včetně souvisejících připojovacích kabelů v rozhodnutí dále vymezených křižovatkách a ulicích, odvodnění umístěvaných pozemních komunikací, umístění kabelu veřejného osvětlení včetně stožárů a přeložek elektrických kabelů, a to tak jak je stavba zakreslena v ověřené dokumentaci (2 ks situačních výkresů na podkladu katastrální mapy v měř. 1:1000 a 2ks doplňujících situačních výkresů v témže měřítku). Pro umístění a projektovou přípravu stavby byly stanoveny podmínky pod body 1 – 16 a dále bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení, a to Občanského sdružení Občanská iniciativa Pankráce (pod body N.1.1. až .74), ČSAD Praha Pankrác a ČSAD Praha Holding a.s., pod body N.2.1.-6), Centra pro podporu občanů Děti Země (pod body N.3.1.-4) a námitkách žalobce Ateliéru pro životní prostředí pod body označenými N.4.1.-20. Bytového družstva Hvězdova 35/1259 pod body N.5.1. -14, Gregora Koidla pod N.6., Hlavního města Prahy pod N.7. a dalších účastníků řízení, které námitky podali, pod dalšími obdobně označenými body. Rozhodnutím o výjimce ze stavební uzávěry obsažené v tomto územním rozhodnutí odbor stavební Magistrátu hl. m. Prahy povolil podle § 41 odst. 3 stavebního zákona, § 4 Nařízení č. 14/2001 Sb. hl. m. Prahy o stavební uzávěře výjimku ze zákazu stanoveného v § 3 uvedeného Nařízení pro umístění sítě technického vybavení na ulici Na Pankráci a Na Strži.

K odvolání žalobce a dalších účastníků řízení žalovaný, Ministerstvo pro místní rozvoj, rozhodnutím ze dne 11. 11. 2005 č.j. 20641/2005/83/O-1441/05 předně uvedené územní rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy přezkoumalo a výrokem pod bodem I. podle § 60 správního řádu zamítl jako nepřipustné odvolání Vlasty Antonové a výrokem pod bodem II. podle § 59 odst. 2 změnil územní rozhodnutí tak, že na straně jedna v odřádkách 1 – 5 připojil slova „včetně sadových úprav“ a dále provedl další změny na jednotlivých stranách rozhodnutí I. stupně, zejména na str. 6 v podmínce č. 10 vypustil body 10.9, 10.11, 10.12, 10.13, 10.14, 10.15, 10.17 a bod 10.10 označil jako bod 10.9 a bod 10.16 jako bod 10.10. Dále změnil podmínku č. 11 v bodě c) a dále změnil výrok rozhodnutí orgánu I. stupně i stran výroku o námitkách účastníků řízení a to konkrétně, jak se blíže uvádí na straně 3 odvolacího rozhodnutí, v ostatním napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze vzhledem k rozsahu věci samé, který vyplývá z daného stavebního záměru, rozsahu vydaných rozhodnutí (rozhodnutí orgánu I. stupně o umístění stavby má 66 stran a rozhodnutí orgánu II. stupně napadené následnou žalobou má 35 stran) a zejména rozsahu, v jakém je rozhodnutí žalovaného žalobou napadeno a v jakém je žalobě oponováno žalovaným a rovněž stavebníkem, jako osobou na řízení zúčastněnou, se předně

v úvodu (**část I.**) odůvodnění rozsudku na základě shrnutí obsahu žaloby a obsahu spisu vypořádá nejprve obecně s aktivní legitimací žalobce k podání žaloby, když je tato zpochybněna jak žalovaným tak stavebníkem; následně (**část II.**) se bude zabývat obsahem jednotlivých žalobních námitek věcně a až ve vztahu k nim bude proto uvádět k nim relevantní konkrétní oponenturu žalovaného a stavebníka, konkrétní zjištění ze správního spisu, včetně závěrů napadeného rozhodnutí a vlastní posouzení žalobních bodů soudem.

Část I.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ve výroku pod bodem II., přičemž žalobní důvody shrnuje v **bodě III** do **osmi** konkrétních základních okruhů (tyto body č. 1- 8 soud pro označení námitek v části II. rozsudku zachovává), v nichž spatřuje porušení právních předpisů a tvrdí porušení svých procesních práv, a to:

1. Cíle územního plánování

Žalobce namítá za **a)** absenci podkladů pro komplexní posouzení dopravního řešení a rozpor žalovaného rozhodnutí s § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1967 Sb. (správně 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „stavební zákon“) a § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád) s tím, že žalovaný se stanovením limitů pro zástavbu území a tím vyvolaným zvýšením kapacity komunikací nikterak nezabýval. Za **b)** namítá nestanovení podmínek pro ochranu veřejných zájmů v území a rozpor s ustanovením § 39 stavebního zákona, s tím, že správní orgán odůvodnil zamítnutí této námítky v bodě N. 4.10 stanovením podmínek 1 – 16 územního rozhodnutí, nejedná se však o podmínky, kterými by bylo naplněno ustanovení § 39 stavebního zákona.

2. Ochrana před nepříznivými účinky hluku

Za **a)** žalobce tvrdí, že umístěním stavby došlo k překročení limitů na ochranu před hlukem a spatřuje rozhodnutí žalovaného v rozporu s ust. § 1 odst. 1 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. a s ust. § 17 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., že umístěním navrhované stavby dojde k nárůstu automobilové dopravy v lokalitě již dnes dle vyjádření Městského hygienika ze dne 18.7.2002 nadlimitně zatížené a že nemůže tvrzení konkretizovat, neboť konkrétní údaje z předmětné hlukové studie nezná a v rozporu se zákonem neměl možnost se s ní seznámit (dále bod III.4 žaloby).

Za **b)** namítá, že nejsou splněny podmínky pro stanovení ochrany před hlukem izolacemi objektů, když nebyly vyčerpány všechny technické prostředky. Takový postup je v rozporu s ust. § 12 odst. 6 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. a čl. 25 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 hl.m. Prahy; v daném případě jsou urbanistická hlediska možnosti řešení hlukové zátěže zcela pominuta.

Za **c)** tvrdí, že navrhovaná stavba je v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 37 odst. 2 stavebního zákona, neboť nesplňuje požadavek na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí a neobtěžování okolí užíváním stavby nad míru přípustnou.

Za **d)** žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a neodstranění vad původního rozhodnutí, tvrdí, že nebyl respektován právní názor odvolacího orgánu vyjádřený v původním rozhodnutí, že správní orgány obou stupňů (v ÚR bod N.4.11) řádně neodůvodnily zamítnutí výše uvedených námitek a odkázaly toliko na kladné vyjádření dotčeného orgánu státní správy a že ani on ani jiní účastníci řízení se nemohli vyjádřit ke stanoviskům dotčených orgánů státní správy před jejich vydáním ani se seznámit s podklady pro ně (např. s hlukovou studií, výsledky měření hluku) a byla mu upřena procesní práva, ani žalovaný tuto vadu neodstranil.

Za **e)** žalobce navrhuje, aby soud podle § 75 odst. 2 přezkoumal i zákonnost závazného podkladu pro rozhodnutí, a to stanovisek vydaných Hygienickou stanicí hl. m. Prahy ze dne 18.7.2002 č.j. 6941/02/PO4/Dr.Čerň a stanoviska téhož orgánu ze dne 30.9.2004 č.j. 10052/04/PO4/Dr. Čerň.

3. Ochrana ovzduší

Pod tímto bodem žalobce uplatňuje obdobné námitky jako v bodě 2. a shodně je strukturuje ve vztahu k překročení limitů stanovených pro ochranu ovzduší, a tedy:

Za **a)** namítá překročení nejvýše přípustných limitů pro ovzduší a únosného zatížení území, rozpor § 2 odst. 1 písm. j) zákona 86/2002 Sb. a ust. § 17 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb.

Za **b)** narušení pohody bydlení (čl. 4 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, neboť ve vztahu k zachování limitů pro znečištění ovzduší rovněž nesplňuje požadavek na zachování pohody bydlení a neohrožování života, zdraví a zdravých životních podmínek.

Za **c)** obdobně jako pod bodem 2 d) tvrdí že právní názor odvolacího orgánu nebyl respektován stavebním úřadem a tato vada nebyla odstraněna ani žalovaným; stavební úřad v bodě (N.4.12) opět poukázal toliko na to, že stavba byla projednána s dotčenými orgány státní správy kladně a nedostál povinnosti dle § 37 odst. 2 stavebního zákona; žalobce nemůže konkretizovat více, neboť před vydáním rozhodnutí neměl možnost se seznámit s podklady pro tato stanoviska (rozptylovou studii, odbornými posudky).

Za **d)** žalobce poukazuje na § 3 odst. 9 zákona č. 86/2002 Sb. a § 4 odst. 5 písm. j) resp. přílohy č. 9 Nařízení vlády č. 350/2002 Sb., podle nichž musí být součástí dokumentace stavby liniového zdroje znečišťování ovzduší dopravní komunikace rozptylová studie a to zpracovaná podle požadavků těchto předpisů, odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší a odborný posudek o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí. V rozporu s tímto ustanovením nebyly rozptylová studia ani odborné posudky pro danou stavbu součástí dokumentace stavby předložené v tomto řízení a nebyly ani předloženy účastníkům řízení, aby se s nimi mohli seznámit, což je hrubou vadou tohoto řízení.

Za **e)** žalobce opět ve smyslu ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního navrhuje, aby soud přezkoumal závazné podklady pro vydané rozhodnutí (stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 30.5.2002 č. MHMP-000572/OZP/VI/2002 a stanovisko téhož orgánu ze dne 8.7.2003 č.j. MHMP-081711/2003/001/OZP/VI).

4. Seznámení účastníků s podklady pro rozhodnutí

Žalobce tvrdí, že byl hrubě zkrácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, jak konkretizoval v bodech 2 a 3, ač jako podklady jsou uvedeny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 28 i v rozhodnutí žalovaného na str. 20 a 26. Tyto podklady nebyly ve správním spisu založeny, jde o vadu řízení a totéž platí v případě podkladů týkajících se ochrany ovzduší uvedené v územním rozhodnutí na str. 28 a v rozhodnutí žalovaného na str. 20. Uvedené podklady navíc podle zákona mají být součástí dokumentace stavby (bod 3 d).

5. Technické řešení a rozpor s OTHP

Za **a)** žalobce tvrdí, že v řízení uplatnil i námitky týkající se rozporu navrhovaného technického řešení staveb II. etapy s obecně závaznými právními předpisy a závaznými československými normami, k tomu přiložil k předchozímu vyjádření stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 10.2.2003 č.j. 41/2003/120-RS/2; návrh je podle něho v rozporu s ust. § 17 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb.

Za b) namítá rozpor s čl. 4 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 1 odst. 2 a § 37 odst. 2 stavebního zákona, tvrdí, že umísťované rozšíření ulice 5. května je v rozporu s uvedeným ustanovením, navrhovaná stavba nejen že akceptuje dnešní situaci dopravní funkce a dopravní zatížení třídy 5. května (Severojižní magistrála SJM), ale stávající z hlediska architektonicko-urbanistického i hlediska životního prostředí naprosto nevyhovující stav navrhovaným rozšířením ještě zhoršuje.

Za c) tvrdí, že správní orgány obou stupňů se s žádnou z námitek uvedených v bodě a) ani b) věcně a konkrétně a přezkoumatelně nezabývaly, namítá proto zkrácení práv žalobce na řádné vypořádání se s jeho odvolacími důvody a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

6. Soulad s územním plánem

Žalobce tvrdí, že navrhovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací a jde tedy opět o rozpor s ust. § 37 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Žalobce konkretizuje svůj náhled na umístění jednotlivých částí stavby (rozšíření ulic, bypassu a ramp) a jako hrubě nepravdivou hodnotí reakci žalovaného na uvedenou nezákonnost návrhu a jako účelovou a zcela rozpornou s právními předpisy argumentaci žalovaného, kterou se pokusil vypořádat se s uvedeným odvolacím důvodem. Nelze podle žalobce tvrdit, že rozšíření ulice 5. května a na něj napojené rampy jsou komunikacemi obslužnými a tedy je do polyfunkčních ploch umístit lze.

7. Posuzování vlivů na životní prostředí

Žalobce namítá absenci stanoviska dle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí a rozpor rozhodnutí žalovaného s ust. § 10 odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb. Tvrdí, že v řízení o umístění předmětné stavby mělo být předloženo a v rozhodnutí zohledněno stanovisko k posuzování vlivů daného záměru na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. (přílohy č. 1 kategorie II položka 9.1 tohoto zákona). V dalším opouje argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí k této námitce žalobce a tvrdí, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného jsou vydána v rozporu s tímto ustanovením.

8. Přezkoumatelnost rozhodnutí a procesní vady

Žalobce tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a rozpor tohoto rozhodnutí s ust. § 3 odst. 3 a 4, § 46 a 47 odst. 2 a 3 správního řádu. Namítá, že jak prvostupňové rozhodnutí, tak i rozhodnutí žalovaného se nezabývá konkrétními rozpory umísťované stavby s právními předpisy a není v nich uvedeno, proč námitky žalobce jsou nedůvodné. Tyto konkrétní, správními orgány neřešené rozpory, jsou uvedeny v předchozích bodech žaloby, zejména pod bodem III. 2 d), 3 c) a 5 c) žaloby. Jde proto o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů, což je jedním z důvodů pro jejich zrušení. Vadnost takového postupu je potvrzena i soudní judikaturou (rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 8 Ca 175/2003).

V závěrečném bodě IV. žalobce shrnuje, že se žalovaný se nevypořádal s odvolacími důvody žalobce a žalobce byl nezákonným postupem správního úřadu zkrácen na svých právech (jak již uváděl v bodě III. 8., III. 4 žaloby). Žalobce tvrdí, že byl zkrácen na právu seznámit se s důležitými podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim i na právu, aby se žalovaný řádně vypořádal se všemi jeho námitkami a to věcným způsobem. V tomto směru poukazuje na nález Ústavního soudu III.ÚS 70/97-33 Sb. a rovněž na čl. 9 odst. 2 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (Aarhuská úmluva) a dále na směrnici Evropského parlamentu a Rady 203/35 ES o účasti veřejnosti na vypracování některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a změně Směrnic 85/337/EHS a 96/61 ES. Proto žalobce

žádá, aby soud rozhodnutí napadené žalobou ve výroku pod bodem II. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal předně na to, že žalobní důvody uváděné žalobcem v žalobě jsou téměř shodné s původními námitkami žalobce, které uplatnil žalobce i další účastníci řízení v územním řízení a současně shodné s odvolacími důvody, které následně žalobce uplatnil jako odvolací důvody proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí. Tvzení žalobce a žalobní důvody byly pečlivě projednávány ve správním řízení a to jak v I. tak II. stupni a s podrobným odůvodněním zamítnuty, zejména se to týká namítaného rozporu územního rozhodnutí o umístění navrhované stavby s územně plánovací dokumentací, chybného stanoviska dle zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivu na životní prostředí, rovněž nadměrného zatížení hlukem a překročení imisních limitů v území a rozporu dopravně technického řešení navrhované stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu, obecnými technickými požadavky zabezpečujícími užívání staveb s osobami s omezenou schopností pohybu a orientace (V tomto směru poukazuje na čl. IV. svého vyjádření a jednotlivé body 1 – 8). Při přezkoumání územního rozhodnutí v posledním odvolacím řízení žalovaný sice některý nedostatky zjistil, ty však bylo možno napravit v samotném odvolacím řízení a vzhledem k tomu, že dotčené skutečnosti vyplývaly z územního rozhodnutí, správního spisu i dokumentace, se kterými žalobce měl možnost se seznámit a také se seznámil, jak tomu napovídají jeho další postupy, nedostatky se nevyskytly a nebyly takového rázu, že by nutně vyžadovaly zrušení rozhodnutí. U řady žalobních bodů se žalobce dovolává názoru žalovaného, které uvedl v předchozích vydaných rozhodnutích, avšak žalovaný namítá, že tyto formulace žalobce účelově vytrhává z kontextu rozhodnutí žalovaného, přičemž tyto nedostatky vytýkané prvoinstančním rozhodnutím předchozím vedly ke zrušení právě předchozího rozhodnutí. Žalovaný poukazuje na to, že předmětné územní řízení bylo zahájeno podáním návrhu 31.12.2001 a do současné doby bylo rozhodováno v něm celkem 6x, 3x správním orgánem I. stupně a 3x žalovaným o tom, zda umístění navrhované stavby vyhovuje požadavkům, které stanoví příslušné právní předpisy. V průběhu tohoto období došlo k napravení zjištěných nedostatků a v konečné fázi rozhodování byly tyto nedostatky odstraněny. Poslední nedostatky pak rozhodnutím odstranil žalovaný a to změnou územního rozhodnutí, kdy došlo k upřesnění a konkretizování podmínek pro umístění stavby, pro zpracování projektové dokumentace a rovněž i k rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Žalovaný se tak v průběhu řízení náležitým způsobem postupně vypořádal se všemi námitkami jakož i odvolacími důvody.

Žalovaný dále v bodě III. svého vyjádření namítá, že v jednotlivých žalobních bodech obsažené důvody nezakládají aktivní legitimaci žalobce k podání správní žaloby, neboť je třeba mít za zřeteli jaké je postavení žalobce; poukazuje na ust. § 65 odst. 2 soudního řádu správního s tím, že legitimace k žalobě je dána, tvrdí-li takovýto žalobce, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. V souladu s tím aktivní legitimace žalobce je dána pouze v případě, pokud by tvrdil, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce má v předmětném stavebním řízení postavení účastníka řízení podle ust. § 59 odst. 1 písm. c) stavebního zákona (*správně § 34, pozn.soudu*) ve spojení s ust. § 70 zákona 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, je občanským sdružením, hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny a žalovaný se proto domnívá, že žalobce je omezen ve svých procesních právech ve stavebním řízení pouze na otázky ochrany dílčího veřejného zájmu a to zájmu chráněného zákonem o ochraně přírody a krajiny, přičemž ostatní veřejné zájmy není oprávněn prosazovat. Procesní práva žalobce se poté vůbec netýkají některých v žalobě

uváděných oblastí např. stavebně technických aspektů stavby, ochrany před hlukem, ochrany veřejného zdraví, bezpečnosti provozu, dopravního řešení apod. Žalobce navíc může hájit své procesní práva nikoli práva jiných účastníků řízení, žalobce se však dovolává ochrany cizích práv aniž by v této souvislosti specifikoval jak konkrétně byla porušena jeho práva procesní. Např. jaká procesní práva žalobce byla porušena předloženými rozhodnutími a stanovisky dotčených orgánů státní správy, které v území hájily veřejné zájmy, přičemž z procesní části správního spisu je navíc zřejmé, že žalobce mohl do spisu nahlížet a při konání posledního ústního jednání, kterého se účastnil, byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, tedy k těm, které byly za podklad pro vydání rozhodnutí označeny. Z podaných rozsáhlých odvolání, opakovaných územních řízení i ze žaloby vyplývá, že ani toto právo žalobci odepřeno nebylo.

V bodě IV. vyjádření se žalovaný (přes shora uvedené pochybnosti o aktivní legitimaci žalobce) vyjadřuje k jednotlivým žalobním bodům 1. až 8, jak bude uvedeno níže v tomto rozsudku.

Osoba zúčastněná na řízení ECM Finance a.s. (stavebník) ve svém vyjádření z 10.11.2006 k žalobním námitkám předně rovněž jako žalovaný obecně tvrdí, že uplatněné žalobní důvody nezakládají aktivní legitimaci žalobce k podání správní žaloby, protože ve smyslu ust. § 65 odst. 2 soudního řádu správního, mohou žalobu podat proti rozhodnutí správního orgánu pouze účastníci řízení tvrdí-li, že postupem správního orgánu byli zkráceni na právech, která jim přísluší a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Aktivní legitimace by proto podle stavebníka byla dána pouze v případě tak závažného porušení procesních práv účastníka, které by vedlo k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v předmětném řízení, jehož účastenství vychází z ust. § 59 odst. 1 písm. c) stavebního zákona (*správně § 34, pozn. soudu*) ve spojení s ust. § 70 zákona č. 114/1992 Sb., jako občanské sdružení jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, má práva omezena na procesní práva ve stavebním řízení a to pouze z pohledu ochrany tohoto dílčího veřejného zájmu chráněného zákonem o ochraně přírody a krajiny. Ostatní veřejné zájmy toto občanské sdružení není oprávněno prosazovat. V tomto směru odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu blíže neuvedenou. Procesní práva žalobce se tedy vůbec podle stavebníka netýkají stavebně-technických aspektů stavby a ochrany před hlukem a škodlivými látkami v ovzduší. Pokud žalobce argumentuje Aarhouskou úmluvou, publikovanou ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 124/2004 Sb. mezinárodních smluv, je tato argumentace nesprávná, protože tato úmluva se stala pro Českou republiku závaznou až 4.10.2004 a předmětné územní řízení bylo zahájeno 31.12.2001. Nelze proto tuto úmluvu aplikovat, nadto předmětná stavba nesplňuje kritéria uvedená v příloze I. této úmluvy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného a k vyjádření stavebníka předně odmítl, že by nebyl aktivně legitimován k podání žaloby a opětovně poukázal na body žaloby, v nichž tvrdí konkrétní postup žalovaného, v němž spatřuje zkrácení ve svých právech.

Městský soud v Praze k posouzení námitky aktivní legitimace žalobce k podání žaloby vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá stran procesního postupu řízení následující:

Navrhovatel ECM Finance a.s. podal návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby 31.12.2001. Odbor územního rozhodování Magistrátu hl.m. Prahy poprvé rozhodl o umístění stavby rozhodnutím ze dne 13.11.2002, toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno rozhodnutím z 12.4.2003 a věc byla vrácena k dalšímu novému projednání. Následně bylo oznámeno

30.6.2003, že v řízení bude pokračováno a bylo vydáno rozhodnutí 24.9.2003 o umístění výše uvedené stavby znovu. Toto rozhodnutí bylo následně žalovaným rozhodnutím ze dne 4.3.2004 pod čj. 31901/2003/63/OP-2875/03 zrušeno a věc vrácena opět k novému projednání. Magistrát pokračoval následně v řízení a závazný právní názor (strana 18 ÚR o umístění stavby) nyní vymezil do podbodů, které mu byly jako vadný postup vytknuty. Protože návrh nebyl doložen všemi podklady potřebnými pro řádné posouzení, jak byl odbor územní vázán, byl navrhovatel 18.5.2004 vyzván k doplnění podkladů a to 6ti paré situačních výkresů k územnímu rozhodnutí zpracovaných na základě katastrální mapy a doplnění doplňujících situačních výkresů zpracovaných ve smyslu připomínek Ministerstva pro místní rozvoj dle jeho rozhodnutí, dále dodatek technické zprávy a nové souhlasy vlastníků pozemku dotčených stavbou pro případ změny vlastnických vztahů, řízení pak bylo přerušeno, podklady byly ve lhůtě doplněny a vzhledem k tomu, že na ústním jednání konaném 23.11.2004 byly vzneseny požadavky upřesnění předložených výkresů a textové části opět bylo řízení přerušeno a opět byl navrhovatel vyzván k doplnění a to ve lhůtě do 23.12.2004. Návrh byl doplněn a to o tvar stavební uzávěry pro trasy městské kolejové dopravy a další podklady, přičemž byla rovněž aktualizována a doplněna stanoviska dotčených orgánů státní správy, známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy bylo oznámeno nařízení nového (posledního) ústní jednání na den 1.2.2005. K tomuto dni nejpozději pak účastníci řízení byly informovány, že musí uplatnit své námitky.

Žalobce v průběhu řízení uplatnil námitky, a to naposledy při uvedeném jednání 1.2.2005. Podle protokolu o ústním jednání z tohoto dne byli účastníci vyzváni k uplatnění připomínek a námitek s tím, že v rámci koncentrační zásady nebude k později uplatněným přihlédnuto. Podle prezenční listiny k tomuto protokolu se jednání zúčastnil zástupce žalobce Ondřej Tošner, účastníci při tomto jednání byli seznámeni projektantem s předmětem stavby dopravního řešení. Z protokolu vyplývá, kteří z přítomných účastníků se zúčastnili diskuse a dále je součástí protokolu list, v němž jsou označeny námitky, které byly předány na ústním jednání tohoto dne, které jsou označeny v přílohách 1a, 1b, 2, 3, 4 a 3a. Námitky proti obsahu protokolu nebyly vzneseny. Podpis na protokolu zástupce žalobce je obsažen.

Vyjádření žalobce jako účastníka řízení ve věci umístění předmětné stavby ze dne 31.1.2005 bylo podáno písemně a uplatněny námitky, předně navrhoval, aby řízení bylo zastaveno, resp. aby v případě jeho pokračování byla žádost o vydání územního rozhodnutí z důvodu, že by uskutečněním a užíváním umístěvané stavby mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a zvláštními předpisy zamítnuta. Obsah těchto podaných námitek zde uvedený pod body 1 – 9 se byť stručněji obsahově překrývá s námitkami uplatněnými v žalobě, neboť v bodě 1. namítá, že nebyla řešena zástavba území komplexně a tudíž nelze stran výpočtu v dokumentaci pro stavbu dopravního řešení zahrnout reálné kapacity požadavků i staveb budoucích, jak stavební úřad tvrdí, neboť zde absentují bližší podmínky pro zástavbu území a možnost zajištění ochrany hodnot daného území. V bodě 2 namítá nárůst automobilové dopravy a postup městského hygienika v jím podaných stanoviscích s tím, že již dnes je nadlimitně zatížena uvedená lokalita hlukem způsobem překračujícím míru únosného zatížení území. V bodě 3 v tomtéž duchu poukazuje na nejvýše přípustné hodnoty imisních limitů stran ochrany ovzduší s tím, že rovněž daná lokalita je nadmíru přípustnou zatížena těmito emisemi, přičemž v tomto bodě je rovněž poukaz na to, že jak podklady pro stanovení hlukové zátěže tak i rozptylová studie, odborné posudky týkající se znečištění ovzduší, součástí spisu k předmětné stavbě nejsou, takže účastníci se nemohou v rozporu se zákonem s těmito podklady seznámit. V bodě 4 poukazuje na to, že stavba je v ochranném pásmu Pražské památkové rezervace, tato námitka pak nebyla obsahem žaloby. V bodě 5 nesouhlasí s návrhem na rozšíření ulice 5. května, poukazuje na nesprávné technické

řešení staveb II. etapy, dále v bodě 6 jeho námitky jsou shodné jako v žalobě stran umístění ramp z ulice 5. května a stran možnosti umístění tohoto dopravního řešení ve vztahu k územnímu plánu hl. m. Prahy. Pod bodem 7 žalobce tvrdí, že k územnímu řízení mělo být předloženo a v rozhodnutí zohledněno stanovisko k posuzování vlivů daného záměru na životní prostředí, a to buď stanovisko dle zákona č. 244 (tedy stanovisko z procesu posuzování vlivů na životní prostředí záměru stavby „Obchodní a společenské centrum Pankrác – objekt D“ jehož součástí je i posouzení předmětné stavby a nebo stanovisko dle zákona č. 100/2001 Sb., přičemž v tomto směru odkazuje na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 12.4.2003 č.j. 3993/03/63/0-310/03. Dále pod bodem 8 namítl žalobce, že doplnění dokumentace je zmatečné a zejména není zřejmé z jakého důvodu byl návrh doplňován a co ze stávajících podkladů zůstává v platnosti. V bodě 9 pak poukázal na to, že byl 18.5.2004 stavebník Magistrátem vyzván, aby předložil situační výkresy k územnímu rozhodnutí, které budou v měřítku 1 : 1 000 zpracovaných na podkladu katastrální mapy a 6 paré doplňujících situačních výkresů v tomtéž měřítku, které budou zpracovány ve smyslu připomínek MMR uvedených v odůvodnění jeho rozhodnutí ze 4.3.2003 a dodatku k technické zprávě, a ani po opětovné výzvě nebylo reagováno adekvátně, řízení mělo být řízení zastaveno (tato námitka není žalobním bodem).

Obdobného obsahu bylo i stanovisko žalobce doručené úřadu již dříve 22.11.2004.

V odvolání proti územnímu rozhodnutí doručeném Magistrátu hl.m. Prahy dne 5.4.2005, včetně doplnění z 20.7.2005, žalobce uplatnil obsahově shodné námitky proti návrhu na umístění stavby, včetně rozporu s právními předpisy (jak následně uvedeno v žalobě) s tím, že územní rozhodnutí se s nimi nevypořádalo řádně, popř. nedostatečně.

Z žalobou napadeného rozhodnutí na str. 10 jednoznačně vyplývá, a v tomto směru není mezi stranami sporu, že účastenství žalobce v tomto řízení nebylo zpochybněno, žalovaný ověřil, že odvolání bylo podáno účastníkem řízení, kterým žalobce byl podle § 34 odst. 3 stavebního zákona, neboť jako občanské sdružení splnil požadavky pro toto postavení dle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny. Z vyjádření žalovaného k žalobě (bod II.1., str. 54 soudního spisu) je rovněž nesporné, že žalobní důvody jsou téměř shodné s původními námitkami žalobce, které uplatnil v územním řízení a současně shodné s odvolacími důvody.

Městský soud v Praze na základě uvedeného neshledal oprávněnou výhradu žalovaného ani stavebníka, že „uplatněné žalobní důvody obsažené v jednotlivých žalobních bodech nezakládají aktivní legitimaci žalobce k podání správní žaloby“ ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s.ř.s..

Pro rozhodnutí soudu o podané žalobě jsou klíčové tři základní aspekty: jednak zda žalobce namítá konkrétní zkrácení na svých právech, jednak zda jde o námitky relevantní ve vztahu k předmětu řízení a dále zda vzhledem k postavení žalobce jako občanského sdružení jsou uplatněné žalobní důvody legitimní stran těch zájmů, k jejichž ochraně mu bylo zvláštním předpisem postavení účastníka v řízení založeno.

Žalobce je občanským sdružením občanů a právnických osob dle stanov registrovaných u ministerstva vnitra, v němž se sdružili zastánci ochrany přírody a krajiny, životního prostředí a veřejného zdraví k aktivní činnosti na jejich ochranu. Základními cíli sdružení jsou zejména a) chránit přírodu a krajinu, což je hlavním cílem sdružení, b) chránit životní

prostředí a veřejné zdraví; c) působit ... dále směrem k trvalejší udržitelnosti a kvalitativnímu rozvoji lidských sídel i krajiny; ...f) účinně se účastnit ve správních a jiných řízeních a rozhodovacích procesech, v nichž mohou být dotčeny ochrana životního prostředí, přírody, krajiny, veřejného zdraví a památek (čl. 3 Stanov).

Ohledně žalobní legitimace občanských sdružení ve smyslu ust. § 65 a násl. soudního řádu správního platí podle ustálené judikatury pro občanská sdružení vystupující na ochranu životního prostředí ve stavebním řízení, že mohou jako žalobci úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen pokud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena procesní práva, která jim v takovém řízení jako účastníku přísluší. Žalobce pak před soudem není oprávněn k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob uplatněné ve správním řízení a týkající se porušení práv těchto osob, a to ani tehdy, jestliže taková osoba sama žalobu soudu nepodala. Žalobce se může domáhat ochrany jen proti tvrzenému porušení vlastních práv, na nichž byl rozhodnutím zkrácen. Procesní práva žalobce, který je občanským sdružením, jsou stejná jako procesní práva všech ostatních účastníků řízení (princip rovnosti v procesních právech). Má proto právo předně vznést ve lhůtě námitky proti návrhu podanému stavebníkem a právo na to, aby se správní orgán s nimi vypořádal v průběhu správního řízení, a dále, aby se vypořádal s odvolacími důvody proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. (k tomu viz např. č. 379/2004 Sb. NSS a Soudní judikatura ve věcech správních č. 888/2001).

Stran procesních práv žaloba tvrdí konkrétní porušení procesních práv v průběhu samotného řízení a to, že žalobci bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný v rozhodnutí nevypořádaly s námitkami žalobce uplatněnými v řízení a uvedenými v odvolání. Žalobce tím uplatňuje zkrácení v procesním právu, které mu jako účastníku řízení přísluší a současně tvrdí, že tento postup správních úřadů měl za následek nezákonné rozhodnutí s odkazem na ustanovení procesní i hmotněprávní jednotlivých předpisů, jimiž byl úřad vázán při vydání rozhodnutí ve věci.

Aktivní legitimace k žalobě je dána, neboť procesně je k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Jinými slovy, dle § 65 s. ř. s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) se procesní legitimace zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce; závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Afs 40/2005 - 62).

Za legitimní námitky ve vztahu k zájmu občanského sdružení jako nestátní neziskové organizace vyjádřenému stanovami, tj. zájmu na ochraně životního prostředí, soud na tomto místě obecně shledává námitky pod žalobními body 1.a 6. dotýkající se rozvoje lidských sídel v souvislosti s ochranou životního prostředí, námitky pod bodem 2 a 3, týkající se ochrany zdraví a životního prostředí před negativními vlivy hluku a čistoty ovzduší, jako atributů zdravého životního prostředí a námitku č. 7, výslovně mífící na proces posuzování vlivů na životní prostředí; zužující výklad zaujímáný žalovaným či stavebníkem, že totiž žalobce je legitimován k námitkám toliko v mezích zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny považuje soud za nesprávný. Kromě uvedeného ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny byly požadavky Aarhuské úmluvy, aby občané (veřejnost) měli přístup k informacím o životním prostředí (čl.4) a měli oprávnění se podílet na rozhodování týkajícím se životního prostředí (čl.6) a měli přístup k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (čl.9), to vše za účelem definovaným v preambuli Úmluvy, a konečně i směrnice č. 85/337/EHS implementované i do zákona č. 100/2001 Sb. (a to ještě před vstupem České

republiky do Evropské unie), v němž je účast veřejnosti zajištěna (viz ust. § 6 odst. 4, § 8 odst. 3, § 9 odst. 8a 9, § 10c odst. 3, § 10f odst. 4, 5, § 10j odst. 3 a další tohoto zákona. Žalobce tvrdí, že předmětná stavba podléhá posuzování (resp. zjišťovacímu řízení) podle tohoto zákona a podle ust. § 23 odst. 9 tohoto zákona přísluší v takovém případě občanskému sdružení účastenství v navazujících správních řízeních.

K argumentaci žalobce, žalovaného a stavebníka stran žalobní legitimace ve vztahu k Aarhuské úmluvě soud v této fázi pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 5 As 19/2006-59, publikovaný pod č. 1483/2008 Sb.NSS a uzavírá, že procesní předpoklady podle vnitrostátní úpravy pro postavení účastníka řízení v daném případě žalobce naplnil (přihlásil se k účasti a v řízení jako účastník uplatnil svá práva), a proto soud v daném případě procesní legitimaci k podání žaloby shledal a žalobu meritorně projednal.

Část II.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí (ust. § 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

O jednotlivých námitkách žalobce uplatněných v bodě III. žaloby, pod označením 1. až 8. uvažil takto:

1. Cíle územního plánování

Žalobce namítá za **a)** absenci podkladů pro komplexní posouzení dopravního řešení a rozpor žalovaného rozhodnutí s § 1 odst. 1 a 2 stavebního zákona a § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád) a za **b)** nestanovení podmínek pro ochranu veřejných zájmů v území a rozpor s ustanovením § 39 stavebního zákona.

K písm.a) žalobce tvrdí, že na základě předchozího rozhodnutí v dané věci ze dne 24.9.2003 č.j. MHMP-304477/2003/OST/Ve (str. 14) do výpočtu v dokumentaci pro stavbu dopravního řešení jsou zahrnuty kapacity i staveb budoucích. Bez podrobnějších regulativů a celkového řešení zástavby na Pankrácké pláni (dokumentu, který by řešil dané území komplexně) nelze spolehlivě určit jaká bude celková míra zastavenosti tohoto území a přilehlých lokalit, ověřit, zda do výpočtů byly zahrnuty všechny uvažované stavby a zda tyto stavby nemohou doznat výrazných změn, nelze zatím stanovit podrobné architektonicko-urbanistické podmínky pro zástavu území, limity zatížení území, které by stanovovaly nejvyšší únosnou míru tohoto zatížení a další předpoklady pro využití tohoto území, aby mohla být zabezpečena ochrana veřejných zájmů. Vzhledem k absenci těchto údajů nemohl při umístění předmětné stavby vycházet správní orgán ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a sice zajistit dostatečné kapacity pozemních komunikací a snížení vlivu na životní prostředí, neboť není známa dopravní potřeba všech objektů, jež mají v předmětném území vzniknout, přičemž rozšíření komunikací a nové nájezdové rampy zapříčiní zvýšení atraktivnosti přístupu k navrhovaným objektům automobilovou dopravou (dojde k zaplnění a zvýšení kapacity komunikací). Dochází tak k vyhovění potřebám automobilové dopravy vyvolané navíc umístěním komerčních staveb v území bez ohledu na jiné zájmy a k přetížení předmětného území. Tomu mělo být zabráněno stanovením limitu zástavby pro danou lokalitu.

V bodě **b)** žalobce připouští, že podrobnější územně plánovací dokumentace sice není nezbytným předpokladem pro umístění stavby (pozn. soudu: regulační plán), tato situace však klade vyšší nároky na stavební úřad na posouzení umísťované stavby a zhodnocení jejích

vlivů v důsledku širších souvislostí. Správní orgán měl absenci bližších podmínek pro zástavbu území kompenzovat stanovením takových podmínek v případném kladném rozhodnutí, aby byla zajištěna ochrana hodnot v území, k tomu však v rozporu s ust. § 39 stavebního zákona nedošlo.

Správní orgán odůvodnil zamítnutí této námitky v bodě N.4.10 stanovením podmínek 1 – 16 územního rozhodnutí. Tyto podmínky v žádném případě nenaplní požadavek ustanovení § 39 stavebního zákona tj. zajistit trvalou ochranu veřejných zájmů v území, neboť se jedná převážně o podmínky související s popisem stavby či organizací a provádění výstavby, avšak absentují reálné podmínky, kterými by byl zabezpečen soulad s cíli a záměry územního plánování včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, či požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí.

Žalovaný oponuje tomuto žalobnímu bodu s tím, že se podrobně k této námitce vyjádřil na str. 17 svého rozhodnutí, opakovaně pak bylo judikováno soudy, že předmětem řízení o umístění stavby je posouzení návrhu na umístění stavby a nikoli jiná varianta řešení. Pro předmětné území bylo v průběhu posledních let vypracováno několik studií, např. Masterplan a výsledek řešení „Dostavba Pankrácké pláně“, na které navázal podaný návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby Dopravního řešení Pankrácké pláně vč. dokumentace k územnímu řízení, kterou zpracovala autorizovaná osoba. Protože se územní řízení dotklo zájmů, které jsou předmětem ochrany podle zvláštních předpisů, postupoval stavební úřad podle § 126 odst. 1 stavebního zákona, přičemž požadavky dotčených orgánů státní správy jsou zapracovány v podmínkách č. 1 – 16 výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Byl tak zabezpečen soulad stavby s cíli a záměry územního plánování vč. architektonických a urbanistických hodnot (podmínky č. 1–9), věcná a časová koordinace stavby s jinými opatřeními v území (podmínka č. 10) a požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí (podmínky č. 11a), 11b), 11c) a 16). Žalovaný namítá, že konkrétně nevyplývá z žalobního bodu ani dalších, vzhledem k tomu, že se prolínají, v čem žalobce spatřuje, že ochrana životního prostředí a dalších potřeb v území podmínkami územního rozhodnutí zajištěna nebude a jaká v této souvislosti byla porušena jeho procesní práva. V územním řízení bylo správně konstatováno, že dokumentace pro umístění stavby vycházela z kapacit budoucích staveb na Pankrácké pláni a současně, že byly správně stanoveny podmínky k ochraně veřejných zájmů dle § 39 stavebního zákona.

Žalobce v replice tomuto vyjádření oponoval, že nemohl konkrétněji námitky vznést, neboť mu nebyly zpřístupněny všechny podklady v daném řízení, jak poukazoval v žalobě. Trvá na tom, že v daném případě nemohl být splněn požadavek naplnění cíle územního plánování, neboť není známa dopravní potřeba všech objektů, jež mají na předmětném území vzniknout, vzhledem i k tomu, že rozšířením komunikací a novými nájezdovými rampami z ulice 5. května dojde ke zvýšení dopravního zatížení území. K odkazu žalovaného na „Masterplan“ a výsledek řešení „Dostavba Pankrácké pláně“ žalobce uvádí, že se nejednalo o podklad pro rozhodnutí a už vůbec ne o podklad, s nímž by účastníci měli možnost se seznámit. K odkazu na podmínky č. 1 – 16 žalobce trvá na tom, že v žádném případě se nejedná o podmínky, kterými by bylo naplněno ustanovení § 39 stavebního zákona.

Stavebník (ve vyjádření k žalobě z 10.11.2006) nesouhlasí s tvrzením žalobce, neboť celková míra zastavěnosti dotčeného území je určena územním plánem (vyhl. č. 32/1999 Sb. HMP o závazné části plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy) a to jeho závaznou i jeho směrnicí částí. Tento plán určuje funkční využití jednotlivých polyfunkčních území a monofunkčních ploch, na které je dotčené území rozděleno a ve vybraných funkčních plochách stanoví maximální míru využití území a minimální podíl bydlení. Maximální míra využití území je

stanovena koeficientem podlažních ploch (KPP), který určuje nepřekročitelnou kapacitu funkční plochy vyjádřenou v m² hrubé podlažní plochy pro celou funkční plochu a koeficientem zeleně (KZ), který určuje minimální podíl ploch zeleně v celé funkční ploše. Stavební úřad tak správně konstatoval, že dokumentace pro umístění stavby vycházela z kapacit budoucích staveb na Pankrácké pláni.

Nesouhlasí rovněž s tvrzením, že stavebním úřad v územním rozhodnutí nestanovil podmínky k ochraně veřejných zájmů ve smyslu ust. § 39 stavebního zákona a poukazuje stejně jako žalovaný na podmínky č. 1 – 16 s tím, že podmínky č. 1 a 9 definují technické parametry stavby, která je jako stavba pozemních komunikací a souvisejících přeložek sítě technického vybavení v souladu s územně plánovací dokumentací i charakterem dotčeného území, které je územím s vysokým stupněm urbanizace, čímž chrání stavbou dotčené území před zásahy, které by v souladu s územně plánovací dokumentací, popř. s hodnotami v území nemusely být. Tyto technické podmínky zabezpečují, že ve stavebním řízení bude přezkoumán soulad dokumentace s těmito podmínkami a stavebník bude proto oprávněn provést na základě stavebního povolení pouze takovou stavbu, která bude v souladu s územním plánem. Podmínka č. 11 a) zabezpečuje ochranu veřejného zdraví před nepříznivými účinky hluku a podmínky 11 b), 11 c) a 16 zabezpečují ochranu zeleně. Tvrzení žalobce v tomto směru nebylo podloženo žádným konkrétním požadavkem ani příkladem. Stavební úřad proto správně stanovil podmínky k ochraně veřejných zájmů dle § 39 stavebního zákona.

Žalobce v replice podané k vyjádření stavebníka tomuto oponuje tím, že územní plán sice stanoví koeficienty míry využití daného území, avšak z nich nelze zjistit, jaký bude charakter budoucí zástavby (pouze jaká bude výměra zeleně a výměra hrubých podlažních ploch), nároky na dopravu se mohou u staveb, jejichž umístění je přípustné, značně lišit; jiné nároky má obytný dům, jiné obchodní centrum (tomu odpovídá i různý počet parkovacích míst stanovený vyhl. č. 26/1999 Sb.HMP); z koeficientů nelze tak vyčíst nároky budoucí zástavby území na dopravu.

Ze spisu k námitce 1. vyplývá (dle územního rozhodnutí orgánu I. stupně), že daná stavba je „nezbytná pro komplexní řešení jak stávající dopravní situace, tak dopravní situace vyvolané umístěním nových staveb v prostoru Pankrácké pláně“ (viz stručná charakteristika stavby, str. 19 ÚR).

Pokud jde o cíle územního plánování (na str. 19 – 20 územního rozhodnutí) se uvádí, že navrhovaná stavba společně se stavebními úpravami stávajících pozemních komunikací řeší následující hlavní cíle:

Za 1) Odstranění zbytných dopravních pohybů v území (přímým připojením pozemní komunikace Sdružení na pozemní komunikaci 5. května, které má přinést odstranění zbytných dopravních pohybů vozidel jedoucích z a do pozemní komunikace Sdružení a na a z pozemní komunikaci 5. května a na pozemní komunikaci Na Pankráci, dále podrobně se zde uvádí jaké zbytné dopravní pohyby vozidel mají být danou úpravou odstraněny.

Za 2) Vytvoření dostatečné kapacity připojení území na pozemní komunikaci 5. května, a to novými připojovacími rampami na pozemní komunikaci se vytvoří dostatečná dopravní kapacita pro připojení celého rozvojového prostoru Pankrácké pláně.

Za 3) Vytvoření dostatečné dopravní kapacity ve stávajících křižovatkách v území zvýšením počtu a prodloužením řadících pruhů stávajících křižovatek a zřízením nových světelně řízených křižovatek.

Za 4) Vytvoření dostatečné kapacity sítě pozemních komunikací v území, a to rozšířením pozemní komunikace 5. května o fyzicky oddělený přídatný pás, což umožní bezpečné

připojení území na tuto komunikaci; rozšíření pozemní komunikace Hvězdova včetně rozšíření ostatních pozemních komunikací před křižovatkami vytvoří dostatečně propustnou komunikační síť.

Za 5) se sleduje zajištění bezpečnosti provozu při zvýšené dopravní zátěži.

Za 6) Omezení negativních dopadů dopravy na území, kdy „Za předpokladu zastavení území v rozsahu a intenzitě dané územním plánem dojde ve srovnání s nulovou variantou výstavby dopravního systému ke snížení negativních vlivů dopravy. Ke snížení vlivu dopravy na životní prostředí bude navržena výsadba vzrostlé zeleně.

Následně v dalším textu na str. 20 uvádí stavební úřad, že jelikož součástí komplexního dopravního řešení na Pankrácké pláni jsou i stavební úpravy stávajících pozemních komunikací, které dle § 32 odst. 2 stavebního zákona nevyžadují vydání územního rozhodnutí, nejsou proto součástí tohoto návrhu a ani předmětem tohoto řízení a mohou být povoleny samostatně, stanovil stavební úřad v tomto rozhodnutí koordinační podmínku č. 10.17. a dále se zde pro informaci o komplexnosti dopravního řešení předmětné oblasti odkazuje na v návrhu uvedené i údaje o rozsahu stavebních úprav stávajících komunikací, přičemž se poukazuje na to, že se jedná o stavební úpravy, které jsou na tomto místě uváděny rovněž pouze pro informaci a je zde výčet uvedených komunikací a křižovatek.

Z podmínky č. 10 územního rozhodnutí (která řeší časovou a věcnou koordinaci s dalšími stavbami v území) pod body 10.1. až 10.16. (tato podmínka byla následně odvolacím rozhodnutím zčásti změněna) jsou specifikovány stavby a vydaná k nim územní rozhodnutí popř. specifikovány i části staveb, k nimž současně rovněž probíhalo územní či jiné řízení. Jde např. o tyto stavby: 10.1.-ECM Radio Plaza- nultá stavba přeložky inženýrských sítí; 10.2. „Zástavba pozemku na Kavčích horách“; 10.3. „Obchodně administrativní centrum Pankrác“; 10.4. „Obchodně administrativní areál“; 10.5. „Administrativní budova – Pankrác“; 10.6. „ECM Radio Plaza, Administrativní budova C1“; 10.7. „ECM Radio Plaza, dostavba objektu A2; 10.8. „ECM Radio Plaza dostavba Administrativní budovy A1“; 10.9. „ECE – Obchodní společenské centrum Praha 4 – Pankrác, budova D. Tato podmínka 10.9. byla vypuštěna druhostupňovým rozhodnutím, obdobně jako body 10.11; 10.12 a další viz výše str. 2 tohoto rozsudku). Z uvedeného vyplývá, že stavební úřad z úřední povinnosti znal rozsah zástavby, která je na dotčeném území již postavena, z úřední povinnosti rovněž mu byl znám i dílčí rozsah zástavby, která je plánována a o níž souběžně probíhají územní či jiná řízení vedená jím nebo stavebním úřadem ÚMČ Praha 4.

Územní rozhodnutí na str. 23 a násl. řeší soulad s územně plánovací dokumentací a vzhledem k námitkám účastníků řízení vč. žalobce stavební úřad námitku žalobce pod bodem N.4.1. (str. 52) stran absence regulačního plánu zamítl s odkazem na odůvodnění pod bodem N.1.2. na str. 37. Námitce nebylo vyhověno, protože podkladem pro umístění stavby byl územní plán, regulační plán nebyl zpracován ani schválen, jeho absence není překážkou pro umístění stavby.

Rozhodnutí žalovaného řeší uvedenou námitku resp. posouzení komplexního řešení zástavby Pankrácké pláne na str. 16 – 17, přičemž žalovaný již na str. 12 dole poukázal na to, že samozřejmě jeho povinností je ve smyslu ust. § 39 stavebního zákona posoudit, zda územním rozhodnutím je vymezeno území pro navrhovaný účel a stanoveny podmínky k ochraně veřejných zájmů v území, zda je jimi zabezpečen soulad s cíli a záměry územního plánování vč. architektonických a urbanistických hodnot v území, časová a věcná koordinace jednotlivých staveb a jiných opatření.

Ministerstvo (žalovaný) ve svém rozhodnutí na str. 17 odmítlo tvrzení, že dané území není řešeno komplexně s tím, že naopak navrhovaná stavba představuje komplexní řešení (s přihlédnutím k současnému stavu) a mimořádně potřebné řešení dopravy v této oblasti, v níž se vyskytují plochy již zastavěné, jejichž regulace je známa a plochy rozvojové, u nichž byly architektonicko – urbanistické podmínky postupně ověřeny v průběhu posledního desetiletí. Odkazuje zde na alternativní studie pro řešení dostavby Pankrácké pláně na které v r. 1997 navázala urbanistická studie (Masterplan). Výsledkem soutěže na „Dostavbu Pankrácké pláně“ bylo ověření, že podstatnou součástí je návrh celkového dopravního řešení jako klíčové a základní podmínky dostavby urbanistické struktury celého prostoru. Dále rozhodnutí uvádí, že „V rámci procesu EIA byl na první stavbu umístěnou v rozvojovém území Pankrácké pláně, a to stavbu Obchodně společenské centrum Pankrác, uplatněn odborem životního prostředí Magistrátu hl.m. Prahy, zejména městského hygienika, požadavek, aby dopravní řešení, jakým je dopravní řešení Pankrácké pláně, zahrnovalo dopravní řešení celé široké oblasti Pankráce komplexně a vyčerpávajícím způsobem celou dopravní problematiku“. Cílem navrhované stavby (tak jak je vymezeno v ÚR) je vytvoření dostatečné kapacity připojení území na pozemní komunikaci 5. května novými připojovacími rampami, vytvoření dostatečné dopravní kapacity ve stávajících křižovatkách v území a pro síť tak, aby rozšířením pozemních komunikací před křižovatkami byla vytvořena dostatečně propustná komunikační síť a byla dostatečně zajištěna bezpečnost provozu při zvýšené dopravní zátěži pomocí nové a upravené světelné signalizace...tak, aby za předpokladu zastavění území v rozsahu a intenzitě dané územním plánem došlo ke snížení vlivů dopravy na životní prostředí.

Z územního rozhodnutí vyplývá, že v podmínce č. 1 – 5 se řeší umístění a podmínky pro další projektovou přípravu stavby, a to konkrétní umístění daných komunikací včetně jejich technických parametrů a včetně jejich napojení na stávající komunikace či sousední pozemky a stavby. Např. v podmínce č. 2 je stanoveno, že pozemní komunikace Hvězdova bude umožňovat levé odbočení do garáží stavby ECE obchodní společenské centrum Praha 4 – Pankrác budova D (pozn. podmínka 10.9. koordinace s touto stavbou byla rozhodnutím žalovaného zrušena z důvodů jako i u ostatních podbodů podmínky č.10, tj. že je žalovaný shledal nepřesné, viz str. 13 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Dále např. v podmínce č. 3 je řešen výjezdový poloměr z objektu stavby „Zástavba pozemku na Kavčích horách“ (podmínka 10.2.), v podmínce č. 4, bod 4.3. písm.c) odkazuje na připojení objektu „OCP-Office Centre Pankrác“, uvedeného původně v podmínce č. 10.11., rozhodnutím žalovaného vypuštěné. Podmínky č. 6 – 9 řeší další součásti navrhované stavby jako jsou světelná signalizační zařízení, odvodnění, přeložky kabelů elektrického veřejného osvětlení a vysokého a nízkého napětí. Jak již bylo poukázáno v podmínce č. 10 územního rozhodnutí je řešena časová a věcná koordinace se stavbami v dotčeném území, k nimž je současně vydáváno nebo probíhá územní řízení; tato podmínka byla žalovaným změněna.

Do podmínky č. 11 územního rozhodnutí jsou zavzaty podmínky ze stanovisek dotčených orgánů státní správy a z vyjádření účastníků řízení. Podmínkou č. 11 bod a) je stavebník, dle požadavku Hygienické stanice hl. m. Prahy, zavázán, aby projektová dokumentace mj. obsahovala podrobné vyhodnocení hluku ze stavební činnosti vč. návrhů odpovídajících protihlukových opatření; postup výstavby bude navržen tak, aby tato opatření byla dokončena před zahájením prací ve výrobu uvedené stavbě; dále pod bodem b), dle stanoviska Odboru životního prostředí a územní rozvoje Úřadu městské části Praha 4, je stavebník zavázán tím, aby projektová dokumentace v části týkající se uspořádání staveniště byla zpracována tak, aby byly respektovány požadavky příslušných norem zde uvedených, týkajících se ochrany stromů, porostů a vegetačních ploch a výsadby rostlin. Podmínka pod

písm. c) stanoví, aby podél nových komunikací a ve středu nové okružní křižovatky byly navrženy nové sadové úpravy a dokumentace k nim před podáním žádosti o stavební povolení schválena příslušným orgánem a toto doloženo stavebnímu úřadu k žádosti o stavební povolení. Tato podmínka č. 11 bod.c) byla změněna rozhodnutím žalovaného v podstatě formulačně s doplněním, že sadové úpravy budou dokončeny nejpozději při kolaudaci stavby. Dále se v podmínce č. 11 pro projektovou dokumentaci stanoví další podmínky stanovené příslušnými orgány státní správy popř. správci sítí a kanalizací a podmínky řešení současné výstavby dalších objektů a koordinace těchto staveb a používání v rámci této výstavby příjezdových a odjezdových tras vč. příjezdu a přístupu k přilehlým objektům a zajištění dopravní obsluhy dotčené oblasti v době provádění výstavby.

Námítce žalobce pod N.4.10. (tj. požadavku na stanovení podmínek zajišťujících ochranu hodnot území, když není k dispozici podrobnější územně plánovací dokumentace) orgán I. stupně výrokem územního rozhodnutí na str. 13 a dle odůvodnění na str. 53/54 vyhověl s odkazem na stanovené podmínky č. 1-16 územního rozhodnutí. Žalovaný změnil uvedený výrok tak, že námítce se nevyhovuje (str.3), změnu odůvodnil na str. 31 svého rozhodnutí tak, že se námítce nevyhovuje, protože magistrát podle § 37 odst. 2 stavebního zákona posoudil návrh z hledisek uvedených v citovaném ustanovení a zjistil, že návrh vyhovuje předpisům na ochranu veřejných zájmů chráněných zvláštními zákony (následně uvedenými) a požadavkům dotčených orgánů státní správy, kterými podmiňovaly souhlas s návrhem a v souladu s ust. § 39 stavebního zákona převzal tyto požadavky do podmínky. č. 11. Dále proto, že podmínky č. 1-9 definují technické parametry stavby, která je v souladu s územním plánem i charakterem dotčeného území (prostředí s vysokým stupněm urbanizace). Těmito podmínkami podle žalovaného magistrát chránil stavbou dotčené území před zásahy, které by s hodnotami v území nemusely být slučitelné, tyto technické podmínky zabezpečují, že ve stavebním řízení bude přezkoumán soulad projektové dokumentace ke stavebnímu povolení s těmito podmínkami a stavebník bude oprávněn provést na základě stavebního povolení pouze takovou stavbu, která bude v souladu s ÚP HMP i městským charakterem okolí.

Soud námitku pod písm. a) soud shledal důvodnou.

Umístěnou stavbou se řeší dopravní obslužnost jak stávajících tak budoucích staveb ve vymezeném území; z vydaných rozhodnutí orgánu I. a II. stupně, která tvoří jeden celek, vyplývá, že potřeba komplexního dopravního řešení byla vyvolána nedostatečnou kapacitou stávající dopravní sítě a stala se klíčovou podmínkou pro dostavbu urbanistické struktury v rozvojových plochách daného území. Řešení dostavby Pankrácké pláň, mj. urbanistickou studií (Masterplan) a mj. proces EIA na první stavbu „Obchodně společenské centrum Pankrác“ (dle rozhodnutí žalovaného) vyvolal požadavek nového dopravního řešení celé oblasti komplexně a tomuto cíli byl podřízen daný návrh na umístění stavby „Dopravní řešení Pankrácké pláň“. Dokumentace k tomuto návrhu podle žalovaného tak vychází z kapacity budoucích staveb na Pankrácké pláni, a to z přípustných limitů zastavění území dle územního plánu hl. m. Prahy a navazujících studií (Masterplan) a výsledku soutěže na „Dostavbu Pankrácké pláň“. Je nesporné, že regulační plán, který by blíže vymezil limity zástavby území pro toto území zpracován nebyl.

Rozhodnutí o umístění stavby „Dopravní řešení Pankrácké pláň“ výslovně poukazuje na to, že se počítá s touto zástavou předpokládanou územním plánem a že podle této možné zástavby je navrženo dokumentací ke stavbě také co do kapacity dopravního řešení, konkrétní nároky na dopravu v území, které budoucí zastavění rozvojových ploch tj. konkrétní, v urbanistické studii či jiných územně plánovacích podkladech uvažované stavby, vyvolají, či

nároky na dopravní obslužnost u staveb konkretizovaných v podm. č. 10 územního rozhodnutí (ve znění změny rozhodnutím žalovaného), rozhodnutí neuvádí.

Aby ve smyslu ust. § 39 stavebního zákona stavební úřady obou stupňů dostály povinnosti posouzení navrhované stavby s cíli a záměry územního plánování resp. územně plánovacími podklady a s urbanistickou koncepcí vyjádřenou v územním plánu hl.m. Prahy (vyhl. č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy) musí být požadavky na dopravní obslužnost tohoto území (pakliže nebyla zpracována před podáním návrhu na umístění stavby tj. před 31.12.2001 podrobnější územně plánovací dokumentace- regulační plán dle § 11 stavebního zákona ve znění v té době účinném) vztahovány a posuzovány netoliko k limitům stanoveným územním plánem, ale vycházet i ze zpracovaných jiných územně plánovacích podkladů vztahujících se k danému území (§ 3 stavebního zákona) a při vydání rozhodnutí vycházet i ze souběžně umísťovaných a povolovaných staveb v daném území, a to co do jejich nároků na dopravu.

Řádné zjištění stavu věci ve smyslu požadavku komplexního dopravního řešení pro stávající i novou budoucí výstavbu v dotčeném území předpokládá jednak již znalost dopravní zatíženosti území vlivem již existující zástavby a zevrubný odborný odhad nároku na dopravu nových staveb, a to konkrétně v rozsahu odpovídajícím nejen jejich stavebně technickému, ale i funkčnímu určení, to znamená zda jsou plánovány stavby pro bydlení, administrativní centra, obchodní objekty a jaký je jejich předpokládaný rozsah (kapacita, objem) a pod. To pak platí zejména, pakliže konkrétní části stavby dopravního řešení mají zajistit odbočení, vjezd do garáží a pod. současně umísťovaných jiných staveb, s nimiž je výstavba dané dopravní stavby koordinována a jejichž dopravní obslužnost má být dostatečnou kapacitou dané komunikace zajištěna.

Žalovaný se v rozhodnutí odvolává na urbanistickou studii (Masterplan), popř. další podklady s tím, že dokumentace k předmětné stavbě na tyto podklady navazuje a požadavkům komplexního řešení dopravy v daném území odpovídá a tedy co do úplnosti řeší navrhovanou stavbu cíle územního plánování; územní rozhodnutí (potažmo i rozhodnutí žalovaného) deklaruje, že stavba garantuje dostatečnou propustnost komunikační sítě a omezení negativních vlivů dopravy v daném území, o žádné konkrétní údaje z podkladů pro rozhodnutí ohledně odborných odhadů předpokládané intenzity dopravy se však neopírá.

S orgány obou stupňů lze souhlasit potud, že „Za předpokladu zastavění území v rozsahu a intenzitě dané územním plánem dojde ve srovnání s nulovou variantou výstavby dopravního systému ke snížení negativních vlivů dopravy“, tento závěr však opomíjí, že samo zastavění v rozsahu a intenzitě dané územním plánem je podmíněno právě komplexní přestavbou dopravního systému, a že tedy nulová varianta by současně vyloučila zástavbu rozvojových ploch dané lokality a znamenala konzervování dosavadního stavu. Není proto ani na místě tvrzení žalovaného (byť se logickým jeví), že samotná modernizace stávající dopravní sítě (sama stavba dopravního řešení Pankrácké pláň) neobsahuje žádné nové cíle nebo zdroje dopravy a sama o sobě nepřivede do území více aut (nezvětší dopravní zatížení), ale že toto zatížení přivede až dostavba nových kancelářských, obchodních, společenských a obytných objektů v okolí, které nejsou však předmětem tohoto řízení, a toto „přístupující“ dopravní zatížení bude předmětem hodnocení až v rámci oněch konkrétních staveb (viz str. 24 rozhodnutí žalovaného). V tomto bodě hodnocení žalovaného lze spatřovat konkrétní rozpor v tom, co žalovaný sám na jiném místě a rovněž i oproti žalobci shledává obsahem pojmu „komplexní“ řešení. Žalovaný (potažmo orgán I. stupně) na jedné straně tvrdí, že vychází z kapacit budoucích staveb na Pankrácké pláni při umístění stavby „Dopravního řešení pankrácké pláň“, tedy, že tato stavba má zajistit dopravní obslužnost území po

dostavbě tzn. i pro nové stavby, na druhou stranu tvrdí, že tato stavba sama nevede do území více aut (nezvětší dopravní zatížení).

Bez dalšího nelze souhlasit ani s odůvodněním stran toho, že jde o návrh „dostatečně propustné komunikační sítě“, která povede např. ke snížení hladiny hluku a množství znečišťujících látek v ovzduší (viz následně k žalobním bodům 2,3) a že těmito organizačními opatřeními je např. zúžení jízdních pruhů a snížení nejvyšší povolené rychlosti na pozemní komunikaci 5.května a na rampách spojujících tuto pozemní komunikaci s pozemními komunikacemi Hvězdova- Sdružení a Na Strži. Z konkrétních technických údajů (byť a právě tyto odpovídají příslušným technickým normám) vyplývá (i dle vyjádření stavebníka k žalobnímu bodu 5 –Dopravně technické řešení stavby), že např. návrhová rychlost na „bypassu“ činí 35-50km/hod., odbočení z pozemní komunikace Sdružení na rampu A₂ je navrženo s poloměrem osy jízdního pruhu 11,5m, což odpovídá rychlosti 20km/hod. pro příčný sklon 2-2,5%; návrhová rychlost ve směrových větvích místní obslužné komunikace (tj. Sdružení) je 20km/hod, případně 15km/hod. (poloměr odbočení je v souladu s normou a nevyužívá minimální hodnoty).

Soud na tomto místě nerozporuje technickou správnost, úplnost a proveditelnost zpracované dokumentace k návrhu, jak byla provedena odpovědným projektantem dle zadání pro komplexní dopravní řešení dané lokality, má však za to, že pro závěr stavebního úřadu, potažmo žalovaného o dostatečné kapacitě a propustnosti tohoto možného technického řešení byl rozhodným ukazatelem nárok budoucí zástavby území na dopravu, a to v celku i v konkrétních relevantních bodech (místech) tak, aby bylo možno hodnotit celkovou míru zatížení území; pro řádně zjištění stavu věci byl proto rozhodným podkladem odborný odhad výhledové intenzity dopravy.

Požadavek objektivního zhodnocení celé kapacity dotčeného území Pankrácké pláně vyplývá již z usnesení Rady HMP č. 1902 ze dne 13.11.2001, Příloha č. 1 (založeného ve spise) obsahující vyjádření hl.m. Prahy k dokumentaci hodnocení vlivů na životní prostředí pro Obchodně společenské centrum Praha – Pankrác (proces EIA vedený k této stavbě dle žalovaného vyvolal nutnost komplexního řešení). Již v tomto vyjádření město z dopravního hlediska uplatnilo připomínky předně stran hodnot zatížení území intenzitou dopravy a zpochybnilo výpočty hodnot zatížení území s tím že vychází z údajů firmy Atelier DUK lišících se od údajů oficiálních, které má město k dispozici, tj. údajů Ústavu dopravního inženýrství (dále jen „UDI“) a MHMP-SÚRM.

Závěr ve spise založeného podkladu: „Dopravněinženýrské podklady pro potřeby EIA nového rozvoje prostoru Pankrácké pláně“ zpracovaného UDI, úkol č. 02-130-H2, z února 2002 uvádí, že z provedených výpočtů je patrné, že lze očekávat, že v posuzovaném území dojde vlivem zprovoznění západní části městského okruhu k poklesu intenzit automobilové dopravy na ul. 5. května, vlivem dalšího růstu počtů jízdy automobilů na území města však bude tento pokles přechodný a v následujících letech se intenzita automobilové dopravy na uvedené komunikaci bude opět zvyšovat, takže v období 2010 se znovu přiblíží hodnotám, které jsou dosahovány v současné době. K dalšímu snížení uvedených intenzit pak dojde až po vybudování a zprovoznění dalších úseků nadřazené komunikační sítě.

Žalovaný na str. 33 – 34 (k námitce ale jiného účastníka řízení tj. OIP) tvrdí, že posuzoval a porovnával oba kartogramy na něž bylo poukazováno stran dopravního zatížení komunikací na Pankrácké pláni a uvedl, že podkladem pro zpracování dokumentace pro územní řízení byla sufikce UDI č. 05-130-H2 z roku 2002, která je součástí správního spisu již od roku 2002, se kterou měli možnost účastníci řízení se seznámit a uplatnit námitky a to nejpozději při posledním ústním jednání konaném 1.2.2005. Později uplatněným námitkám,

jak vyplývá z § 36 odst. 1 stavebního zákona se nepřihlíží. Studie UDI č. 05-130 H5 z února 2005 není součástí správního spisu, protože není podkladem pro vydání územního rozhodnutí, a proto ji ani nelze hodnotit (uvedeného podkladu z pozdějšího data se onen účastník dovolával proto, že tím chtěl doložit, že navrhovatelem stavby byly předloženy nesprávné údaje a že předložený důkaz o zátěži komunikacemi v roce 2005 je zásadní pro další vyhodnocení komunikační sítě pro léta 2008 – 2010, pozn. soudu).

Územně plánovací podklady (pokud ve smyslu tohoto institutu § 3 stavebního zákona účinného v době zahájení územního řízení byly takovým podkladem „Masterplan“ či výsledek soutěže vyhlášené SURM na „Dostavbu Pankrácké pláně“) jsou podkladem (§ 37 stavebního zákona) pro vydání územního rozhodnutí. Protože na rozdíl od územně plánovací dokumentace (veřejně projednatelné a vyhlášené) tyto podklady nemusí být veřejně vyhlášeny a projednány, nelze opírat-li se o ně vydávané rozhodnutí upřít účastníkům možnost se s nimi seznámit. Správní orgán I. stupně zamítnutí námitky žalobce N.4.1. o tyto podklady neopřel s tím, že podkladem byl územní plán (tzn. veřejně vyhlášený dokument). Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na tyto podklady odkazuje toliko obecně, aniž by na základě nich konkrétně vyvrátil námitku žalobce, zda nároky na dopravu vyvolané danou konkrétní kapacitou a funkčním určením staveb tvořících komplexní dostavbu rozvojových území v dané lokalitě (staveb v podmínce č. 10) odpovídají zvoleným parametrům dopravního řešení předmětné stavby a jakými konkrétními aktuálními podklady je doložena výhledová intenzita dopravy v řešeném území celkem a klíčových bodech zvláště. Za této procesní situace soud proto dospěl k závěru, že žalobce byl zkrácen v procesním právu na řádné odůvodnění námitky v řízení uplatněné, a tato vada s ohledem na shora uvedené mohla mít vliv, resp. měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

K námitce pod písm.b) soud uzavírá:

Žádná z uvedených podmínek v územním rozhodnutí výslovně nestanoví bližší podmínky pro následnou projektovou přípravu stavby, jimiž by měla být nad rámec již projednané dokumentace konkrétně zajištěna ochrana hodnot v území či limity pro zástavbu území vzhledem ke kapacitě budoucího provozu navržených komunikací, tedy podmínky, které by stavebníka zavazovaly při další projektové přípravě stavby navrhnout a do ní zapracovat další jiná stavebně technická opatření ke snížení vlivů stavby např. stran hluku, ochrany ovzduší, pohody bydlení a pod. (viz níže), nebo, které by podmínily realizaci či provoz takto umístěné stavby zprovozněním jiných dopravních staveb z důvodu maximálně přípustné intenzity dopravy na ni resp. přípustného zatížení území negativními účinky z dopravy.

Je tomu tak proto, že jednak, jak shora uvedeno, rozhodnutí vychází z jako dostatečných limitů zastavění z regulativů stanovených územním plánem hl. m. Prahy, a jednak proto, že správní orgány dospěly k závěru, že dokumentace k územnímu řízení je zpracována tak, že již nyní odpovídá požadavkům i dle dotčených orgánů státní správy (protože byly požadavky zapracovány) a že (až na výjimky, např. sadové úpravy) stavba „Dopravní řešení Pankrácké pláně“ již nevyžaduje v rámci další projektové přípravy jiná opatření k ochraně hodnot v území, než stanovená podmínkou č. 11.

Žalobce v žalobě sice opouje závěru územního rozhodnutí, které uvedlo, že jeho námitce v tomto bodě (N.4.10) vyhovělo stanovením podmínek č. 1 až 16, a stejně tak jako ve svých vyjádřeních žalovaný i stavebník opomíjí skutečnost, že žalovaný provedenou změnou rozhodnutí I.stupně této námitce nevyhověl s odůvodněním shora uvedeným s tím,

že veškeré požadavky, jimiž byly podmíněny souhlasy dotčených orgánů státní správy, byly zavazující do podmínek pro další projektovou přípravu stavby, zejména podmínky č. 11 bodu a), b), c).

Podmínka č. 11, bod a), b) územního rozhodnutí zapracovávají požadavky Hygienické stanice hl.m. Prahy ze stanoviska (viz blíže žalobní bod 2) a Odboru životního prostředí a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 4; obě podmínky se vztahují k ochraně zdraví a životního prostředí při vlastním provádění stavby (hluk ze stavební činnosti, uspořádání staveniště) nikoli dopadům z provozu stavby po dokončení výstavby. Ohledně ochrany stromů, zeleně a sadových úprav po dokončení stavby jsou závazné podmínky č. 11 bod c) ve znění změny provedené rozhodnutím žalovaného a podmínky č. 16 ÚR, která zůstala v platnosti (zde lze toliko podotknout, že dle judikatury NSS má být povolení kácení dřevin vydáno ještě před ÚR) viz č. NSS).

Vzhledem k obecné argumentaci žalobce v tomto bodě otázku, zda absence reálných podmínek pro ochranu hodnot v území (na jejichž obranu legitimně vystupuje) v rozhodnutí má důsledek zkrácení žalobce v právech s dopadem do zákonnosti rozhodnutí soud posoudí až v konkrétní, tj. stran níže uplatněných žalobních bodů, týkajících se ochrany zdraví (hluk) a životního prostředí (ovzduší, pohody bydlení, absence posouzení procesu EIA atd. Věcně jde totiž o to, zda bližší podmínky, které žalobce v rozhodnutí postrádá, měly být obsahem rozhodnutí v dané věci, nikoli zda toliko formálně absentují, protože nebyl schválen regulační plán a tedy bližší podmínky (limity) pro zástavbu území měly být v územním rozhodnutí.

2. Ochrana před nepříznivými účinky hluku

3. Ochrana ovzduší

4. Seznámení účastníků s podklady pro rozhodnutí.

V bodě 2 a) a 3 a) žalobce (nad rámec již shora uvedený) tvrdí, že umístěním stavby dojde k nadlimitnímu zatížení území hlukem z automobilové dopravy a překročení limitů stanovených pro ovzduší, které jsou nepřekročitelné, resp. nejvýše přípustné.

Dle vyjádření Městského hygienika ze dne 18.7.2002 je již dnes nadlimitně zatížena hlukem z automobilové dopravy, dle tohoto stanoviska závěry studie Tebodin Czech Republic prokazují, že u některých objektů dochází v současné době k překračování povolených limitů pro hluk z dopravy, vlivem vyvolané dopravy nových objektů se situace ještě zhorší. Užíváním této stavby proto dojde k překročení hlukových limitů nad stávající, již v takhle nadlimitní situaci, stavba proto neměla být umístěna. Žalobce konkrétní údaje z předmětné hlukové studie nezná a v rozporu se zákonem neměl možnost se s ní seznámit (viz bod III.4 žaloby). Limity hluku jsou podle § 1 odst. 1 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací stanovené jako nepřekročitelné.

Ve stanovisku orgány ochrany ovzduší ze dne 8.3.2003 č.j. MHMP-081711/2003/001/OZP/IV se uvádí, že z hlediska jím chráněných zájmů lze s navrhovaným řešením souhlasit, tento závěr je však v logickém rozporu s tvrzeními uvedenými v odůvodnění tohoto stanoviska, kde se uvádí, že imisní limity budou překročeny na ulici 5. května, jejíž úpravy rozšíření jsou součástí umístěvané stavby a i v dalších ulicích. Navíc nelze podmiňovat dodržení zákonných limitů znečišťování ovzduší vybudováním staveb jiných se stavbou nyní umístěvanou nesouvisejících. Stanovené imisní limity jsou přitom dle § 2 odst. 1 písm. j) zákona 86/2002 Sb. nejvýše přípustné. Žalobce poukazuje na to, že při ulici 5. května jsou překročeny imisní limity znečištění ovzduší a jakékoli zhoršování tohoto

stavu již tedy není přípustné. Námitku týkající se zvýšení imisní zátěže území žalobce dovozuje ze zvýšení dopravní zátěže v území, která sebou ponese i zvýšení vypouštěných imisí, stejně jako z vyjádření dotčeného orgánu státní správy. Konkrétní údaje vycházející ze zpracovaných studií žalobce nemůže uvádět, neboť v rozporu se zákonem neměl možnost se s těmito podklady seznámit.

V obou bodech se žalobce dovolává ust. § 17 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., podle něhož musí být návrhové prvky komunikace voleny tak, aby poskytovaly všem uživatelům patřičné podmínky pro plynulou a bezpečnou jízdu se zřetelem k požadované funkci komunikace a při zohlednění únosného zatížení území (§ 5 zákona č. 17/1992 Sb.).

Bod bodem **2 b)** samostatně žalobce dále argumentuje, že návrh Hygienické stanice obsažený ve stanovisku z 30.9.2004 navrhuje instalaci oken s vyšší neprůzvučností není v souladu se zákonem, neboť průkaz o tom, že ve stávající situaci zástavby není technicky možné příslušné hodnoty hluku dodržet dosud podán nebyl a nebyly vyčerpány možnosti snižování hlukové zátěže např. snížením kapacity a atraktivnosti komunikací (§ 12 odst. 6 Nařízení vlády č. 502/2000Sb.) Navrhovaná opatření jsou rovněž v rozporu s článkem 25 odst. 3 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 (dále jen „OTPP“), neboť při zjišťování ochrany staveb proti vnějšímu hluku zejména od dopravy, se musí přednostně uplatňovat opatření urbanistická před opatřeními chránícími jednotlivé stavby. V daném případě však jsou urbanistická hlediska možnosti řešení hlukové zátěže zcela pominuta.

Pod bodem **2c)** a **3b)** žalobce nad již uvedené shora (část I. rozsudku) shodně s odkazem na uvedenou čl. vyhl. o OTPP tvrdí, že odůvodněnost tohoto předpokladu zhoršení pohody bydlení vyplývá i z vyjádření vlastníků a obyvatel okolních domů. Správní orgány pominuly řádné posouzení umísťované stavby z těchto hledisek a nesprávnost závěru vyplývá z předchozího rozhodnutí samotného žalovaného ze dne 12.4.2003 č.j. 3993/03/63/O-310/03, v němž uvedl, že pokud by se odbor územního rozhodování Magistrátu požadavky na územně technické řešení staveb zabýval, musel by dospět k závěru, že umísťované dopravní řešení je v rozporu zejména s čl. 9 citované vyhlášky OTPP a s čl. 4 uvedené vyhlášky, jež řeší požadavky na umístění stavby zejména z hlediska zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí.

Pod bodem **2d)** a **3 c)** žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, tvrdí, že na základě stejného návrhu byl učiněn závěr o přípustnosti stavby, ačkoli z e shora citovaného závěru rozhodnutí z 12.4.2003 je zřejmý opak; nebyl tak nerespektován závěr odvolacího rozhodnutí.

Správní orgány obou stupňů podle žalobce řádně neodůvodnily zamítnutí výše uvedených námitek opírajících se o vyjádření dotčeného orgánu státní správy a poukazující na porušení konkrétních ustanovení právních předpisů, neboť stavební úřad na uvedenou námitku (v bodě N.4.11 a N.4.12) reagoval odkazem na kladné projednání s dotčenými orgány státní správy; citované dotčené orgány státní správy přezkoumávají návrh zejména z hlediska zvláštních právních předpisů a nikoli z hlediska splnění obecných technických požadavků na výstavbu, k čemuž je výslovně povinen dle § 37 odst. 2 stavebního zákona, a skutečnost, že stavba byla projednána s dotčenými orgány státní správy nezbavuje stavební úřad povinnost ověřit souhlas s obecnými technickými požadavky na výstavbu, jak již poukazoval žalovaný v předchozím zrušovacím rozhodnutí v této věci ze dne 4.3.2004, kdy uvedl výslovně, že povinností stavebního úřadu je posoudit návrh z hlediska technických požadavků na výstavbu vyplývajících z vyhlášky OTPP a nemůže se této povinnosti zbavit odkazem na soulad umísťované stavby s technickými požadavky a dohodu s dotčeným orgánem státní správy. Žalobce poukazuje na to, že ani v rozhodnutí I. stupně ani v rozhodnutí žalovaného nejsou žádné skutečné důvody, z nichž by vyplývalo posouzení

v souladu navrhované stavby s požadavky na zachování pohody bydlení dle č. 4 odst. 1 vyhlášky OTHP, nebo požadavky na neohrožování zdraví životních podmínek dle čl. 22 odst. 1 téže vyhlášky, neboť v rozhodnutí je pouze odkazováno na stanoviska dotčených orgánů státní správy. Soulad s těmito ustanoveními pak není automaticky dán tím, že se uvedené orgány vyjádří ke stavbě kladně, neboť tyto soulad s uvedeným předpisem nepřezkoumávají a jednak ustanovení uvedené vyhlášky vyžadují komplexní posouzení vlivu záměru, než je jen splnění limitu daných jinými předpisy.

Žalobce dále tvrdí v obou bodech, že ani on ani jiní účastníci řízení se nemohli vyjádřit ke stanoviskům dotčených orgánů státní správy před jejich vydáním ani se seznámit s podklady pro ně, např. s hlukovou studií, výsledky měření hluku, rozptylovou studií, odbornými posudky, a to ani v tomto řízení, a proto se nemohl vyjádřit konkrétněji k závěrům těchto stanovisek. Nemůže proto dojít k tomu, aby stavební úřad či žalovaný zamítl námitky týkající se zájmu chráněných zvláštními předpisy pouze s tím, že dotčený orgán se vyjádřil kladně. Účastník tak byla upřena procesní práva, která mu náleží, neboť má právo na to, aby v případě zamítnutí jeho námitky byla tato věcně odůvodněna, tedy uvedeno, proč není zájem chráněný zvláštním předpisem porušen a v čem konkrétně spočívá nedůvodnost námitky. Nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že účastníci řízení neuvedli konkrétní důkazy, v čem jsou veřejné zájmy dotčeny, když jak shora uvedeno, konkrétní podklady, na základě nichž byla stanoviska DOSS zpracována, nebyly účastníkům předloženy a nemohli se s nimi seznámit a rovněž nemohli brojit právními prostředky proti závěrům dotčených orgánů státní správy, neboť jde o neformální stanoviska, proti nimž není stanoven žádný opravný prostředek. Nemůže proto obstát ani tvrzení, že požadavkem žalobce je přesouváno přezkoumávání vydaných stanovisek dotčených orgánů státní správy na Magistrát, neboť žalobce se nedomáhal toho, aby byla tato vyjádření přezkoumávána, ale žádal, aby byly vypořádány jeho námitky. Z uvedených důvodů je proto rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak bylo již uvedeno v předchozím rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2004 na str. 16 dole. Ani žalovaný v daném případě v tomto řízení tuto vadu neodstranil a neodůvodnil proč odvolací důvody poukazující na porušení konkrétních ustanovení právních předpisů týkajících se ochrany před nepříznivými účinky hluku a ochrany ovzduší jsou nedůvodné a tedy i jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pod bodem 3d) samostatně žalobce poukazuje na § 3 odst. 9 zákona č. 86/2002 Sb. a § 4 odst. 5 písm. j) resp. přílohy č. 9 Nařízení vlády č. 350/2002 Sb., podle nichž musí být součástí dokumentace stavby liniového zdroje znečišťování ovzduší dopravní komunikace rozptylová studie a to zpracovaná podle požadavku těchto předpisů, odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší a odborný posudek o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí. V rozporu s tímto ustanovením nebyly rozptylová studia ani odborné posudky pro danou stavbu součástí dokumentace stavby předložené v tomto řízení a nebyly ani předloženy účastníkům řízení, aby se s nimi mohli seznámit, což je hrubou vadou tohoto řízení.

Pod bodem 2 e) a 3 e) žalobce navrhuje, aby soud podle § 75 odst. 2 přezkoumal i zákonnost závazného podkladu pro rozhodnutí, a to:

- stanovisko vydané Hygienickou stanicí hl. m. Prahy ze dne 18.7.2002 č.j. 6941/02/PO4/Dr.Čerň a stanovisko téhož orgánu ze dne 30.9.2004 č.j. 10052/04/PO4/Dr. Čerň s tím, že tato stanoviska jsou rovněž vydána v rozporu s právními předpisy, neboť i přes překročení hlukových limitů, jak výše uvedeno, jsou ke stavbě souhlasná, hygienické imisní limity hluku jsou přitom podle § 1 odst. 1 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. stanoveny jako nepřekročitelné a dále tato stanoviska akceptují k ochraně před hlukem instalaci oken s vyšší neprůzvučností a větrací štěrbinou a to v rozporu s ust. § 12 odst. 6 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Nemohou tak být bezvadným podkladem pro umístění dané stavby.

- stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí jako orgánu ochrany ovzduší ze dne 30.5.2002 č. MHMP-000572/OZP/VI/2002 a stanovisko téhož orgánu ze dne 8.7.2003 č.j. MHMP-081711/2003/001/OZP/VI, neboť tato stanoviska jsou podle něj vadná, neboť i přes překročení imisních limitů v lokalitě jsou ke stavbě vydána souhlasná stanoviska. Stanovené imisní limity jsou přitom nejvýše přípustné podle § 2 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Cílem tedy mělo být spíše omezení dopravy v dané lokalitě a snížení imisní zátěže území.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě

- k bodu 2 (ochrana před nepříznivými účinky hluku) odkazuje na podmínku č. 11 územního rozhodnutí s tím, že je tak dostatečně zaručeno, že vliv stavby dopravního řešení, jak je navrhován a jak byl zvolen, zajišťuje ochranu před hlukem a nepřekročí limity hlukového zatížení území. Další konkrétní řešení pro splnění tohoto požadavku budou určena ve stavebním povolení. K tomuto způsobu ochrany před hlukem se vyjádřila Hygienická stanice podle § 77 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. stanoviskem ze dne 18.7.2002 a v této věci byly pak vypracovány i další podklady např. dopravního řešení Pankrácké pláň, k ochraně životního prostředí, technická zpráva o měření hluku, akustická studie a hlukové posouzení, které byly však podkladem pro vyjádření resp. stanovisko právě Hygienické stanice hl. m. Prahy, a která vydala souhlas a vážala jej na splnění podmínek, které byly přeneseny do podmínky č. 11 územního rozhodnutí. Touto podmínkou byly stanoveny požadavky pro zpracování projektové dokumentace protihlukových opatření. To znamená, že v případě předpokládaných dílčích negativních dopadů je navrhovatel povinen do projektové dokumentace ke stavebnímu řízení zapracovat taková opatření v území, aby byl předpokládaný dopad pokud možno omezen na míru přípustnou či plně vyloučen. Jiné podmínky a požadavky ani jiný způsob řešení před hlukem orgány dotčené nepožadovaly.

Stavební úřad posoudil umístění stavby v souladu s požadavky čl. 13 odst. 3 vyhlášky o OTPP a dospěl k tomu, že tyto požadavky jsou splněny, neboť jak stavební úřad, tak i v odvolacím řízení žalovaný vycházel z toho, že k návrhu a dokumentaci se kladně vyjádřili věcně a místně příslušné orgány z hlediska zdraví a životního prostředí a respektoval požadavky z jejich stanovisek. Z ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že bez kladných stanovisek těchto orgánů nemohl v územním řízení orgán dospět k závěru, že by stavbu umístil. Ani stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu nepřislouší posuzovat obsah těchto závěrů, ale zkoumají, zda v územním řízení hájily zvláštní zájmy orgány věcně a místně příslušné a zda jejich stanoviska po formálně právní stránce odpovídají zákonu. Úkolem stavebního úřadu je ve smyslu § 37 odst. 3 a § 126 stavebního zákona zajistit soulad těchto stanovisek, tj. aby podmínky stanovené těmito orgány v jejich vyjádřeních a souhlasích nebyly vzájemně v rozporu pro další projektovou přípravu a realizaci stavby. Stavebnímu úřadu přísluší tato stanoviska respektovat a zapracovat je do podmínek výroku územního rozhodnutí, souhlasná stanoviska jsou jedním z předpokladů pro jeho vydání. Účastníci měli možnost se s nimi seznámit, a to nejpozději do doby konání posledního ústního jednání. V čem konkrétně jsou však vadná a nesprávná tato stanoviska a jaká procesní práva žalobce byla porušena z žalobních bodů nevyplývá. Šlo o podkladová rozhodnutí, přičemž platí, že se již vyjádřil Ústavní soud, že posudky, stanoviska či vyjádření vykonavatelů veřejné správy, jejichž účelem je uplatnění hledisek ochrany zájmů, které tyto reprezentují, nejsou praxí ani teorií považovány za rozhodnutí. Jde o správní úkony, které nezakládají, nemění ani neautoritativně nepotvrzují konkrétní právní vztahy. Výhrady a námitky týkající se nepřesně a neúplně zjištěného stavu věci mohou účastníci uplatnit až v rámci probíhajícího správního řízení s tím, že takovéto výhrady a námitky aby byly relevantní musí být zcela konkrétní.

Ohledně žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti a neodstranění vady uvádí, že v předcházejících rozhodnutích o odvolání proti územním rozhodnutím vytýkal nedostatky, kterých se opakovaně územní orgán dopustil, spočívající v nedostatečném odůvodnění navrhované stavby resp. jejího souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu. V územním rozhodnutí ze 7.3.2005 však již stavební úřad dostatečně uvedl a odůvodnil soulad s OTHP, jak o tom svědčí kapitoly uvedené v odůvodnění územního rozhodnutí označené jako „Odůvodnění souladu návrhu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu“ a „Odůvodnění souladu návrhu stavby s obecnými technickými požadavky na komunikace podle vyhl. č. 104/97 Sb.“ a další kapitoly. Žalovaný tedy přezkoumal zda navrhovaná stavba vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a dospěl k závěru, že stavební úřad se s těmito požadavky zabýval a konkrétně uvedl důvody, které svědčí o tom, že tyto podmínky resp. požadavky jsou splněny. Nedostatky, které žalovaný zjistil při přezkoumání územního rozhodnutí se nedotýkaly souladu navrhované stavby s požadavky vyplývajícími z OTHP, ale šlo jen o některé nepřesnosti, a proto zpřesnil výroky i o námitkách účastníků řízení. MHMP provedl vlastní posouzení zda je stavba v souladu s těmito požadavky a oporou pro vlastní závěry pak mu byla i stanoviska dotčených orgánů státní správy, nedošlo tak k porušení § 37 odst. 2 stavebního zákona. Územní rozhodnutí vycházelo ze závazného stanoviska orgánu veřejného zdraví, kdy zjistil tento, že stavba je z hlediska tohoto veřejného zájmu přípustná a stejně tak byla navržena i protihluková opatření a byla shledána v souladu s obecně závaznými předpisy.

- k bodu 3 (ochrana ovzduší) poukazuje na stanovisko orgánu ochrany ovzduší z 8.7.2003 s tím, že i v tomto stanovisku se uvádí, že stavba bude zmiřňovat negativní důsledky nárůstu dopravního zatížení a nedojde k závažnému zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování stanovených imisních limitů. Nesouhlasí proto s tvrzením žalobce, že stavba bude ohrožovat život, zdraví a zdravé životní podmínky nad limity ve zvláštních předpisech přípustné, jde o subjektivní dojem žalobce. Dle názoru žalovaného bylo postupováno správně a správně se stavební úřad řídil stanoviskem orgánu ochrany ovzduší, na základě něhož zjistil, že stavba je přípustná. Nesouhlasí rovněž s tvrzením žalobce o nerespektování právního názoru odvolacího orgánu, předmětným rozhodnutím z 12.4.2003 rozhodl žalovaný z čistě formálních a nikoli věcných důvodů, kterými se vůbec nezabýval. Formulaci citovanou z rozhodnutí proto není možné vykládat tak, že v rámci přezkumu územního rozhodnutí dospěl k závěru, že stavba je v rozporu s OTHP, nýbrž toliko konstatoval, že povinnosti stavebního úřadu je posuzovat stavbu z těchto hledisek. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že odůvodnění zamítnutí námitek účastníků řízení týkajících se ovzduší nebylo řádné. Opět poukazuje na ust. § 126 stavebního zákona na kompetence stavebního úřadu, v tomto směru rovněž tak nesouhlasí s žalobcem že v územním řízení má být předkládána rozptylová studie, odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší a odborný posudek o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí, všechny tyto podklady byly předloženy kompetentnímu orgánu ochrany ovzduší, který na základě nich konstatoval, že v důsledku stavby nedojde ke zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování imisních limitů. Jak vyplývá ze stanoviska odboru životního prostředí MHMP z 8.7.2003 současně pak § 4 odst. 5 písm. j) a příloha č. 9 Nařízení vlády č. 350/2002 byla s účinností od 1.1.2005 zrušena a to Nařízením vlády č. 429/2005 a nelze proto podle nich nadále postupovat. Žalovaný dále dodává, že příslušný odbor životního prostředí vydal kladné souborné stanovisko 30.5.2002 a to ze všech hledisek, které mu přísluší v daném případě hájit, přičemž z hlediska ochrany ovzduší vydal další stanovisko dne 8.7.2003, kterým bylo toto původní stanovisko doplněno. Posledně vydané stanovisko bylo vydáno podle zákona č. 86/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tento zákon nabyl účinnosti 1.6.2002 a ze stanoviska z 8.7.2003 vyplývá, že odbor životního prostředí Magistrátu vydal stanovisko

z hlediska ochrany ovzduší podle § 48 odst. 1 písm. u) a § 50 odst. 1 písm. a) zákona 86/2002 Sb., ke kterému dospěl na základě výsledků modelových výpočtů a zpracovaných odborných posudků s tím, že výslovně uvedl, že navrhované řešení bude zmírňovat negativní výsledky nárůstu dopravního zatížení, a že lze považovat za prokázané, že nedojde k závažnému zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování stanovených imisních limitů, přičemž ostatní části stanoviska OŽP z 30.5.2002 zůstávají v platnosti. Žalobce v žalobních bodech zmiňuje výše uvedená stanoviska dotčených orgánů, nenapadá však, že by v rozporu se zákonem bylo stanovisko orgánu ochrany přírody tj. odboru životního prostředí a územního rozvoje úřadu městské části a OŽP MHMP z hlediska ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12. Žalovaný se touto otázkou rovněž zabýval na straně 22 rozhodnutí.

Stavebník ve vyjádření k bodu 2 nesouhlasí s tím, že umístěním stavby dojde k nárůstu automobilové dopravy, stavba spočívá v rozšíření stávajících a umístění nových pozemních komunikací, které však samy o sobě do území dotčeného stavbou žádnou novou dopravu nepřivedou. Naopak stavba v místě rozšíření pozemní komunikace 5. května o tzv. „bypass“ povede ke zklidnění provozu na této komunikaci, protože dojde ke zúžení stávajících jízdních pruhů a s tím souvisejícímu snížení rychlosti. „Bypass“ společně s mimoúrovňovými rampami dále zjednoduší a zkapacitní připojení území Pankrácké pláně na pozemní komunikaci 5. května, čímž přispěje k plynulejšímu provozu a odstranění zbytečných dopravních pohybů ostatních komunikací, k němuž dochází z důvodu nevyhovujícího jediného připojení tohoto území na pozemní komunikaci 5. května v místě mimoúrovňové křižovatky s pozemní komunikací Na Strži. Stavba tedy nepřináší do dané lokality nové zdroje ani cíle dopravy. Ze stanoviska Hygienické stanice ze dne 18.7.2002 vyplývá, že hluková situace se zhorší vlivem dopravy vyvolané novými objekty, nikoli vlivem samotné této stavby. Stavební úřad se tedy správně řídil závazným stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví, z něhož zjistil, že stavba je přípustná.

- Nesouhlasí s tvrzeným rozporem ust. § 12 odst. 6 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. a rozporem s čl. 25 odst. 3 OTHP, neboť dotčené území je charakterizováno velmi hustou zástavbou, která neumožňuje provést protihlukové stěny, valy apod. a tudíž technicky není možné aplikovat jiná protihluková opatření, než výměnu stávajících oken za okna s vyšší neprůzvučností.

- Nesouhlasí s tím, že stavba bude narušovat pohodu bydlení a ohrožovat život, zdraví a zdravé životní podmínky a životní prostředí nad limity stanovené ve zvláštních předpisech, neboť jde pouze o subjektivní dojem žalobce. Jak bylo uvedeno, hluková situace se zhorší vlivem dopravy vyvolané novými objekty, nikoli vlivem samotné stavby. Dopravní řešení Pankrácké pláně. Naopak společně s navrženými protihlukovými opatřeními, která budou provedena v souvislosti se stavbami nových administrativních a jiných objektů slouží ke zmírnění negativních vlivů nové zástavby na Pankrácké pláni.

- Nesouhlasí také s dezinterpretací formulace obsažené v rozhodnutí žalovaného z 12.4.2003, kterým bylo zrušeno územní rozhodnutí původní z 13.11.2002 z obdobných důvodů jako žalovaný.

-Nesouhlasí rovněž s tím, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a že nebyly odstraněny vady a nebyl respektován právní názor odvolacího orgánu a obdobně jako žalovaný uvádí, že ke zrušení původního rozhodnutí došlo z čistě formálních důvodů. Rovněž nesouhlasí s tím, že by se rozhodnutí řádně nevypovídalo s námitkami účastníků řízení týkajícími se hluku, neboť stavební úřad opřel své rozhodnutí o kladné stanovisko Hygienické stanice hl.m. Prahy, která je podle současné právní úpravy jediným kompetentním orgánem ochrany veřejného zdraví. Otázku souladu stavby s OTHP pokud jde o technické požadavky na ochranu před nepříznivými účinky hluku, tedy není stavební úřad kompetentní řešit samostatně, nýbrž je povinen řídit se stanoviskem příslušného státního orgánu. Pokud by přistoupil

k samostatnému hodnocení stavby z hlediska hluku, dopustil by se tím nepřipustného věcného přezkoumávání stanoviska dotčeného orgánu státní správy, kterým je však podle § 126 stavebního zákona vázán a tím by nepřipustně do této kompetence tohoto orgánu zasáhl. V případech, ve kterých OTPP odkazují na hlediska totožná se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, k jejich ochraně byly na základě zákona zřízeny zvláštní orgány, se stavební úřad nesmí o stanovisek těchto orgánů odchýlit, protože k tomu není po odborné stránce vybaven.

K návrhu na přezkum stanovisek dotčeného orgánu státní správy tj. Hygienické stanice hl.m. Prahy z 18.7.2002 a 30.9.2004 stavebník uvádí, že tento orgán vyslovil souhlas, protože stavba nevyvolá zhoršení hlukové situace v území dotčeném stavbou. Jelikož stávající zástavba neumožňuje provést protihluková opatření ve venkovním prostoru, protože v tak hustě zastavěném území není možné realizovat protihlukové stěny, valy apod., budou v souvislosti s novými stavbami provedena protihluková opatření na stavbách a tak bude zajištěno dodržování limitu hluku ve vnitřním prostoru těchto staveb.

Ve vyjádření k bodu 3 stavebník rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že stavba způsobí zhoršení znečištění ovzduší. Tím, že tato stavba zjednoduší a zkapacitní připojení Pankrácké pláň na pozemní komunikaci 5. května, odstraní zbytečné dopravní pohyby, přispěje ke snížení emisí škodlivých látek v ovzduší. K překročení imisních limitů znečištění ovzduší v budoucnu nedojde v důsledku realizace stavby, ale v důsledku postupného snižování jejich nejvyšších přípustných hodnot. Případné zachování současného stavu a nezrealizování stavby by tedy naopak vedlo ke zhoršení imisní situace. Stanovisko orgánu ochrany ovzduší z 8.7.2003 správně konstatuje, že stavba bude zmírňovat negativní důsledky nárůstu dopravního zatížení a nedojde k závažnému zhoršení parametrů kvality ovzduší.

-Stavebník nesouhlasí s tvrzením žalobce, že dojde k narušení pohody bydlení a zdravého životního prostředí, neboť toto tvrzení není opět nijak podloženo. Nesouhlasí rovněž z dezinpretací odvolací rozhodnutí z 12.4.2003, a to obdobně ze shodných důvodů jako v bodě 2, pokud jde o nepřezkoumatelnost a neodstranění vady či nerespektování závěrů předchozího odvolacího rozhodnutí, obdobně jako v předchozím bodě argumentuje tím, že žalobce onu pasáž uvedeného rozhodnutí zkreslil. Obdobně argumentuje stran nesouhlasu žalobce s odůvodněním zamítnutím jeho námitek s tím, že dotčený orgán státní správy k ochraně ovzduší v daném případě vydal stanovisko, kterým byl stavební úřad vázán a tedy se správně stavební úřad tímto závazným stanoviskem řídil.

- K námitce nepředložení podkladů týkajících se ochrany ovzduší, nesouhlasí s tvrzením žaloby, neboť všechny podklady byly předloženy kompetentnímu orgánu ochrany ovzduší, který na základě nich konstatoval, že v důsledku stavby nedojde ke zhoršení parametrů kvality ovzduší. Pokud je poukazováno na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, zde odboru životního prostředí MHMP z 30.5.2002 a 8.7.2003 stavebník poukazuje na to, že první stanovisko bylo vydáno za účinnosti zákona 389/1991Sb., vůbec se ovšem nevyjadřovalo ke stavbě, ale pouze upozorňovalo, že kompetentním je Úřad městské části Praha 4. Proto s účinností nového zákona 86/2002 Sb. bylo obstaráno stavebníkem nové stanovisko z 8.7.2003, kterým na základě podkladů uvedených v bodě 3 a 4 tohoto vyjádření konstatoval tento dotčený orgán nepřekročení imisních limitů z důvodu realizace stavby. Opírá se tak územní rozhodnutí o správné stanovisko dotčeného orgánu státní správy.

Ze spisu k námitkám pod bodem 2 a 3. žaloby vyplývá:

Dle územního rozhodnutí podmínkou č. 11 bod a) (viz námitka 1.b) byla přenesena do územního rozhodnutí podmínka ze stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy, stavebník

byl zavázán, aby projektová dokumentace pro stavbu obsahovala podrobné vyhodnocení hluku ze stavební činnosti vč. návrhu na odpovídající protihluková opatření s tím, že postup stavby bude navržen tak, aby tato opatření byla dokončena před zahájením prací na ve výroku uvedené stavbě.

Soulad návrhu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu (tj. vyhl.č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy tj. OTTP, zejm. čl. 4. odst. 1 a čl. 22 odst. 1 a dalšími, územní rozhodnutí posoudilo na str. 25-26 v jednotlivých odrážkách tak, že stavba je v souladu s uvedeným ustanovením, protože odpovídá požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí, ... neohrožuje život, zdraví, zdravé životní podmínky ani životní prostředí, pokud se týká limitů (čl. 13 odst. 3) škodlivých exhalací, hluku, tepla, ořesů, vibrací, prachu, zápachu apod., neboť jak plyne z vyjádření dotčených orgánů státní správy vyslovily tyto se stavbou souhlas, popř. jimi stanovené podmínky byly převzaty do výroku rozhodnutí. Obdobně to platí k bodu c) uvedené žalobní námitky, v níž žalobce namítá rozpor s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 vyhl. o OTTP s nimiž se vypořádal stavební úřad obdobným způsobem v téže kapitole o posouzení souladu stavby s OTTP.

Soulad návrhu stavby s obecnými technickými požadavky na komunikace podle vyhl. č. 104/1997 Sb. stavební úřad v územním rozhodnutí posoudil (str. 26 územního rozhodnutí) tak, že stavba v souladu s ust. § 16 zlepšuje kvalitu sítě stávajících komunikací zvýšením bezpečnosti a plynulosti provozu, je rovněž v souladu s ust. § 17, neboť poskytuje patřičné podmínky pro plynulou a bezpečnou jízdu a zohledňuje únosné zatížení území, protože dotčené orgány státní správy na úseku pozemních komunikací, péče o životní prostředí, posuzování vlivu na životní prostředí a ochrany veřejného zdraví vyslovily se stavbou z hlediska jimi chráněných veřejných zájmů souhlas, v některých případech pak váží svou souhlas na podmínky, které byly převzaty do výroku tohoto rozhodnutí. Stavba je podle úřadu rovněž v souladu s ust. § 17 odst. 2 a 3, 18, 19 a 20, 21, 22, 23, 25 a 28, dále 34, přičemž soulad s ust. § 22 (ochrana přírody a životního prostředí) shledal úřad rovněž z důvodu, že s uvedenou stavbou vyslovily souhlas z hlediska jimi chráněných veřejných zájmů dotčené orgány státní správy a jejich podmínky byly převzaty do výroku rozhodnutí.

Pokud jde o ochranu před nepříznivými účinky hluku územní rozhodnutí na str. 28 v kapitole „Odůvodnění souladu návrhu stavby se zvláštními předpisy k ochraně veřejných zájmů“ pod písm. b) s odvoláním na zákon 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví, poukazuje, jak již shora bylo uvedeno na závěry Hygienické stanice hl. m. Prahy a podklady pořízené navrhovatelem, které byly podkladem pro posouzení návrhu Hygienickou stanicí hl. m. Prahy, tj. na I.-Technickou zprávu o měření hluku – 24 hodinové dlouhodobé měření ekvivalentní hladiny hluku, ..., II.- Akustickou studii – Výpočet hlukové zátěže prostoru Pankrácké pláň od automobilového provozu na přilehlých komunikacích“ a na III. Hlukové posouzení – Vliv stavby na okolí budoucího ECE Obchodního a společenského centra Praha 4 – Pankrác“ s tím, že Hygienická stanice ve stanovisku z 30.9.2004 s navrhovanou stavbou souhlasí.

Rovněž tak na str. 28 pod písm. c) územního rozhodnutí byl posuzován soulad se zákonem 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší a je odkázáno na souhlasné stanovisko Odboru životního prostředí MHMP ze dne 8.7.2003, které vychází z odborných posudků a modelových výpočtů, a uvádí na jejich základě, „že předložené dopravní řešení bude zmírňovat negativní důsledky nárůstu dopravního zatížení a lze považovat za prokázané, že v žádné etapě rozvoje Pankrácké pláň nedojde k závažnému zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování stanovených imisních limitů“.

S námitkami žalobce se stavební úřad vypořádal na str. 52 až 54 pod N.4.2, N.4.11 N.4.12, stavební úřad námitkám nevyhověl, a to ze stejných důvodů jako u námitky č. N.1.6 a z důvodů uvedených v části odůvodnění tohoto rozhodnutí, ve které se zabývá souladem navrhované stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu.

K námitce žalobce, že užívání daných komunikací bude způsobovat překročení limitů hluku nejsou splněny podmínky pro takové řešení, vyplývá z rozhodnutí I. stupně na str. 39, bod N.1.6., že stanovisko městského hygienika ze 4.7.2002 (které uvádělo překročení hygienických norem týkajících se hluku a imisních hodnot koncentrace škodlivin ovzduší) již není podkladem tohoto rozhodnutí, podkladem jsou stanoviska městského hygienika z 18.7.2002 a Hygienické stanice ze dne 30.9.2004, která nedoporučují zvážit změnu účelu využití objektů přiléhajících k předmětným komunikacím. Z hlediska ochrany veřejného zdraví tak stavbu posoudila Hygienická stanice jako orgán ochrany veřejného zdraví a na základě tohoto posouzení vydala souhlasné stanovisko. Z hlediska ochrany ovzduší posoudil navrhovanou stavbu odbor životního prostředí MHMP a odbor životního prostřední územního rozvoje Úřadu městské části Praha 4 a na základě tohoto posouzení vydaly souhlasná stanoviska.

Námitce prohlubování dopravního zatížení ul. 5.května stavební úřad nevyhověl a pod N.4.3. odkázal na důvody uvedené k námitce stejného obsahu na str. 38 rozhodnutí stavebního úřadu pod N.1.3, kde uvedl, že námitce nevyhověl, protože navrhovaná stavba přinese odstranění zbytných dopravních pohybů v území a vytvoření dostatečné kapacity připojení území na pozemní komunikaci 5. května, vytvoření dostatečné dopravní kapacity ve stávajících křižovatkách, vytvoření dostatečné kapacity sítě pozemních komunikací v území a zajištění bezpečnosti provozu a omezení negativních dopadů dopravy na území. Z hlediska posouzení podzemních komunikací posoudili navrhovanou stavbu odbor dopravy a odbor stavební a dopravy Úřadu městské části Praha 4 jako silniční správní úřady a na základě tohoto posouzení vydali souhlasná stanoviska. Z hlediska správce pozemních komunikací se souhlasně vyjádřila i technická správa.

Rozhodnutí žalovaného předně (str. 18) s odkazem na ust. § 126 stavebního zákona uvádí, že stavební úřad meritorně nehodnotí odborná stanoviska dotčených orgánů státní správy, které hájí zájmy chráněné zvláštními předpisy, ale je jimi vázán a je povinen zajistit soulad těchto stanovisek.

Z hlediska ochrany ovzduší (str. 19a 20) žalovaný poukázal na souhlasné stanovisko OŽP MHMP ze dne 8.7.2003; uvedl, že z něho vyplývá, že součástí předložené dokumentace je analýza předpokládaného dopravního zatížení vyvolaného dopravní obsluhou nově navrhovaných aktivit na Pankrácké pláni. Předložená dokumentace obsahovala v souladu s příl. č. 9 nařízení vlády č. 350/2002 Sb., odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší a odborný posudek o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí. V odborném posudku byl proveden podrobný nezávislý rozbor navrhované stavby z dopravního hlediska a vlivu tohoto dopravního řešení na kvalitu ovzduší. „Orgán ochrany ovzduší na základě předložených výsledků modelových výpočtů a zpracovaných odborných posudků dospěl k závěru, že z hlediska jím chráněných zájmů lze s navrhovaným řešením souhlasit s podmínkou, že Obchodně společenské centrum a další nové stavby budou uvedeny do provozu až po dokončení I. a II. etapy dopravního řešení Pankrácké pláně. Vyplývá tedy, že v důsledku dopravního řešení nedojde ke zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování stanovených imisních limitů. Navrhovaná stavba totiž naopak přispívá ke snižování koncentrací škodlivých látek v ovzduší“. Žalovaný dále uvedl, že odvolatelé

neuvádí o jaké konkrétní důkazy opírají tvrzení, že dojde k nárůstu hluku a emisí, že nebyl posouzen vliv stavby na prašnost ovzduší, že nejsou dostatečné podklady ohledně překročení limitu hlukového znečištění. Míra hlukového zatížení byla posuzována podle bodu 25 příl. č. 1 k nařízení vlády č. 502/2000 Sb. i nařízení vlády č. 350/2002 Sb. se závěrem, že stávající hluková situace v okolí je vyhovující.

Z hlediska ochrany před nepříznivými účinky hluku na str. 20 – 21 uvádí, že z hlediska ochrany veřejného zdraví ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví hájí zájmy městský hygienik, který vydal ve smyslu ust. § 77 odst. 2 zákona a podle § 126 odst. 1 stavebního zákona stanovisko 18.7.2002 č.j. 6941/02/PO4-HK/Dr. Čerň a vyplývá z něho, že podkladem pro toto stanovisko byla dokumentace dopravního řešení zpracovaná pro územní řízení, jejíž součástí je „hluková studie zpracovaná Mgr. Danou Šmoldasovou, Tebodin Czech Republic, která se zabývá hodnocením hluku z dopravy. V závěru této studie je konstatováno, že v současné době dochází k překračování povolených limitů pro hluk z dopravy a že vlivem dopravy vyvolané novými objekty se situace může ještě zhoršit. Je tedy zřejmé, že ke zvyšování hluku v dotčeném území nebude přispívat stavba, která je předmětem tohoto řízení, nýbrž stavby jiných objektů, které ovšem nejsou předmětem tohoto řízení. Ze stanoviska městského hygienika je zřejmé, že pro navrhovanou stavbu pro stupeň dokumentace pro územní řízení žádné konkrétní podmínky neplynou a nestanovují se, neboť nelze v území provádět masivní ochranná opatření neměstského charakteru a stavba sama zátěž území nevyvolává. Konkrétní technická opatření prováděna na okolních stavbách v souvislosti s novou výstavbou na dotčeném území budou ukládána těm subjektům, které budou potenciálním zdrojem dopravy“. K aktualizované dokumentaci pro územní řízení o umístění stavby Dopravního řešení Pankrácké pláně se vyjádřila Hygienická stanice hl. m. Prahy, která vydala stanovisko dne 30.9.2004; podkladem pro její závěr byly podklady, které zpracoval ing. Jiří Konopa – Ochrana životního prostředí, Technická zpráva o měření hluku, Akustická studie a Hlukové posouzení. Ze stanoviska Hygienické stanice vyplývá, že s umístěním stavby souhlasí za splnění podmínek, které Magistrát uvedl v podmínce č. 11 územního rozhodnutí. Podmínka č. 11 územního rozhodnutí je tak zárukou ochrany před hlukem ze stavební činnosti. Touto podmínkou je uloženo zpracovat vyhodnocení hluku ze stavební činnosti a navrhnout protihluková opatření ještě před zahájením výstavby. Žalovaný dále uvedl, že žádný z odvolatelů vč. žalobce neuvedl v námitkách ani v odvolání žádné konkrétní skutečnosti na úseku ochrany veřejného zdraví, které by správnost souhlasného stanoviska městského hygienika a Hygienické stanice zpochybňovaly a ministerstvo na závěr uvádí, že návrh na umístění této stavby byl doložen vyjádřením Hygienické stanice, orgánem ochrany ovzduší a orgánem posuzujícím vlivy na životní prostředí. Při posuzování námitek účastníků řízení ohledně nadlimitní zátěže okolí hlukem a emisemi resp. rozptylem exhalací vycházel Magistrát ze závěrů akustické a hlukové studie Mgr. Dany Šmoldasové a ing. Jiřího Konopy, k nimž se kladně vyjádřily příslušné dotčené orgány státní správy a které neměly žádné připomínky ohledně zpracování těchto studií. Magistrát ve smyslu § 32 odst. 2 správního řádu preferoval odborné závěry, které z nich vyplývaly a které považoval za dostatečné. Ministerstvo se přiklání k tomu, že Magistrát neměl důvod hodnotit obsah odborných studií a stanovisek dotčených orgánů státní správy zpochybněně pouze názorem odvolatelů bez jakýkoli konkrétních důkazů a nebyl tu tedy žádný racionální důvod pro jejich zásadní zpochybnění.

Žalovaný v rozhodnutí stran hluku a emisí (str. 25, posl. odst.) dále uvádí, že je nutno požadavek na to, aby umístěním stavby nedošlo ke zhoršení stavu životního prostředí, zejména překročením daných limitů vždy vztáhnout k celkovému přínosu stavby a funkci, kterou má plnit. Žalovaný shledal nesporné, že stavba jako celek přinese zlepšení a proto neshledalo postup Magistrátu v rozporu s ustanovením stavebního zákona a to § 37 odst. 2 a 3. Na následující straně poukazuje na to, že stanoviska orgánů dotčených byla aktualizována,

přičemž uvádí, že pokud jde o podklad pro vyhodnocení hygienických norem týkajících se hluku a imisních hodnot koncentrace škodlivin v ovzduší, byla tato stanoviska městského hygienika ze dne 18.7.2002 a Hygienické stanice ze dne 30.9.2004 a OŽP MHMP ze dne 8.7.2003 zpracována a vyplývá z nich, že navrhovaná stavba splňuje nejvyšší přípustné hodnoty hluku a imisní limity znečišťujících látek v ovzduší. Ze stanoviska posledního Hygienické stanice hl. m. Prahy z 30.9.2004 nevyplývá, že by doporučovala zvážit změnu účelu využití objektů přiléhajících k předmětným komunikacím. K ust. § 37 odst. 3 stavebního zákona zdůraznil, že pakliže již byly do dokumentace pro řízení o umístění stavby zapracovány požadavky dotčených orgánů a správců sítí v rámci přípravy projektové dokumentace k územnímu řízení, omezi se projednání věci v tomto rozsahu. V dané věci byla převážná část požadavků dotčených orgánů státní správy zapracována do projektové dokumentace a nelze na navrhovateli spravedlivě požadovat, aby v důsledku dlouhotrvajícího odvolacího řízení aktualizoval všechna vyjádření, když svou zákonnou povinnost čím má návrh doložit již splnil. Navíc tyto podklady byly aktualizovány a byly platné. Poukazuje rovněž na koncentrační zásadu platnou pro územní řízení. Na str. 27 k tomu dále uvádí, že šlo o podkladová rozhodnutí, přičemž platí, že jde o posudky, stanoviska či vyjádření, která nejsou v praxi považována za rozhodnutí. Stanovisko orgánu dotčeného je pak jedním z podkladů pro vydání územního rozhodnutí. Odmítl také námitku, v níž by poukazováno na to, že Magistrát nezjistil skutečný stav věci týkající se ochrany ovzduší a že účastníci řízení neměli možnost se seznámit s podklady, na základě kterých dospěli dotčené orgány státní správy k závěru, který vyjádřily a že neměli možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Žalovaný odkázal na působnost Magistrátu jako stavebního úřadu s tím, že hájit zvláštní zájmy v tomto řízení přísluší dotčeným orgánům státní správy, dotkne-li se tedy řízení těchto zájmů, pak se postupuje podle ust. § 126 stavebního zákona. Magistrát nemohl hodnotit po věcné stránce závěry dotčených orgánů státní správy ani jiné podklady, které tyto orgány vzaly pro svá rozhodnutí jako podklad, protože by Magistrát překročil meze své působnosti vymezené zákonem. Poukazuje na to, že z Hlukové studie, Akustické studie a hlukového posouzení a z vyjádření dotčeného orgánu byla zjištěna pravděpodobná předpokládaná hluková zátěž a do podmínky č. 11 a) územního rozhodnutí byla přenesena podmínka souhlasu uděleného Hygienickou stanicí hl. m. Prahy z jejího stanoviska z 18.7.2002 a 30.9.2004. V rámci územního řízení je pak možno s určitou měrou pravděpodobnosti odhadnout na základě měření a propočtu budoucí stav. Faktický skutečný dopad je vždy možno exaktně změřit až po uvedení stavby do provozu. Proto je tato výhrada odvolatelů nepřipadná.

Pokud jde o ochranu hodnot v území, ministerstvo na str. 31 svého rozhodnutí odst. 2 uvedlo, že změnilo výrok o námitce N.4.10, která se týkala dostatečného stanovení podmínek zajišťujících ochranu hodnot v území s odvoláním na regulační plán s tím, že této námitce se nevyhovuje, protože Magistrát podle § 37 odst. 2 stavebního zákona posoudil návrh z hledisek uvedených v citovaném ustanovení a zjistil, že vyhovuje předpisům na ochranu veřejných zájmů chráněných zvláštními zákony, zejména zákonem o ochraně veřejného zdraví, zákonem č. 254 o vodách o změně některých zákonů, dále zákonem 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší a dalšími, přičemž dotčené orgány daly souhlas s takovým návrhem. V souladu s ust. § 39 stavebního zákona Magistrát převzal tyto požadavky do podmínky č. 11 územního rozhodnutí a dále proto, že podmínky č. 1 – 9 územního rozhodnutí definují technické parametry stavby v souladu s územním plánem hl. m. Prahy i charakterem dotčeného území, tj. prostředí s vysokým stupněm urbanizace a těmito podmínkami Magistrát chránil stavbou dotčené území před zásahy, které by s hodnotami v území nemusely být slučitelné. Tyto technické podmínky zabezpečují, že ve stavebním řízení bude přezkoumán soulad projektové dokumentace ke stavebními povolení s těmito podmínkami a stavebník bude oprávněn provést

na základě stavebního povolení pouze takovou stavbu, která bude v souladu s územním plánem hl. m. Prahy i městských charakterem jejího okolí.

Stanoviska /ad 2e) a 3e)/:

Ve stanovisku městského hygienika ze dne 18.7.2002 čj. 6941/02/PO4-HK/Dr.Čerň se uvádí, že městský hygienik (ve smyslu § 77 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. a § 126 odst. 1 stavebního zákona) posoudil předložený návrh dokumentace k územnímu řízení na předmětnou stavbu a vydává souhlasné stanovisko; souhlas váže na splnění následně uvedených podmínek: 1) u všech obytných objektů, kde je výpočtem doložen nárůst hluku z dopravy, jehož vlivem dojde k překročení limitů nebo zhoršení již překročených limitů, musí být navržena účinná protihluková opatření; 2) součástí dokumentace pro stavební řízení musí být výsledky dlouhodobého měření hluku (vč. sčítání dopravy) v jednotlivých úsecích, které budou odpovídat kritickým bodům pro hluk z provozu jednotlivých nových objektů v prostoru Pankrácké pláně, doklad o akustické kvalitě fasádních prvků obytných objektů zasažených nadměrným hlukem dopravy v oblasti Pankrácké pláně a navrženo odpovídající konkrétní řešení i pro jednotlivé etapy výstavby; 3) součástí dokumentace musí být podrobné vyhodnocení hluku ze stavební činnosti vč. návrhu odpovídajících protihlukových opatření. POV (*plán organizace výstavby*) musí být zpracován tak, aby bylo zjištěno, že tato opatření, která budou nezbytná pro omezení hluku ze stavební činnosti budou dokončena před zahájením stavby, protihluková opatření nezbytná pro ochranu před nadměrným hlukem z dopravy stávající a zvýšené provozem objektu D, musí být funkční při zahájení zkušebního provozu „D“. Pro provoz dalších objektů Pankrácké pláně musí být postupováno stejně. Stanovisko se odvolává na dokumentaci vypracovanou v prosinci 2001 s tím, že tato řeší přestavbu stávajícího dopravního systému pro budoucí dostavbu Pankrácké pláně. Dopravní řešení by mělo zajistit zjednodušení dopravních vztahů a snížení dopravní zátěže některých komunikací. Z důvodu postupné výstavby a vytvoření potřebné kapacity stávajícího dopravního systému pro potřeby realizace výstavby objektu „D“ je stavba dělena do dvou etap, ve stanovisku se popisují rozdělení do dvou etap, přičemž dále se poukazuje na to, že součástí dokumentace je hluková studie zpracovaná Mgr. Danou Šmolďasovou s.r.o. Tebodín Czech Republic, 1. pluku 224/20. Studie se zabývá kompletním hodnocením hluku z dopravy pro jednotlivé časové horizonty současný stav, stav pro rok 2005 s objekty obchodně společenského centra a další dokončenou výstavbu v této době, dále stav pro rok 2010 s kompletní dostavbou. Závěr prokazuje, že u některých objektů dochází v současné době k překračování povolených limitů pro hluk z dopravy. Vlivem vyvolané dopravy nových objektů se situace ještě zhorší. Návrhy opatření směřují k omezování hlučnosti v průběhu výstavby komunikace i po jejím dokončení a k zavedení obslužné dopravy jednotlivých objektů dostavby Pankrácké pláně. V případech, kdy dochází ke zhoršení hlukové situace a nelze zamezit překračování limitů pro hluk z dopravy u zdroje hluku, jsou navržena opatření k zajištění akustické pohody vnitřního prostředí jednotlivých obytných a pobytových místností. Podmínky jsou dány v souladu s ust. § 11 a 12 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. k ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.

Dále Hygienická stanice hl. m. Prahy dne 30.9.2004 pod č.j. 10052/04/PO4-HK/Dr. Čerň vydala stanovisko k aktualizované dokumentaci pro územní řízení na umístění předmětné stavby, přičemž s tímto návrhem v aktualizovaném znění vyslovila souhlas a tento v souladu s ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona vázala na splnění podmínek a to: 1) součástí projektové dokumentace pro stavební řízení musí být podrobné vyhodnocení hluku ze stavební činnosti vč. návrhu odpovídajících protihlukových opatření POV, který bude součástí projektové dokumentace musí být zpracován tak, aby bylo zajištěno, že tato opatření, která

budou nezbytná pro omezení hluku ze stavební činnosti budou dokončena před zahájením výstavby; 2) realizace vlastní stavby Dopravní řešení Pankrácké pláně musí být koordinována s dalšími stavbami v oblasti Pankrácké pláně vč. výstavby „ECE – Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D“. V odůvodnění tohoto stanoviska se uvádí, že stavebník 16.9.2004 požádal o aktualizaci stanoviska k dokumentaci pro územní řízení, přičemž z aktualizované dokumentace vyplývá splnění podmínek 1 a 2 uložených stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví k původní dokumentaci dne 18.7.2002. Předmětem výše uvedeného územního řízení je umístění stavby tak jak je popsána v územním rozhodnutí, přičemž je uvedeno, že dokumentace byla aktualizována a doplněna o podklady: I. Technická zpráva o měření hluku dvacetičtyřhodinové dlouhodobé měření ekvivalentní hladiny hluku a II. Akustickou studií s výpočtem hlukové zátěže prostoru Pankrácké pláně od automobilového provozu na přilehlých komunikacích a III. Hlukové posouzení - vliv dopravy na okolí budoucího ECE Obchodního a společenského centra. Všechny tyto doklady jsou konkretizovány číslem zakázky s tím, že byly vypracovány v listopadu 2002 a v prosinci 2002. Dále se uvádí, že tyto podklady byly vypracovány zejména pro účely posouzení hlukových účinků dopravy vyvolané stavbou ECE Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D a dalšími stávajícími a plánovanými objekty v prostoru Pankrácké pláně a tedy zohledňují i vliv stavby Dopravní řešení Pankrácké pláně. Vyplyvá z nich, že jako jediné vyhovující protihlukové opatření zajišťující podle § 11 a 12 Nařízení vlády 502/2000 Sb. dostatečnou ochranu před hlukem, přichází v úvahu osazení fasád zasažených objektů okny s vyšší neprůzvučností a větrací štěrbinu zajišťující možnost potřebného větrání. Předložené doplnění dokumentace rovněž stanovuje rozsah účinných protihlukových opatření, jež jsou navrhována u těch obytných objektů resp. bytů, u nichž bylo prokázáno překročení hlukových limitů nebo navýšení již překročených hlukových limitů vlivem výše uvedené dopravní zátěže. V rámci předloženého dopracování dokumentace byl rovněž doložen okruh vlastníků dotčených obytných objektů resp. bytů, kteří byli osloveni návrhem na provedení účinných protihlukových opatření do zahájení zkušebního provozu uvedené stavby ECE – Obchodního a společenského centra budovy D. Hygienická stanice považuje po zhodnocení předloženého doplnění podmínku č. 1 původního stanoviska a část podmínky 2 zmíněného stanoviska na základě předložení a zhodnocení elaborátu č. III. za splněné, zbývající část podmínky 2. zmíněného stanoviska požadující zpracování dlouhodobého měření hluku v jednotlivých úsecích, které budou odpovídat kritickým bodům pro hluk z provozu jednotlivých nových objektů v provozu Pankrácké pláně byla splněna na základě předložení a zhodnocení elaborátu č. I. resp. II. Toto stanovisko tak v plném rozsahu nahrazuje původní stanovisko k dokumentaci vydané 18.7.2002.

Stanovisko Odboru životního prostředí Magistrátu ze dne 30.5.2002 č.j. MHMP-000672/OZP/IV/2002 (jde o souhrnné stanovisko z hlediska ochrany životního prostředí) pokud jde o ochranu ovzduší v bodě 4 odkazuje na to, že příslušným dotčeným orgánem z hlediska ust. § 4 a 5 zákona č. 389/1991 Sb., je příslušné pracoviště městské části Praha 4.

Ve stanovisku vydaném Odborem životního prostředí Magistrátu z 8.7.2003 č. MHMP-081711/2003/001/OZP/IV z hlediska ochrany ovzduší dle § 48 odst. 1 písm. u) a § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 86/2002 Sb. o ochraně ovzduší se uvádí, že základními aspekty navrhovaného dopravního systému jsou změna na napojení řešeného území na tř. 5. května charakterizovaná zejména výstavbou souběžné kolektorové komunikace, by-passu a rozšíření ulice Hvězdova v celé délce na čtyřpruhové provedení s tím, že postup je rozdělen do dvou etap a navrhované nové řešení je navrhováno na základě stávajícího a výhledového dopravního zatížení zastavění Pankrácké pláně. Součástí předložené dokumentace je analýza předpokládaného dopravního zatížení vyvolaného dopravní obsluhou nově navrhovaných

aktivit v tomto území. Modelovými výpočty rozptylové studie pro etapové i celkové řešení, vypracované v rámci dokumentace vlivů na životní prostředí pro Obchodě společenské centrum Pankrác, byly zjišťovány imisní koncentrace NO_2 pro rok 2005 a rok 2010, v roce 2005 by mělo být zprovozněno toto uvedené centrum, do roku 2010 by měly být vybudovány všechny doposud navrhované objekty v řešeném území. Pro rok 2005 vypočítané krátkodobé jednohodinové imisní koncentrace NO_2 splňují imisní limit včetně meze tolerance, vypočítané průměrné roční imisní koncentrace NO_2 uprostřed dálnice překračují imisní limit pro tento rok, mimo dálnici v ulici Doudlebské, Pikrtově a Hvězdově jsou imisní koncentrace podlimitní. Pro rok 2010 s realizovanými okruhy města vypočítané jednohodinové imise NO_2 splňují imisní limit, roční imisní koncentrace NO_2 budou překračovat imisní limit pouze přímo na magistrále. V úrovni obytných domů u sjezdu z magistrály do ulice Hvězdovy, v ulici Doudlebské a Pikrtově, v ulici Na Pankráci, Na Strži a Hvězdově bude roční imisní limit splněn. Modelovými výpočty bylo dodatečně vyhodnoceno znečištění ovzduší benzenem. Průměrné roční imisní koncentrace benzenu v roce 2005 se ve sledované lokalitě pohybují v rozmezí 2 – 3,5 přičemž maximální uvedené hodnoty je dosahováno na magistrále a dále v ulici Na Strži v úseku Na Pankráci – 5. května. Průměrné roční imisní koncentrace benzenu v roce 2010 se pohybují v rozmezí 2 – 3,3. Maximálních hodnot je opět dosahováno na magistrále a v ulici Na Strži. Z provedených výpočtů pak vyplývá, že průměrný roční imisní limit pro benzen není překročen ani v jedné časové variantě. K předložené dokumentaci byl v souladu s přílohou č. 9 Nařízení vlády č. 350/2002 Sb. předložen odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší a odborný posudek o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí. V odborném posudku o vlivu stavby na ovzduší je proveden podrobný nezávislý rozbor navrhované dopravní stavby z dopravního hlediska a vlivu tohoto dopravního řešení na kvalitu ovzduší ve výhledové variantě roku 2010 bez realizace silničních okruhů kolem města, kde byl roční imisní limit oxidu dusičitého překročen u některých obytných domů v ulici Hvězdova a dále v ulicích Doudlebská a Pikrtova. Ve variantě s vybudovanými silničními okruhy vycházejí průměrné roční imise oxidu dusičitého v místech obytné zástavby pod limitními hodnotami. Krátkodobé hodinové koncentrace oxidu dusičitého nepřesahují imisní limit ani v jedné variantě. Imisní limit pro benzen bude v celé sledované oblasti s rezervou splněn. V odborném posudku o vlivu stavby na zdraví obyvatel a životní prostředí je zjišťováno riziko výskytu chronických poruch dýchacího ústrojí, astmatických projevů u dětí od základních poutantů generovaných automobilovým provozem. Podle použité metody kibiza současného i budoucího stavu v daném území vlivem expozice oxidů dusíku trpělo chronickými poruchami dýchacího ústrojí navíc zhruba jedno dítě ze sto padesáti. Účinky na výskyt astmatických projevů jsou prakticky zanedbatelné, postiženo by bylo za současného a budoucího stavu jedno dítě ze dvou tisíc. V inverzních situacích by se znečištění ovzduší imisemi oxidu dusíku ve sledovaném území mohlo blížit hodnotám, které by mohly akutně dráždit astmatiky a rovněž by mohlo docházet k nevelkému zvýšení výskytu poruch dýchacího ústrojí u dětí. Znatelné zlepšení lze očekávat kolem roku 2010 v důsledku odlehčení dopravní zátěže Pankráce vybudováním nových dopravních okruhů. Imisní koncentrace oxidu uhelnatého budou dosahovat výrazně podlimitních hodnot a vzhledem k jeho rychlé stoupavosti v přízemí dýchací zóny ovzduší lze očekávat jeho nepatrné vlivy na zdraví. Zjištěné karcinogenní riziko benzenu pro roky 2001 a 2010 má klesající tendenci. Vzhledem k podlimitní mírně klesající modelově zjištěným průměrným ročním koncentracím benzenu jsou zjištěné vlivy na zdraví obyvatel od této škodliviny přijatelné. Závěrem předloženého posudku je konstatováno, že navrhované dopravní řešení z hlediska vlivů na zdraví obyvatel a životního prostředí lze považovat za akceptovatelné. Orgán ochrany ovzduší proto na základě uvedených modelových výpočtů a zpracovaných odborných posudků dospěl k závěru, že z hlediska jím chráněných zájmů lze s navrhovaným dopravním řešením souhlasit, neboť bude zmírňovat negativní důsledky nárůstu dopravního zatížení a lze

považovat za prokázané, že žádné v etapě rozvoje Pankrácké pláň nedojde k závažnému zhoršení parametrů kvality ovzduší, které by vedlo k překračování stanovených imisních limitů. Upozorňuje se však, že výše uvedené platí pouze za podmínky, že Obchodní společenské centrum a další nové stavby budou uvedeny do provozu až po dokončení první i druhé etapy Dopravního řešení Pankrácké pláň.

Soud námitky v bodě 2 a 3, včetně procesních námitek v bodě 4. posoudil takto:

Námitky žalobce v uvedených bodech soud shledal z pozice žalobce jako účastníka řízení legitimní, neboť dle svých stanov je žalobce sdružením, jehož cílem je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví. Soulad návrhu stavby s požadavky na ochranu před nepříznivými účinky hluku spadá pod ochranu veřejného zdraví, nicméně negativní účinky hluku rovněž jako negativní účinky ovzduší jsou sledovaným ukazatelem kvality životního prostředí a spadají do předmětu činnosti žalobce; k námitce zkrácení v procesních právech ohledně dopadů těchto negativních účinků na životní prostředí je žalobce oprávněn.

Oproti tomu, byť uvedené složky životního prostředí, jako i životní prostředí obecně samo je implicitně obsahem pojmu „pohoda bydlení“, soud nemá za legitimní ve vztahu k předmětu činnosti žalobce jím vznesenou námitku nedodržení požadavků zajišťujících pohodu bydlení, neboť by šlo o extenzivní výklad; žalobce v daném území nedisponuje ve smyslu tohoto pojmu žádným právem či oprávněným zájmem a v tomto podvodu si tak osvojil námitky třetí osoby - vlastníků nemovitostí sloužících k bydlení. Soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 44/2005-116.

Z hlediska procesních práv žalobce soud shledal předně důvodnou námitku, že žalobce nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí; tuto námitku žalobce následně rovněž vyčlenil do samostatného bodu 4); jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce namítl procesní pochybení obou orgánů s tím, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a to zejména s hlukovou studií zpracovanou Mgr. Danou Šmoldasovou a akustickou studií a hlukovým posouzením zpracovaným Jiřím Konopou, přitom šlo o podklady, které jsou výslovně uvedeny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 28 jako podklady odůvodňující soulad návrhu s požadavky zákona o ochraně veřejného zdraví i v rozhodnutí žalovaného na str. 20 a 26 jako podklady odůvodňující zamítnutí odvolacích důvodů žalobce. Totéž namítá i v případě podkladů týkajících se ochrany ovzduší tj. rozptylové studie, odborného posudku o vlivu stavby na ovzduší a odborného posudku o vlivu stavby na zdraví obyvatel a zdravotní prostředí rovněž uvedené na str. 28 prvostupňového rozhodnutí a str. 20 rozhodnutí žalovaného. Žalobce tvrdí, že tím byl zkrácen ve svých právech ve smyslu ust. § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu s tím, že uvedené podklady navíc musí být podle zákona součástí dokumentace stavby tak jak uvádí v bodě 3 písm. d) žaloby.

Podle § 37 odst. 2 a 3 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1 a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou

schopností pohybu a orientace, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům. Stavební úřad v územním řízení zajistí vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudí vyjádření účastníků řízení a jejich námítky. S dotčenými orgány státní správy, jejichž rozhodnutí nebo opatření k podanému návrhu byla získána před oznámením zahájení územního řízení, omezí stavební úřad projednání návrhu podle míry, v jaké byly jejich požadavky splněny. Úkolem stavebního úřadu i dle § 126 stavebního zákona je zajistit soulad stanovisek dotčených orgánů státní správy a zajistit, aby podmínky jimi stanovené, pakliže nejde o samostatná rozhodnutí vydaná v samostatně vedených správních řízeních podle zvláštních právních předpisů, nebyly vzájemně v rozporu a mohly být naplněny v rámci další projektové přípravy a realizace stavby; proto stavebnímu úřadu přísluší posouzení, zda podmínky takto dotčenými orgány stanovené nejsou vzájemně v rozporu a není-li tomu tak přenést je do podmínek výroku územního rozhodnutí a zavázat tak stavebníka jejich splněním.

Podle ust. § 3 vyhl. 132/1998 Sb. mj. návrh na vydání územního rozhodnutí obsahuje údaje o splnění požadavků dotčených orgánů státní správy získaných podle zvláštních předpisů před oznámením zahájení územního řízení. K návrhu na vydání územního rozhodnutí se přikládají mj. doklady o jednání s účastníky územního řízení, pokud byla předem o návrhu vedena, a rozhodnutí, stanoviska, vyjádření, souhlasy, posouzení, popřípadě jiná opatření dotčených orgánů státní správy vyžadovaná zvláštními předpisy. K návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby se podle místa, druhu, rozsahu a předpokládaných účinků stavby přikládají další podklady, ze kterých musí být dostatečně zřejmé zejména vliv stavby, provozu nebo výroby na zdraví a životní prostředí, včetně návrhu na opatření k odstranění nebo minimalizaci negativních účinků, popřípadě návrh na zřízení ochranného pásma (§ 35 odst. 2 zákona), stanovisko k posouzení vlivu stavby na životní prostředí, pokud je předepsáno zvláštními předpisy. Podle § 4 rozhodnutí o umístění stavby v podmínkách pro umístění stavby mj. stanoví zejména požadavky na ochranu zdraví, životního prostředí, na ochranu urbanistických a architektonických hodnot v území, požadavky vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů státní správy.

Návrh na vydání rozhodnutí o umístění stavby spolu s podklady, které jsou jeho součástí (dle shora citovaných ustanovení) je podán u příslušného úřadu jako celek, a k tomuto návrhu včetně všech jeho podkladů se mají právo vyjádřit všechny dotčené orgány státní správy a všichni účastníci řízení; k návrhu se dotčené orgány státní správy (i účastníci) mohou vyjádřit i dříve, než je podán; v takovém případě, obstará-li stavebník stanovisko dotčeného orgánu k návrhu dříve a připojí-li toto stanovisko již při podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby, omezí se rozsah projednání návrhu v územním řízení s tímto dotčeným orgánem potud, že již není opětovně vyzván tento dotčený orgán, aby se znovu vyjádřil (podal znovu stanovisko), ale platí, že pakliže se (v rámci zásady koncentrace řízení) po oznámení o zahájení řízení znovu ve stanovené lhůtě (popř. při ústním jednání) nevyjádří jinak, platí jeho stanovisko již dříve vydané. Omezení projednání návrhu (§ 36 odst. 3, § 37 odst. 3 stavebního zákona) s dotčenými orgány státní správy v tomto smyslu však neznamena, že podklady návrhu, z nichž dotčený orgán státní správy při vydání svého stanoviska vycházel, nejsou či přestávají být součástí návrhu na vydání územního rozhodnutí, že nejsou součástí správního spisu vedeného ve věci návrhu na vydání územního rozhodnutí a že se s nimi nemají právo seznámit a vyjádřit se k nim i účastníci řízení, a to i v případě, že již do návrhu (resp. projektové dokumentace k němu) byly požadavky dotčeného orgánu

na základě předchozího projednání s ním a jím vznesených požadavků na doplnění podkladů zapracovány.

Dotčený orgán státní správy vydává stanovisko k návrhu; vychází tak z podkladů k němu zpracovaných stavebníkem, součástí návrhu a jeho podkladů tím spíše pak jsou i ty z podkladů, které při předběžném či předchozím projednání dotčený orgán požadoval obstarat v podmínkách svého původního stanoviska a k nimž v dalším stanovisku zaujímá postoj stran toho, zda podmínky stanovené v prvním stanovisku byly těmito podklady a případným zapracováním do projektové dokumentace splněny (viz např. shora uvedená stanoviska městského hygienika z 18.7.2002 a z 30.9.2004).

Soud proto musí odmítnout názor žalovaného (potažmo i stavebníka), že se žalobce domáhá něčeho na co nemá právní nárok; žalovaný nepopírá skutečnost (ve vyjádření k bodu 4.), že předmětné shora citované podklady nebyly součástí dokumentace stavby předložené k územnímu řízení, tvrdí však, že uvedené podklady byly podkladem pro vydání stanovisek dotčených orgánů státní správy, které hájí v řízení veřejné zájmy a tedy na základě nich byla vydána stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy z 18.7.2002 a 30.9.2004 a stanoviska orgánu ochrany ovzduší ze dne 8.3.2003 a 30.5.2002, přičemž na základě těchto odborných posudků vypracovaly tyto orgány svá stanoviska jako podkladová pro dané územní řízení. Žalovaný tvrdí, že pokud byly předmětem posouzení odborné otázky u jiného orgánu, nemůže se žalobce v rámci územního řízení domáhat podkladu, který měl ve svém řízení za podklad dotčený orgán státní správy a v rámci územního řízení se domáhat takovýchto podkladů. Takový závěr je však vzhledem ke shora uvedenému nesprávný, stejně jako názor stavebníka, že „namítané podklady byly podkladem pro stanovisko dotčených orgánů státní správy na úseku ochrany veřejného zdraví a ochrany ovzduší a pokud sloužily dotčeným orgánům státní správy k vydání jejich stanovisek, nejsou předmětem přezkoumání v územním řízení, a proto nebyly navrhovatelem v územním řízení předloženy“ a nemá oporu v zákoně.

Stavební úřad je vázán stanoviskem příslušného dotčeného orgánu státní správy, jde – li o závazné stanovisko (souhlas), bez jehož kladného závěru stavební úřad nemůže ani kladně o návrhu rozhodnout. Zpravidla jde v takových případech o samostatné rozhodnutí vydané v samostatném řízení, v němž mohou samostatně účastníci řízení svá práva hájit a s podklady takového rozhodnutí se seznámit. O takový případ řetězcích se aktů však v daném případě nejde. Jak žalovaný i stavebník poukázaly, jde v tomto případě o stanoviska před jejichž vydáním neprobíhá žádné správní řízení a nejde ve vlastním slova smyslu o rozhodnutí, ale „pouze“ o podkladové stanovisko k předloženému návrhu na umístění stavby, které je sice zákonem předepsaným podkladem, ale stavební úřad je jím vázán potud, že rozhoduje po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu, je však povinen zajistit soulad těchto stanovisek a je rovněž povinen zhodnotit zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v celku. Dopady předpokládaného vlivu stavby (z provozu) ohledně hluku a ovzduší, které každý z dotčených orgánů vyhodnotil samostatně, je stavební úřad povinen vyhodnotit ve svém souhrnu, zejména pakliže ze stanovisek plynoucí zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií) nasvědčují tomu, že zjištěné hodnoty se blíží nejzazším limitním hodnotám či je již překračují.

Soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že ke zkrácení práv žalobce seznámit se s veškerými podklady pro rozhodnutí došlo; žalobce toto právo uplatnil v bodě 3 podání z 31.1.2005 v rámci koncentrace řízení včas a vznesl je jako odvolací námitku, nebylo mu vyhověno s odůvodněním, které nemá oporu v zákoně.

V důsledku toho soud shledal důvodnou i procesní námitku žalobce, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly řádným způsobem s jeho námitkami, potažmo odvolacími důvody, neboť jednak jeho námitky zamítly s odůvodněním, že dotčený orgán státní správy vyslovil s navrhovaným řešením z hlediska jím chráněných zájmů (ve vztahu k namítanému porušení hmotněprávních předpisů) souhlas, resp. přípustnost návrhu, jednak, a to zejm. žalovaný, závěr o neopodstatněnosti námitek či odvolacích důvodů opřely i o podklady, s nimiž nebyl účastník seznámen a k nimž se nemohl konkrétně vyjádřit v žádné fázi tohoto územního řízení (a ani jiného řízení před dotčenými orgány státní správy). Žalovaný dovodil, že Magistrát vycházel ze závěrů akustické a hlukové studie Mgr. Dany Šmoldasové a ing. Jiřího Konopy, k nimž se kladně vyjádřily příslušné dotčené orgány státní správy a které neměly žádné připomínky ohledně zpracování těchto studií a že Magistrát ve smyslu § 32 odst. 2 správního řádu preferoval odborné závěry, které z nich vyplývaly a které považoval za dostatečné. Ztotožnil se rovněž s tím, že uvedené dotčené orgány ve svých stanoviscích (s nimiž žalobce seznámen byl) nepodmínily svůj souhlas jinými podmínkami, než těmi, které byly přeneseny do podmínek vydaného územního rozhodnutí a stavební úřad po věcné stránce nemá pravomoc stanovisko dotčeného orgánu přezkoumávat.

Uvedený závěr nemůže obstát ani po věcné stránce. Podle § 12 odst. 6 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. (Nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru a v chráněných venkovních prostorech staveb) pokud by bylo technicky prokázáno, že ve stávající zástavbě po vyčerpání všech prostředků její ochrany před hlukem, není technicky možné dodržet ustanovení odstavců 1 až 4, je nutné potřebnou ochranu chráněných vnitřních prostorů staveb před hlukem zajistit tak, aby bylo vyhověno podmínkám stanoveným v § 11. Přitom musí být zachována možnost jejich potřebného větrání.

Hygienická stanice hl.m. Prahy ve svém stanovisku ze dne 30.9.2004 podminila souhlas dvěma podmínkami; první z nich je obsažena v územním rozhodnutí v podmínce č. 11 bod a), druhá podmínka : 2) *realizace vlastní stavby Dopravní řešení Pankrácké pláně musí být koordinována s dalšími stavbami v oblasti Pankrácké pláně vč. výstavby „ECE – Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D“* byla realizována v územním rozhodnutím podmínkou č. 10, konkrétně koordinace se stavbou „ECE – Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D“ v bodě 10.9. Tento bod byl (jak již shora uvedeno) rozhodnutím žalovaného vypuštěn (z důvodu nepřesnosti str. 13) obdobně jako některé další body označující koordinaci této stavby s jinými stavbami v dotčeném území. Současně však rozhodnutí žalovaného ponechalo beze změny (jak již poukázáno shora u žalobní námitky 1.) podmínku územního rozhodnutí č. 2, v níž se mj. uvádí, že pozemní komunikace Hvězdova bude umožňovat levé odbočení do garáží stavby „ECE – Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D“. Vzhledem k tomu, že při provedené změně územního rozhodnutí odvolacím orgánem tvoří tato rozhodnutí věcně celek, je tak zjevné, že koordinace s uvedenou stavbou není rozhodnutím ošetřena. Obdobně to platí stran ostatních z podmínek č. 10 územního rozhodnutí vypuštěných staveb, koordinací s nimiž byl souhlas Hygienické stanice hl.m. Prahy podmíněn. V celku to značí, že se zde projevuje onen deficit namítaný žalobcem, totiž, že při neexistenci regulačního plánu pro zástavbu daného území novými stavbami, nebyl závazně blíže určen rozsah nové zástavby a jemu adekvátní nároky na dopravu.

K tomu přistupuje skutečnost, že samo uvedené aktualizované stanovisko hygienické stanice z 30.9.2004 uvádí, že podklady (označené I. až III.) o něž byla aktualizovaná dokumentace doplněna a z nichž byl vyvozen závěr, že došlo ke splnění podmínek 1. a 2. původního stanoviska z 18.7.2002, byly vypracovány zejména pro účely posouzení hlukových účinků dopravy vyvolané stavbou „ECE – Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – budova D“ a dalšími plánovanými objekty v prostoru Pankrácké pláně a

že zohledňují i vliv stavby Dopravního řešení Pankrácké pláně. Současně se následně v odůvodnění tohoto stanoviska tvrdí, že dokumentace stanovuje rozsah účinných protihlukových opatření (tj. osazení fasád zasažených objektů okny s vyšší neprůzvučností a větrací štěrbinou, jako jediného možného opatření zajišťujícího ochranu před hlukem), a to u objektů resp. bytů, u nichž bylo prokázáno překročení hlukových limitů nebo navýšení již překročených hlukových limitů vlivem výše uvedené dopravní zátěže. Stanovisko tak vykazuje vnitřní rozpor, neboť splněním podmínky č. 2 původního stanoviska, tedy předloženými „elaboráty“ č. I. až III. bylo zjištěno (odborným odhadem prokázáno) překročení hlukových limitů či dokonce navýšení již překročených limitů, které je nejvýše přípustné, tedy limitů nepřekročitelných (§ 1 odst. 1 nařízení vlády č. 502/2000 Sb.), přitom byl vydán souhlas s návrhem tohoto řešení s tím, že jako vyhovující protihlukové opatření se jeví aktualizovanou dokumentací zapracované osazení fasád zasažených objektů, které je podle § 12 odst. 6 téhož nařízení nejzazší možností, jak zajistit ochranu před nepříznivými účinky hluku alespoň ve vnitřních prostorech staveb/§ 11 téhož nařízení/, pakliže nelze dostupnými prostředky zajistit dodržení nejvyšší přípustné hladiny hluku v chráněném venkovním prostoru a v chráněných venkovních prostorech staveb. Znamená to, že orgán ochrany veřejného zdraví rezignoval na jakoukoli ochranu venkovního prostoru zjištěným nadlimitním zatížením, jehož ochranu shledal technicky nemožnou bez vysvětlení, a že ani nepodmínil stanovisko požadavkem na snížení kapacity nových objektů a tím i snížení výhledové intenzity dopravy. To vše pak při všeobecně deklarovaném účelu zástavby Pankrácké pláně, jako lokality nového městského centra.

Obdobný rozpor vykazuje i z hlediska ochrany ovzduší stanovisko OŽP MHMP z 8.7.2003, které s odvoláním na modelové výpočty rozptylové studie pro etapové i celkové řešení, vypracované v rámci dokumentace vlivů na životní prostředí pro Obchodně společenské centrum Pankrác (sic!), uvádí, mj. že pro rok 2005 vypočítané průměrné roční imisní koncentrace NO_2 uprostřed dálnice (myšlena ul. 5. května jako severojižní magistrála, pozn. soudu) překračují imisní limit pro tento rok, mimo dálnici v ulici Doudlebské, Píkrtové a Hvězdové jsou imisní koncentrace podlimitní. Pro rok 2010 s realizovanými okruhy města vypočítané jednohodinové imise NO_2 splňují imisní limit, roční imisní koncentrace NO_2 budou překračovat imisní limit pouze přímo na magistrále. Maximálních imisních hodnot benzenu je opět dosahováno na magistrále a v ulici Na Strži. Dle odborného posudku o vlivu stavby na ovzduší ve výhledové variantě roku 2010 bez realizace silničních okruhů kolem města, byl roční imisní limit oxidu dusičitého překročen u některých obytných domů v ulici Hvězdová a dále v ulicích Doudlebská a Píkrtova. Ve variantě s vybudovanými silničními okruhy vycházejí průměrné roční imise oxidu dusičitého v místech obytné zástavby pod limitními hodnotami. I ohledně vlivu na zdraví obyvatel lze dle stanoviska znatelné zlepšení očekávat kolem roku 2010 v důsledku odlehčení dopravní zátěže Pankráce vybudováním nových dopravních okruhů. Zjištěné karcinogenní riziko benzenu pro roky 2001 a 2010 má klesající tendenci.

Orgán ochrany ovzduší z hlediska jím chráněných zájmů s navrhovaným dopravním řešením souhlasil, aniž by souhlas podmínil výslovně vymezenými podmínkami, toliko v textu upozornil, že uvedené platí pouze za podmínky, že Obchodní společenské centrum a další nové stavby budou uvedeny do provozu až po dokončení první i druhé etapy Dopravního řešení Pankrácké pláně. Nadto z uvedeného stanoviska vyplývá překročení stanovených limitů, a to i výhledově, přičemž pro rok 2010 se předpokládá jejich splnění z části za předpokladu realizovaných okruhů města, i přesto však na magistrále roční imisní koncentrace NO_2 budou překračovat imisní limit, dle rozptylové studie i dle odborného

posudku realizace silničních okruhů kolem města ovlivní výsledné roční imise oxidu dusíkatého v místech obytné zástavby ve prospěch snížení imisí.

Souhlas byl vydán při zjištěném překročení limitů (§ 2 odst. 1 písm.j) zákona č. 86/2002 Sb.) a aniž by byl vázán na podmínky realizace silničních okruhů města a neuvedení do provozu nových staveb do doby dokončení obou etap Dopravního řešení Pankráčské pláň (když daná stavba je druhou z etap), které by alespoň zčásti negativní vliv provozu z dopravy snižovaly a v celkovém výsledku zlepšily oproti zátěži stávající. Stavební úřad se proto v územním řízení nemohl opřít jen o takto vydaný souhlas bez dalšího, ale podmínky přípustnosti stavby měl stanovit dle obsahu tohoto stanoviska, popř. trvat na jeho doplnění.

Podle § 17 odst. 1 a 2 Vyhl. č. 104/1997 Sb. platí, že návrhové prvky komunikace musí být voleny tak, aby poskytovaly všem uživatelům patřičné podmínky pro plynulou a bezpečnou jízdu se zřetelem k požadované funkci komunikace a **při zohlednění únosného zatížení území (s odkazem na § 5 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí)**. Návrhové prvky a uspořádání komunikací závisí na **volbě návrhové kategorie komunikace, která se volí podle výhledové intenzity dopravy**, charakteristiky území, popř. zástavby a obecných technických a ekonomických souvislostí.

Soud z uvedených důvodů obě podkladová stanoviska s ohledem na samu vypovídací hodnotu jejich textu shledal rozporná a nedostatečná, neodpovídající závažnosti vlivu a rozsahu dané stavby a zákonným požadavkům na ochranu zájmů, které tyto dotčené orgány jsou povinny v územním řízení hájit. Soud vzhledem k tomu nevyžadoval podklady, z nichž stanoviska vycházela, když tyto nebyly součástí správního spisu v územním řízení a s jejich obsahem se účastníci nemohly seznámit; hodnocení ve vztahu k těmto podkladům by tak bylo předčasné a vzhledem k vypovídací hodnotě stanovisek by ani nebylo možné.

Soud dodává, že ve smyslu ust. § 126 stavebního zákona stavebnímu úřadu přísluší podmínky stanovené dotčenými orgány státní správy začlenit do podmínek územního rozhodnutí; ač vydaný souhlas či nesouhlas „nepřezkoumává“, aby mohl dostat uvedené povinnosti musí po obsahové stránce stanovisko znát a vyžadovat upřesnění, když jinak může rozhodnout i po dohodě s dotčenými orgány. Je jeho povinností rovněž právě v případech kdy předpokládá negativní účinky stavby se i dle stanovisek blíží mezním hodnotám, popř. je dokonce překračují zhodnotit, zda kumulace těchto účinků nevylučuje umístění stavby vůbec, a má-li celková výsledek záměru přinést zlepšení, je povinen stanovit za jakých podmínek, časově i v koordinaci s dalšími zásahy v území nebo v rámci širších vztahů, se tak může stát.

Z uvedených důvodů soud námitky žaloby v bodech 2, 3 a 4 shledal ve svém souhrnu důvodné. Současně jak z uvedeného vyplývá, soud dospěl k závěru, že konkrétní podmínky pro umístění stavby, jak žalobce namítal v bodě 1 b) žaloby, jimiž by byl chráněn zájem dotčené bodem 2 a 3 žaloby, v rozhodnutí absentují s dopadem do věcné správnosti a zákonnosti rozhodnutí.

Pokud se žalobce dovolává závazného právního názoru, kterým byl stavebním úřad vázán v předchozím zrušujícím rozhodnutí žalované, tj. v rozhodnutí ze dne 4.3.2004 č.j. 31901/2003/63/O-2875/03 (kde na str. 15 tohoto rozhodnutí ministerstvo vyslovilo názor, že „umístění stavby je v rozporu s ust. § 39 stavebního zákona a § 4 odst. 1 a 2 Vyhl. č. 132/98, protože neobsahuje dostatek konkrétních údajů pro umístění stavby v území, dále uvedlo, že v jednotlivých námitkách účastníků uplatněných v řízení není ve skutečnosti rozhodnuto, že výrok o námitkách neodpovídá odůvodnění a rovněž poukázalo na to, že nelze posoudit na základě čeho stavební úřad

dospěl k tvrzení v rozhodnutí, že stavba je umístována v souladu s vyhl. o OTPP, neboť rozhodnutí žádné konkrétní důvody tohoto souladu neobsahuje. Ministerstvo dospělo k závěru, že stavební úřad v předchozím řízení porušil ust. § 37 odst. 2 a § 126 stavebního zákona, neboť bylo jeho povinností posoudit návrh, zda vyhovuje technickým požadavkům na výstavbu vyplývajícím z vyhl. o OTPP, této povinnosti se MHMP nemůže zbavit odkazem, že se na souladu umístované stavby s technickými požadavky na ni kladených dohodl s dotčeným orgánem státní správy. Úloha dotčeného orgánu státní správy oproti stavebnímu úřadu je jiná. Postup obou správních orgánů upravuje § 126 odst. 1 a 2, této povinnosti se nemůže zbavit rovněž ani tvrzením, že dokumentace k návrhu je již zpracována tak, aby požadavkům vyplývajícím z vyhl. o OTPP odpovídala a to z důvodů již výše uvedených, že dokumentace je podkladem pro vydání územního rozhodnutí, není neměnná a závazné jsou podmínky územního rozhodnutí, kterými je soulad s požadavky vyplývajících z OTPP zajištěn. Ani z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že se výše uvedeným souladem úřad zabýval, pouhý odkaz, že územní rozhodnutí a udělená výjimka odpovídá vyhlášce je v rozporu s výše citovanými ustanoveními právních předpisů) soud tomuto poukazu žalobce nepřisvědčil; má za to, že výhrady předchozího odvolacího rozhodnutí směřovaly formálně na nedostatky odůvodnění rozhodnutí původního, jimž se stavební úřad snažil dostát, neznamenal však závěr věcný, který jim žalobce přisuzuje, neboť výhrada směřovala proti tomu, že se orgán I. stupně s uvedenými otázkami v rozhodnutí nevypořádal.

5. Technické řešení a rozpor s OTPP

Za a) žalobce tvrdí, že v řízení uplatnil i námitky týkající se rozporu navrhovaného technického řešení staveb s obecně závaznými právními předpisy a závaznými československými normami, a to s odvoláním na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 10.2.2003 č.j. 41/2003/120-RS/2, které hodnotí komunikační úpravy v rámci stavby Dopravní řešení Pankrácké pláně; námitky v něm uvedené se staly součástí jeho námitek; návrh je podle něho v rozporu s ust. § 17 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb.

Za b) žalobce namítá rozpor s čl. 4 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 1 odst. 2 a § 37 odst. 2 stavebního zákona, tvrdí, že umístované rozšíření ulice 5. května je v rozporu s uvedeným ustanovením, navrhovaná stavba nejen že akceptuje dnešní situaci dopravní funkce a dopravní zatížení třídy 5. května (Severojižní magistrála SJM), ale stávající z hlediska architektonicko-urbanistického i hlediska životního prostředí naprosto nevyhovující stav navrhovaným rozšířením ještě zhoršuje.

Za c) žalobce tvrdí, že správní orgány obou stupňů se s žádnou z námitek uvedených v bodě a) ani b) věcně a konkrétně a přezkoumatelně nezabývaly, ačkoli byly povinny řádně zdůvodnit jejich zamítnutí; jedná opět o zkrácení práv žalobce na řádné vypořádání se s jeho odvolacími důvody a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalovaný k bodu 5 žaloby stran dopravně technického řešení a urbanisticko architektonických požadavků na výstavbu poukazuje na dokumentaci k návrhu zpracovanou autorizovaným inženýrem a odpovědným projektantem, který odpovídá za správnost, úplnost a proveditelnost zpracované dokumentace. Průkaz o tom, že předložená dokumentace pro územní řízení byla zpracována oprávněnou osobou ve smyslu § 46 a) a b) stavebního zákona je založen ve spise. Správnost dokumentace nezpochybnil ani závěry dotčených orgánů a neměl proto k tomu důvod ani stavební úřad a žalovaný. Dokumentace splňuje požadavky vyplývající z vyhlášky § 3 a 4 č. 132/1998 Sb. Dále odkazuje na ustanovení § 138 a) a § 46 a) odst. 4 stavebního zákona a na § 8 odst. 8 a § 23 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. a dodává, že závazný charakter dostávají ČSN tím, že jejich splnění v určitých případech požaduje obecně závazný právní předpis, např. vyhláška o OTPP. Tyto požadavky nejsou splněny u ČSN, na které žalobce poukazuje. Příslušným odborným orgánem z hlediska dopravních požadavků na silniční správní úřad je odbor dopravy MHMP ve smyslu § 40 odst. 5 zákona 13/1997 Sb., o

pozemních komunikacích, který se vyjádřil k dotčeným úsekům vybrané komunikační sítě s ohledem na charakter a zařazení komunikací a signalizační zařízení. Stanoviskem ze dne 16.6.2003, kterým aktualizoval stanovisko ze 4.1.2002 se vyjádřil kladně k technickému řešení umístěvaných staveb. Týž odbor dopravy Magistrátu, jako příslušný silniční správní úřad, podle § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích se souhlasem Policie Dopravního inspektorátu ze dne 17.7.2002 a vlastníka komunikace ze dne 11.2.2002, vydal 17.7.2002 rozhodnutí o připojení navrhované stavby na pozemní komunikace. Vzhledem k tomu, že vydané správní rozhodnutí mělo omezenou platnost do 31.3.2003, vydal uvedený odbor dne 14.7.2003 nové rozhodnutí, kterým podle § 10 odst. 1 zákona povolil připojení umístěvané stavby dopravní řešení Pankráčské pláň na pozemní komunikace. Tento dotčený orgán státní správy neshledal v dokumentaci nedostatky z hlediska jím sledovaných zájmů. Místně a věcně příslušným silničním správním úřadem pro místní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích a příslušné vyhlášky hl. m. Prahy č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává statut hlavního města Prahy, je dotčeným orgánem odbor stavební a dopravy Úřadu městské části Praha 4, v současné době s názvem odbor dopravy a silničního provozu Úřadu městské části Praha 4, stanoviska, která tento odborný orgán v průběhu řízení vydal, nahradilo souhlasné stanovisko z 30.8.2004. O připojení navrhovaných staveb na pozemní komunikace vydal odbor silniční dopravy Úřadu městské části Praha 4 správní rozhodnutí. Na str. 23 rozhodnutí se žalovaný podrobně zabývá technickým řešením navrhované stavby vč. poukazu na normy a prováděcí vyhlášky k zákonu. S poukazem na výše uvedené není zřejmé, na základě jakých odborných znalostí zpochybňuje žalobce erudovanost zpracované dokumentace, tak i stanoviska dotčených orgánů, která byla jak pro Magistrát tak pro žalovaného závazná ve smyslu § 126 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný také nesouhlasí s tvrzením žalobce, že připustil nerespektování právního názoru odvolacího orgánu, žalovaný v předmětném rozhodnutí z 12.4.2003 rozhodl z čistě formálních a nikoli věcných důvodů, jak uvedeno výše. MHMP tedy stavební úřad se řídil správně pokynem žalovaného a soulad stavby s OTHP a za použití stanovisek dotčených orgánů podrobně zdůvodnil.

Stavebník oponuje tvrzení žalobce proti technickému řešení stavby s tím, že žalobce tyto výhrady převzal z dopisu Ministerstva dopravy; ke konkrétním výtkám v tomto stanovisku se podrobně vyjadřuje, a to z hlediska dodržení jednotlivých norem na str. 8 svého vyjádření (č.l. 116 soudního spisu) z těchto mj. vyplývá, že návrhová rychlost na „bypassu“ je 35-50km/hod, „bypass“ je charakterizován jako sběrná komunikace funkční skupiny B2). Souhrnně uvádí, že tvrzení žalobce jsou vyvrácena a navíc zdůrazňuje, že uvedené normy nejsou obecně závazné. I případný rozpor stavby s nimi by tedy nemohl vyvolat rozpor stavby se zákonem.

Oponuje rovněž tvrzení žalobce, že byl porušen čl. 9 OTHP, neboť uvedená stavba neřeší připojení nových staveb na pozemní komunikace, ale zohledňuje a respektuje připojení stávajících staveb, které zůstávají zachovány. Připojení nových staveb je pak řešeno v rámci územních resp. stavebních řízení týkajících se těchto objektů. V těchto řízeních je posuzováno rovněž, zda nová stavba splňuje požadavky na dopravní obslužnost, parkování, přístup požární techniky apod.

Oponuje rovněž tvrzení žalobce, že byla porušena ust. § 17 odst. 1, 2 a § 18 odst. 1 a 2 vyhl. č. 104/97 Sb. s tím, že návrh stavby je v souladu s normou resp. normami, které kladou důraz na zajištění bezpečnosti účastníků provozu. V zájmu zajištění bezpečnosti jsou pak stanovena opatření, která co nejvíce omezí možnost pohybu motorových vozidel rychlostí vyšší, než je rychlost dovolená a mají být proto aplikována při projektování novostaveb i rekonstrukcí místních komunikací. Dále podrobně rozepisuje na kterých odbočkách z pozemních komunikací přes navrhované rampy je předpokládána jaká rychlost a proč navrhované řešení odpovídá parametrům stanoveným vyhláškou resp. příslušnou normou (viz str. 9 vyjádření). Je zde uvedeno, že odbočení z pozemní komunikace Sdružení na rampu A₂ je navrženo

s poloměrem osy jízdního pruhu 11,5m, což odpovídá rychlosti 20km/hod. pro příčný sklon 2-2,5%; návrhová rychlost ve směrových větvích místní obslužné komunikace (tj. Sdružení) je 20km/hod, případně 15km/hod., poloměr odbočení je v souladu s normou a nevyužívá minimální hodnoty. Obdobně podrobně rozbírá navrhované technické připojení (poloměr, sklon, šířka jízdního pruhu) rampy A₂ na tzv. „bypass“ pozemní komunikace 5.května (která je sběrnou komunikací).

Stavebník rovněž opouje tvrzení, že stavba je v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu a to s čl. 4 odst. 1 a § 1 odst. 2 a § 37 odst. 2 stavebního zákona a to tím, že stavba v místě rozšíření pozemní komunikace 5. května o tzv. „bypass“ povede ke zklidnění provozu na této komunikaci, protože dojde ke zúžení stávajících jízdních pruhů a s tím souvisejícímu snížení rychlosti. Tzv. „bypass“ společně s mimoúrovňovými rampami dále zjednoduší a zkapacitní připojení území Pankrácké pláň na pozemní komunikaci 5. května, čímž přispěje k plynulejšímu provozu a odstranění zbytečných dopravních pohybů na ostatních komunikacích, ke kterému dochází právě z důvodu nevyhovujícího jediného připojení tohoto území na komunikaci 5. května v místě křižovatky s komunikací Na Strži. Uvádí rovněž, že stavba je v souladu s charakterem existující zástavby a to i stavba ramp, poukazuje na to, že pokud jde o zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí zástavba při pozemní komunikaci Hvězdova těsně přiléhá k pozemní komunikaci 5. května a je proto pod dominantním vlivem této nejfrektovanější pozemní komunikace na území hl.m. Prahy již dnes. Přeměna části pozemní komunikace Hvězdova na větev mimoúrovňové křižovatky (rampa A₁) proto současnou nepříznivou situaci okolních objektů nezhorší. Stavební úřad tak řádně zhodnotil soulad stavby s čl. 4 odst. 1 OTTP.

Stavebník rovněž nesouhlasí s v tomto bodě namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí a neodstraněním vad s tím, že nebyl respektován názor odvolacího orgánu v rozhodnutí z 12.4.2003, a to se stejnou argumentací jako v předchozích bodech.

Soud k žalobní námitce stran nevhodného dopravnětechnického řešení stavby uzavírá, že námitky žalobce stran vlastního technického řešení stavby nejsou legitimní ze strany žalobce jako sdružení na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví. Pokud žalobce jako občanské sdružení vystupuje na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví, pak v žalobě absentuje jakékoliv konkrétní tvrzení stran toho, jaké negativní důsledky porušení citovaných ustanovení či závazných norem čili vlastní technické řešení vyvolává v oblasti ochrany životního prostředí či veřejného zdraví, tzn. zda skutečně samotný návrh křižovatek či tvrzené nerespektování některých závazných ukazatelů technického řešení (menší než povolené vzdálenosti křižovatek, šíře jízdních pruhů, poloměry směrových oblouků a pod.) může mít a jaký dopad do životního prostředí či veřejného zdraví.

Žalobce pokud namítá rozpor s uvedenými předpisy či závaznými normami jednak opakuje, že tím nebyly respektovány předpisy chránící veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, že návrh neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a zachování pohody bydlení a že nad míru přípustnou nesmí být obtěžováno okolí a že tyto požadavky nerespektuje zejména rozšíření ulice 5. května, kdy navrhované řešení stav na této komunikaci z těchto uvedených hledisek ještě zhoršuje, tedy, že návrhové prvky nebyly voleny podle výhledové intenzity dopravy, jednak tvrdí, že toto technické řešení nezaručí bezpečnost a plynulost provozu na ní. V prvním případě jde ze strany žalobce o subsumování výhrad jím tvrzených v předchozích bodech (řádné zjištění předpokládané intenzity dopravy ve vztahu k stávající a nové zástavbě území, vlivu navrhovaného dopravního řešení na zatížení území a ochrany před nepříznivými účinky hluku a ochrany ovzduší), které soud důvodnými uznal, má však za to, že samo o sobě technické řešení negativní účinky nevyvolává; tento způsob technického řešení se může projevit jako neodpovídající jen v závislosti na intenzitě dopravního provozu, resp. výhledové intenzitě dopravy. Z pohledu

druhého aspektu soud uzavírá, že předmětem činnosti žalobce jako sdružení není bezpečnost a plynulost silničního provozu, proto poukaz žalobce na zkrácení v právech je v tomto směru z hlediska věcné legitimace lichý. Proto soud neshledal důvodnou v tomto směru ani námitku zkrácení v procesních právech žalobce s důsledkem do zákonnosti rozhodnutí, dovozenou v bodě 5c žaloby.

Soud dodává, že s takto vznesenou námitkou se orgán I. stupně v územním rozhodnutí vypořádal pod bodem N.4.3. na str. 52 tak, že pokud jde o prohlubování dopravního zatížení pozemní komunikace 5. května, uvedené námitce nevyhověl a to ze stejných důvodů jaké uvedl u námitky N.1.3. tedy proto, že navrhovaná stavba přinese odstranění zbytných dopravních pohybů v území a vytvoření dostatečné kapacity připojení území na pozemní komunikaci, vytvoření dopravní kapacity ve stávajících křižovatkách, dostatečné kapacity i sítě pozemních komunikací v území, zajištění bezpečnosti provozu při zvýšené dopravní zátěži a omezení negativních dopadů dopravy na území. Z hlediska tohoto pak odkázal dále úřad na posouzení navrhované stavby odborem dopravy MHMP a odborem stavebním a dopravy Úřadu městské části Praha 4 jako silničních správních úřadů a na základě tohoto posouzení vydaly tyto úřady souhlasná stanoviska, z hlediska správce pozemních komunikací se také ke stavbě souhlasně vyjádřila organizace Technická správa komunikací hl. m. Prahy.

6. Soulad s územním plánem

Žalobce tvrdí, že navrhovaná stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací (rozpor s ust. § 37 odst. 1 a 2 stavebního zákona) neboť nájezdové rampy na ulici 5. května a tzv. „bypasse“ jsou ve smyslu vyhlášky č. 104/1997 Sb. součástí hlavní komunikace (tj. ulice 5. května), protože větve mimoúrovňových křižovek se přiřazují k pozemní komunikaci vyšší kategorie třídy. Dle podkladů pro rozhodnutí mají být rampy A1 a A2 a B zařazeny do funkční třídy B2 a rampy C1 C2 a D zařazeny do funkční třídy C1. Tomuto zařazení odpovídá funkční plocha S2 (sběrné komunikace městského významu) resp. S4 (ostatní významné komunikace). Ulice 5. května je vzhledem ke svému návrhovému zařazení do funkční třídy B2 umístěna do funkční plochy S2, proto i rozšíření ulice 5. května i nájezdové rampy je nutno umísťovat pouze do funkční plochy určené pro komunikace dané funkční třídy tj. do monofunkční plochy S2 resp. S4 a nikoli do ploch polyfunkčních. Protože navrhované rozšíření a rampy nejsou v územním plánu sídelního útvaru zakresleny, nelze je zákonně umístit, neboť územně plánovací dokumentace se sjezdy z ulice 5. května v daném místě nepočítá. Umístění křižovek dopravně významných komunikací je závazné a nelze umísťovat křižovátku na samostatně zobrazitelné dopravně významné komunikaci tam, kde to územní plán nepředpokládá. Nájezdové rampy A1, A2 a B nejsou zakresleny v územním plánu, a proto navrhovaná stavba nesplňuje jeden ze základních předpokladů pro vydání územního rozhodnutí tj. soulad s územně plánovací dokumentací. Dle návrhu rampy mají být umístěny mj. do funkčních ploch SVM a a SMJ, do těchto ploch umísťovat jako doplňkové využití lze komunikace vozidlové, nikoli však komunikace dopravně významné pro jejichž umístění je nutno v návaznosti na jejich zařazení do funkční třídy vymezit samostatnou monofunkční plochu S2, S4, S3. V monofunkčních plochách SVM a SMJ je možno umístit komunikace vozidlové pouze jako doplňkové funkční využití, které je dle přílohy č. 1 odd. 16 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 tvořeno pouze funkcemi, které tvoří doplněk funkčních ploch tj. musí být vyvolány hlavně potřebami těchto ploch a které jsou zároveň dle uvedeného ustanovení samostatně nezobrazitelné. Splňují-li však navrhované komunikace parametry pro určitou vyšší funkční třídu, která je samostatně zobrazitelná, nelze je již umísťovat do jiných ploch, než pro ni určených monofunkčních ploch komunikací S2, S3, S4, resp. nelze je umísťovat do ploch polyfunkčních. V opačném případě by též vymezení těchto

dopravně významných komunikací pozbylo smyslu a do ploch SMV a SMJ by bylo možno bez dalšího umístit např. dálnici, rychlostní silnici či sběrnou komunikaci, které jsou též komunikacemi vozidlovými. Žalobce hodnotí reakci žalovaného na uvedenou nezákonnost návrhu jako účelovou a zcela rozpornou s právními předpisy. Nelze podle žalobce tvrdit, že rozšíření ulice 5. května a na něj napojené rampy jsou komunikacemi obslužnými a tedy je do polyfunkčních ploch umístit lze, tím by bylo možno obejít závazné vymezení dopravně významných komunikací včetně jejich součástí v územním plánu. Nesouhlasí ani s tím, že územní plán hl. m. Prahy neobsahuje žádné konkrétní zakreslení ramp, když územní plán zcela běžně zobrazuje křižovatky dopravně významných komunikací vč. nájezdových ramp a to jak stávající tak navrhované. Poukazuje proto na ust. § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., podle kterého jsou výslovně součástí dálnice silnice a místní komunikace, všechny konstrukční prvky vozovek a krajnic, odpočívky a přidružené a přidavné pruhy. Součástí místní komunikace jsou i nájezdové rampy (větve mimoúrovňových křižovatek), které jsou dle § 10 odst. 1 téhož zákona přiřazeny k pozemní komunikaci vyšší kategorie nebo třídy tj. jsou součástí komunikace vyšší kategorie nebo třídy hlavní komunikace. Rozšíření ulice 5. května, přidavné pruhy a nájezdové rampy jsou součástí dopravně významné komunikace ulice 5. května a jako takové jsou v územním plánu samostatně zobrazitelné a tedy neumístitelné do polyfunkčních ploch; uvedené platí pak i pro zásah umísťovaných dopravně významných komunikací do plochy izolační zeleně. V této funkční ploše je navíc umístění jakýchkoli komunikací přípustné jen výjimečně. Stanovisko MHMP-sekce útvar rozvoje hlavního města Prahy ve věci výjimečné přípustnosti navrhované stavby, žalobce uvádí, že toto vyjádření jako účastníka daného řízení samozřejmě nezabývá stavební úřad povinností posoudit odůvodněnost výjimečně nepřipustného řešení. Uvedené stanovisko se navíc týká pouze ramp, nikoli již rozšíření ulice 5. května a není tedy pravda, že toto řešení bylo odsouhlaseno hl. m. Prahou.

Žalovaný uvádí, že tuto námitku posoudil stavební úřad a v rámci odvolacího řízení žalovaný velmi podrobně a poukazuje na znění vyhl. hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy ve znění pozdějších předpisů, přičemž neshledal rozpor s tímto územním plánem. Citovaná vyhláška výslovně uvádí pro jaké stavby je vymezené území určeno k funkčnímu využití, dále k doplňkovému využití a výjimečně přípustnému funkčnímu využití. Pokud umísťovaná stavba odpovídá výše uvedeným funkčním využitím v daném území, nelze hovořit o tom, že by byla umístěna v rozporu s územním plánem hl. m. Prahy. Na str. 13 – 17 rozhodnutí je velmi podrobně rozveden a zdůvodněn závěr, že umístění stavby Dopravního řešení Pankrácké pláně v rozporu s územním plánem hl. m. Prahy není a není ani v rozporu s ust. § 37 odst. 1 stavebního zákona. Soulad stavby s územním plánem Prahy byl posouzen správně.

Stavebník namítanému rozporu s územně plánovací dokumentací uvádí, že žalobce toto svoje tvrzení opírá o názor, že navrhované pozemní komunikace lze s ohledem na jejich funkční třídy umísťovat pouze do monofunkčních ploch pro dopravu S2 a S4 a nikoli do polyfunkčních území jako jejich doplňková funkční využití. Stavebník s tím nesouhlasí, protože územní plán počítá s tím, že do polyfunkčních území (v tomto případě SVM a SMJ) budou umísťovány vozidlové komunikace, a to jako doplňkové funkční využití těchto ploch, které jak v případě polyfunkčního území SVM tak polyfunkčního území SMJ mohou sloužit pro uspokojení potřeb nejen území vymezeného danou funkcí, ale i dalších. Logickým výkladem 1. části odd. 4 bod 2a) a 2c) Přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 HMP dochází k závěru, že do polyfunkčních území SVM a SMJ lze umísťovat vozidlové komunikace, které budou sloužit i pro uspokojení potřeb území, která nejsou vymezena danou funkcí. Jestliže lze totiž parkovací a odstavné plochy a garáže v těchto územích umísťovat jako doplňkové funkční využití výslovně pouze, pokud budou uspokojovat potřeby území vymezené danou

funkcí, a contrario ostatní způsoby doplňkového funkčního využití, např. komunikace vozidlové, lze v těchto územích umísťovat i v případě, že budou sloužit širšímu okolí než pouze danému území.

Navrhovaná stavba je dále částečně umístěna do monofunkční plochy izolační zeleně, kde toto funkční využití je výjimečně přípustné. Stavebník proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že stavební úřad v těchto případech rozhoduje o udělení jakési výjimky, protože přípustnost takového funkčního využití vyplývá i ze samotného územního plánu a není nutné navíc o ní rozhodovat. Žalobce se podle stavebníka mylí, tvrdí-li, že kladné stanovisko Hl.m. Prahy zastoupeného Sekcí útvaru rozvoje města, k zásahu do izolační zeleně, se netýká rozšíření pozemní komunikace 5. května, neboť stanovisky z 4.11.2004, 18.11.2004 a 20.1.2005 se kladně tento orgán vyjádřil ke všem zásahům do izolační zeleně, ke kterým v souvislosti se stavbou dojde tj. i k zásahu rozšíření pozemní komunikace 5. května rampami C1, C2 a D a okružní křižovatkou Hvězdova – Pujmanové. Stanovisky ze dne 3.11.2004 a 13.12.2004 pak ve stejném rozsahu se vyjádřila i Městská část Praha 4.

Soud ohledně této námitky vychází z podkladů ve spise, předně z obou vydaných rozhodnutí, přičemž v daném případě není sporné, kde je navrhováno rozšíření ul. 5. května a dotčených ramp, spor leží v daném případě v otázce právní, tj. zda rozšíření ul. 5. května a dotčené rampy mohou být umístěny, aniž by byly zakresleny v územním plánu hl. m. Prahy, který byl schválen, neboť jako oddělený přídavný pás a větve mimoúrovňových křižovatek ve smyslu ust. § 10 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. mají být přiřazeny k pozemní komunikaci vyšší kategorie nebo třídy.

Orgán I. stupně v územním rozhodnutí na str. 23 – 24 a žalovaný na str. 13 – 16 svého rozhodnutí došli podrobným rozbořením požadavků stanovených územním plánem k závěru, že uvedené rozšíření ul. 5. května a rampy nemusí být vždy nutně umístěny do monofunkční plochy pro sběrné komunikace typu S2 nebo S4 či S3, ale že mohou být umístěny rovněž do polyfunkčních ploch smíšeného městského typu (SVM) či smíšeného městského jádra (SMJ), kde lze umístit dle závazné části územního plánu jako doplňkové funkční využití vozidlové komunikace s tím, že do monofunkční plochy izolační zeleně (IZ) lze rovněž ve smyslu uvedených ustanovení vyhlášky v rozhodnutí citovaných, jako výjimečně přípustnou stavbu mj. umístit rovněž vozidlové komunikace jako doplňkové funkční využití. K umístění se souhlasně vyjádřilo hl. m. Praha k tomuto zastoupené sekci Útvaru rozvoje hl. m. Prahy Magistrátu hl. m. Prahy a Městská část Praha 4.

Rozhodnutí žalovaného (str. 14) porovnává situační výkresy jednak s výkresem č. 4 územního plánu hl.m.-Prahy a podrobně uvádí (body A.-I.) do jakých funkčních ploch jsou konkrétní části stavby umístěny. Porovnáním s příl. č. 1 pak shledává jako přípustné umístění takto označených částí stavby do konkrétních monofunkčních ploch a polyfunkčních území. Porovnáním s výkresem č. 5 územního plánu pak shledává připojení ul. Hvězdovy ke komunikaci v ul. 5. května jako připojení do odděleného přídavného pásu umístěného při jihozápadní straně ul. 5. května, fyzicky odděleného od ostatních jízdních pruhů komunikace 5. května, v nichž je sběrnou komunikací. Uvádí se, že přídavný pás má odlišnou funkci od ostatních jízdních pruhů, v této části jde o vozidlovou komunikaci obslužné komunikační sítě a na takto oddělený pás je připojení ramp možné (viz str. 15 dole rozhodnutí žalovaného), jde o komunikace obslužné a tedy je do polyfunkčních ploch umístit lze, neboť jako doplňkové funkční využití lze umístit komunikace vozidlové.

Soud na podrobné zdůvodnění této námitky žalobce uvedené v rozhodnutí žalovaného odkazuje a s jeho posouzením se ztotožňuje; v daném případě z vymezení

v bodech A. až E. vyplývá, že uvedené části staveb (rozšíření ul. 5. května i ramp) se umísťuje z části do funkčních ploch S2, kam tyto části lze umístit, z části do SVM či SMJ, kam lze umístit jako doplňkové využití vozidlové komunikace. Žalovaný podrobně zdůvodnil odlišnou dopravní funkci přídatného pásu a ramp, s tím, že tyto již neplní funkci komunikace sběrné, ale obslužné, nezbytné pro fungování území, tj. mj. připojení území a v něm umístěných objektů na komunikaci (viz podmínky pro umístění stavby v rozhodnutí I. stupně, body 1.-5.).

Pokud žalobce poukazuje na ust. § 12 odst. 1 písm. a) zákona 13/1997 Sb., podle něhož jsou součástmi dálnice, silnice a místní komunikace všechny konstrukční vrstvy vozovky a krajnic, odpočívky a přidružené a přídatné pruhy, soud dodává, že zákonné vymezení součástí a příslušenství dálnic, silnic a místních komunikací bylo vyvoláno úpravou vlastnictví pozemních komunikací (§ 9 zákona) a potřebou vymezit konkrétně obsah užitých pojmů a předmět vlastnictví z důvodu předcházení sporům. Připojování komunikací (§ 10 téhož zákona) podléhá povolení silničního správního orgánu a vydává se samostatným správním rozhodnutím, uvedené ustanovení proto předně zavazuje silniční správní orgán.

Námítka žalobce v tomto bodě proto soud neshledal důvodnou.

7. Posuzování vlivů na životní prostředí

Žalobce namítá absenci stanoviska dle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí a rozpor rozhodnutí žalovaného s ust. § 10 odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb. Tvrdí, že v řízení o umístění předmětné stavby mělo být předloženo a v rozhodnutí zohledněno stanovisko dle zákona č. 100/2001 Sb. dle přílohy č. 1 kategorie II položka 9.1 tohoto zákona. K argumentaci žalovaného k této námitce žalobce tvrdí, že jak sám žalovaný uvádí dle přílohy č. 1 kategorie II položka 9.1 tohoto zákona podléhají posuzování podle tohoto zákona novostavby a rekonstrukce silnic o šíři větší než 10 metrů nebo místních komunikací o 4 a více jízdních pruzích delších než 500 metrů. Kromě rozšíření komunikace 5. května v délce 487 metrů je součástí návrhu i rozšíření komunikace Hvězdova na čtyřpruhovou resp. čtyřpruhovou komunikaci v délce 365 metrů, jedná se v daném případě o jednu stavbu jak zcela zřejmě vyplývá z výroku rozhodnutí o umístění a rozhodnutí žalovaného a o jeden záměr ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 100/2001 Sb. Uvedený záměr je tak rekonstrukcí místních komunikací o čtyřech a více jízdních pruzích delších než 500 metrů a podléhá režimu uvedeného zákona a podle § 10 odst. 4 – 5 tohoto zákona nelze bez stanoviska posouzení vlivu na životní prostředí resp. závěru zjišťovacího řízení vydat v žádném správním řízení rozhodnutí nebo opatření nutné k provedení daného záměru. Prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného jsou tak vydána v rozporu s tímto ustanovením. Uvedený záměr bude mít vliv na životní prostředí v dané lokalitě, přičemž stavba bude navíc užívána větším množstvím automobilů než tomu je v současné době a i současná zátěž dle vyhodnocení by vyžadovala posouzení vlivu na životní prostředí. Žalobce poukazuje v této souvislosti na čl. 2 odst. 1 Směrnice Rady č. 25/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, podle kterého jsou členské státy povinny přijmout všechna opatření nezbytná k zajištění posouzení vlivů dle této směrnice u záměrů, které mohou mít významný vliv na životní prostředí, mj. záměry rozvoje měst a výstavba silnic příloha II. odst. 10 písm. b) a d) Směrnice. Bez ohledu na možnost vyjmout některé záměry z posuzování stanovením limitních kritérií, jak je tomu v případě ČR, je vždy nutno postupovat v souladu s cílem a účelem této směrnice. Uvedené komunitární právo má pak navíc přednost před právem národním. Pokud pak žalovaný poukazuje na přechodná ustanovení zákona č. 100 žalobce tvrdí, že tato argumentace je zcela vadná, neboť § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb. zcela jasně stanoví, že posouzení zahájena před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů. Je-li tedy určité posuzování zahájeno,

dokončí se, aby pro něj nebyly použity dva procesní režimy, což by přinášelo obtíže, podle těch předpisů, podle nichž bylo zahájeno. Jakékoli další vývody nemají oporu v předmětném ustanovení. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné, neboť je vydáno bez stanoviska podle uvedeného zákona.

Žalovaný stran posuzování vlivu na životní prostředí poukazuje na to, že návrh na vydání územního rozhodnutí byl podán 31.12.2001 a k datu podání návrhu platil zákon 244/1992 Sb., od 1.1.2002 nabyl účinnosti zákon č. 100/2001 Sb., navrhovaná stavba Dopravního řešení Pankrácké pláně nevyžadovala posouzení dle zákona 244/1992 Sb., protože není uvedena mezi záměry, které by podléhaly posouzení podle tohoto zákona, přičemž ani podle současně platného zákona nejde o komunikace, které by proceduře EIA podléhaly, protože jde o dvě samostatné a vzájemně nezávislé dopravní stavby, z nichž každá má délku menší než 500 metrů. Navrhované rozšíření komunikace Hvězdova a komunikace 5. května budou plně funkční i v případě, že by první, nebo druhá z nich nebyla realizována, takže nejde o jeden celkový záměr ve smyslu § 3 písm. a) zákona 100/2001 Sb. Žalobce oba záměry účelově shrnuje k tvrzení, že délka navrhovaných komunikací je delší než 500 metrů a tudíž, že navrhovaná stavba dopravního řešení posouzení vlivu na životní prostředí podléhá. Žalovaný upozorňuje, že ani odbor životního prostředí Magistrátu ani Ministerstvo životního prostředí nesdílí tento názor žalobce, naopak ministerstvo výslovně na dotaz Magistrátu sdělilo, že záměr Dopravního řešení Pankráce plánuje posouzení vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. nepodléhá a nepodléhal ani podle předchozí právní úpravy. V případě důvodných pochybností o záměru a zařazení záměru do příslušné kategorie, popř. rozsahu dotčeného území je rozhodující vyjádření ministerstva dle § 23 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Žalovaný současně podotýká, že argumentace žalobce směrnicí 85/337/EHS v jejím neúčinném znění, když Česká republika využila možnosti stanovené směrnicí určit limitní hodnoty a v zákoně č. 100 je také určila, navíc uvedená směrnice se stala součástí právního řádu České republiky až vstupem do Evropských společenství tj. k 1.5.2004, kdežto řízení o umístění stavby bylo zahájeno již 31.12.2001. Není možné proto na předmětnou stavbu tuto směrnici aplikovat.

Stavebník k namítané absenci stanoviska dle zákona č. 100/2001 Sb. (§10 odst. 4 a 5) o posuzování vlivu na životní prostředí, poukazuje stejně jako žalovaný na to, že stavba nepodléhala posouzení podle zák. 244/1992 Sb., protože není mezi záměry, které tomuto posouzení podléhaly. Navrhovaná stavba nepodléhá posouzení ani podle nové právní úpravy zák. č. 100/2001 Sb., protože ani v tomto případě není uvedena mezi záměry, které by posouzení podléhaly, protože dle Přílohy č. 1 kategorie I. pol. 9.4 vždy podléhají posouzení „novostavby, rekonstrukce a přeložky... místních komunikací o čtyřech a více jízdních pružích delších než 1 km“ a podle Přílohy č. 1, kategorie II. pol. 9.1 podléhají zjišťovacímu řízení „novostavby a rekonstrukce ...místních komunikací o čtyřech a více jízdních pružích delších než 500 m“. Navrhované rozšíření pozemní komunikace 5. května v úseku dlouhém 487 m, tj. méně než 500 a rozšíření v současnosti dvoupruhové pozemní komunikace Hvězdova na čtyři pruhy v úseku dlouhém 365 m, tedy takovému posouzení nepodléhá, neboť se jedná v těchto případech o dva samostatné záměry jelikož jde o dvě samostatné a vzájemně nezávislé dopravní stavby, které budou funkční i v případě, že by jedna z nich realizována nebyla. Spojení do jednoho návrhu na vydání územního rozhodnutí z důvodu hospodárnosti bylo provedeno ve smyslu § 3 odst. 3 správního řádu a z této snahy navrhovatele řešit více samostatných staveb v rámci jednoho územního řízení nelze dovodit, že by se jednalo o jeden celkový záměr ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 100/2001 Sb. a sčítání délek jednotlivých staveb dotčených úseků různých pozemních komunikací s cílem podřídit je procesu EIA by bylo proti účelu zákonné úpravy.

Dále stavebník na str. 12 svého vyjádření v posledním odstavci poukazuje na to, že žalobce nesprávně argumentuje Směrnicí 85/337/EHS v jejím již neúčinném znění a poukazuje na současné v té době platné znění Směrnice s tím, že Česká republika využila možnosti určit limitní hodnoty a v zákoně č. 100/2001 Sb. stanovila pro záměry výstavby místních komunikací limitní hodnotu, podle které se určí zda záměr podléhá či nepodléhá posuzování vlivu na životní prostředí a to tak, jak bylo uvedeno shora, přičemž uvedený postup je konformní s evropským právem. Kromě toho poukazuje na to, že uvedená Směrnice se stala součástí právního řádu poté, co bylo zahájeno řízení o umístění stavby, neboť k tomu došlo již 31.12.2001 a nelze proto tuto Směrnicí aplikovat, jak vyplývá ze závěrů Evropského soudního dvora např. z rozhodnutí C 431/92, a jak bylo potvrzeno i v rozhodnutí C-81/96. Stavebník je přesvědčen, že uvedený zákon č. 100/2001 Sb. nelze na uvedenou stavbu vůbec použít a to na základě jeho přechodných ustanovení resp. přechodných ustanovení k jeho novele zákonem č. 93/2004, kdy posouzení zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle původního zákona č. 244/1992 Sb.; znamená to tedy, že posouzení, která byla zahájena za účinnosti staré právní úpravy se podle ní také dokončí, jde však o to, že se tak postupuje v takovém případě jestliže podle staré právní úpravy posouzení záměr podléhal. Je tomu tak proto, že stará právní úprava byla méně přísná, než ta nová. Tím spíše podle stavebníka by podle této přísnější nové úpravy neměly být posuzovány záměry méně významné, které ani v minulosti tomuto procesu EIA nepodléhaly. Nelze proto navrhovanou stavbu tomuto procesu podrobit. Nesouhlasí rovněž s tím, že vyjádření Ministerstva životního prostředí, jako ústředního orgánu státní správy na úseku posuzování vlivu činností a jejich důsledků na životní prostředí nemá relevanci, neboť podle § 23 odst. 3 zákona č. 100/2001 je tento orgán v případě důvodných pochybností o záměru a zařazení záměru do příslušné kategorie nebo příslušného sloupce podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu oprávněn rozhodnout resp. podat k tomuto vyjádření.

Ze spisu k žalobcem namítané absenci stanoviska dle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí vyplývá, že rozhodnutí orgánu I. stupně na str. 27 a 28 a dále k bodu námitek N.4.9, kde je odkaz na vypořádání se s touto námitkou obdobně jako pod námitkou N.1.5., se touto námitkou zabývalo a učinilo závěr, že předmětná stavba nevyžadovala posouzení vlivů na životní prostředí, neboť předmětem územního řízení jsou místní komunikace, nikoliv silnice, komunikace 5.května je místní komunikací I. třídy o více jízdních pružích a nebude rozšířena v úseku delším než 500m. Rozhodnutí žalovaného na str. 18 a 19 spornou otázku posoudilo se závěrem, který plně koresponduje s vyjádřením žalovaného a stavebníka k žalobě.

Soud shledal uvedenou námitku důvodnou.

Spor mezi stranami věcně stojí na tom, zda předmětem územního řízení a rozhodnutí o umístění stavby je jeden záměr ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 100/2001 Sb., pak dle přílohy č. 1 kategorie II. položky č. 9.1 tohoto zákona by vzhledem k navrhovanému řešení tj. rozšíření pozemní komunikace (místní komunikace I.třídy) 5. května v úseku dlouhém 487 m a rozšíření v současnosti dvoupruhové místní komunikace Hvězdova na čtyři pruhy v úseku dlouhém 365 m, podléhalo zjišťovacímu řízení podle tohoto zákona, když podle uvedené položky podléhají tomuto novostavby a rekonstrukce silnic o šíři větší než 10 m, nebo místních komunikací o čtyřech a více jízdních pružích delších než 500 m. Žalobce tvrdí, že v daném případě kromě rozšíření ulice 5. května v délce 487 m je součástí návrhu i rozšíření komunikace Hvězdova na čtyřpruhovou komunikaci v délce 365 m a tedy jde o jeden záměr a je nutno tyto délky sečítat. Tomu žalovaný oponuje (str. 19 rozhodnutí žalovaného) tím, že nejde o jeden záměr, ale jde o rekonstrukce dvou samostatných a vzájemně nezávislých

dopravních staveb, z nichž každá má délku menší než 500 m. Navrhované rozšíření komunikace Hvězdova a komunikace 5. května budou pak plně funkční i v případě, že by první nebo druhá z nich nebyla realizována, takže nejde o jeden celkový záměr ve smyslu namítaného ustanovení § 3 písm. a) uvedeného zákona. K tomu žalovaný poukázal výslovně na dotaz učiněný Magistrátem vůči Ministerstvu životního prostředí, které uvedlo, že záměr „Dopravního řešení Pankrácké pláně“ nepodléhal posouzení ani podle zákona č. 244/1992 Sb., platného v době zahájení řízení k 31.12.2001, a nespadá ani pod přílohu č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., účinného od 1.1.2002.

Soud dospěl k závěru, že stavba „Dopravní řešení Pankrácké pláně“ je ve smyslu ust. § 3 písm. a) zákona č. 100/2001 Sb. jedním záměrem. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí (§ 1 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb.) je získat objektivní odborný odhad pro vydání rozhodnutí, popř. opatření podle zvláštních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti; tento podklad je jedním z podkladů v řízení podle zvláštních předpisů. Má-li být tento účel naplněn při rozhodování o umístění stavby (či před vydáním stavebního povolení) a tedy před její vlastní realizací, pak je nutno návrh na umístění stavby z hlediska dopadu na životní prostředí posuzovat jako celek a jeden záměr, nikoli jednotlivé stavební objekty (části celku) vytrhávat a považovat je za samostatné; realizace stavby jako celku bude vykazovat onen dopad, nikoli její dílčí části. To, že části celku by v případě nerealizování návrhu v úplnosti byly schopné případně i samostatně svoji funkci plnit, nemůže ovlivnit to, zda návrh jako jeden záměr má být podroben posouzení vlivu na životní prostředí. Neuskutečnění části záměru, který je jako celek pojat právě pro své funkční vazby a své cíle – v případě této dopravní stavby jsou v rozhodnutí deklarovány – by naopak mohlo znamenat jejich nenaplnění, a ve svém důsledku i zhoršení dopadů do životního prostředí. Účelové dělení souboru stavby na dílčí, s tím, že jde o záměry samostatné, je obcházením zákona; takovýmto postupem by mohlo docházet k štěpení právě takových rozsáhlých záměrů, u nichž zákon výslovně stanoví, že tomuto procesu podléhají, popř. že má probíhat zjišťovací řízení. Argumentace žalovaného proto nemůže obstát, i když stavební úřady v daném případě vycházely ze stanoviska příslušného ministerstva dle § 23 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., a tedy procesně zvolily zákonný postup.

Soud v daném případě nemohl odhlédnout od skutečnosti, že již v příloze č. 1 k usnesení Rady HMP č. 1902 ze dne 13.11.2001, jímž bylo podáno vyjádření k dokumentaci o hodnocení vlivu na životní prostředí pro stavbu Obchodně společenské centrum Praha – Pankrác, bylo poukázáno na to, že centrální prostor Pankrácké pláně je považován za jedno z budoucích celoměstských center a že předložená dokumentace hodnotící vliv na životní prostředí k uvedené stavbě (jedné z budoucích staveb) se nezabývá Pankráckou plání jako celkem a že přístup, kdy jsou jednotlivé objekty většího logického územního celku hodnoceny samostatně je považován za nevhodný a vlastně v rozporu se smyslem a účelem procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA), byť tento způsob hodnocení nelze napadat pro rozpor s tehdy platným zákonem č. 244/1992 Sb. K podrobení celé koncepce řešení prostoru Pankrácké pláně posuzování vlivů na životní prostředí nedošlo, aspoň to z podkladů neplyne.

Již v průběhu územního řízení žalobce námitkou pod bodem 7 uplatněnou podáním 31.1.2005 před posledním jednáním 1.2.2005 se dožadoval toho, aby k územnímu řízení bylo předloženo a v rozhodnutí zohledněno stanovisko k posuzování vlivů daného záměru na životní prostředí, a to buď stanovisko dle zákona č. 244/1992 Sb. z procesu posuzování vlivů na životní prostředí záměru stavby „Obchodní a společenské centrum Pankrác – objekt D“ jehož součástí je i posouzení předmětné stavby dopravního řešení (a podmínky tohoto

stanoviska byly respektovány) a nebo stanovisko dle zákona č. 100/2001 Sb.; v tomto směru odkázal na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 12.4.2003 č.j. 3993/03/63/0-310/03, dle něhož umístění stavby Dopravního řešení Pankrácké pláně, resp. posouzení EIA je součástí stavby zvané „ECE Obchodní a společenské centrum Praha 4 Pankrác – obj. D“; žalobce namítal, že na tuto stavbu objektu D probíhá hodnocení jejího vlivu na životní prostředí podle zák. 244/1992 Sb., přičemž odbor územního rozhodování MHMP to výslovně konstatuje ve druhém odstavci odůvodnění rozhodnutí na str. 7, a že tedy nemůže správní orgán vydat povolení rozhodnutí bez tohoto stanoviska v době, kdy takové řízení probíhá. Při uvedeném posledním jednání zástupce stavebního úřadu prohlásil, že stavba dopravního řešení nevyžaduje sama tento proces a řízení EIA bylo ukončeno 4.12.2002 a bylo vedeno na objekt „D“.

Sama skutečnost, že předmětná stavba představuje komplexní řešení dopravy v oblasti Pankrácké pláně, že ze strany SÚRM hl.m. Prahy byl v r. 1999 vypracován „Návrh zadání regulačního plánu“ pro celou danou lokalitu, avšak k jeho vypracování nedošlo, a že ze strany dotčených orgánů státní správy byl, a to již v rámci procesu EIA na první stavbu OSC Pankrác uplatněn požadavek, aby komplexní dopravní řešení Pankráce (jako samostatné komplexní stavební dílo) bylo po stránce vlivů na životní prostředí zahrnuto do zpracovávané dokumentace EIA na tuto první stavbu, a že se tak stalo, vyplývá z mnohých podkladů pro rozhodnutí a nebyla ani popírána nikdy samotným stavebníkem v průběhu řízení. Svědčí o tom mj. i např. Stanovisko investora a projektanta ze dne 21.1.2003 podané k odvolání účastníků již proti prvnímu územnímu rozhodnutí ze dne 13.11.2002.

Z uvedených důvodů proto závěr žalovaného, že předmětná stavba dopravního řešení sama nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí (resp. zjišťovací řízení) neobstojí a nemůže obstát ani závěr (str. 19 rozhodnutí žalovaného), že oporu v zákoně nemá požadavek odvolatelů, aby v daném územním řízení bylo podkladem pro toto územní řízení stanovisko o posouzení vlivu stavby „Obchodní a společenské centrum Pankrác-objekt D“. Vzhledem ke shora uvedenému je tento závěr rozporný, neboť pakliže součástí procesu EIA na stavbu „Obchodní a společenské centrum Pankrác-objekt D“ bylo i posouzení dopravního řešení Pankrácké pláně (a právě toto bylo dotčenými orgány požadováno), pak nebyl důvod závěry tohoto stanoviska a podmínky v něm uvedené jako odborný podklad i pro tuto dopravní stavbu zavázat.

Soud rovněž neshledal relevantní argumentaci stavebníka stran výkladu přechodného ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb. Toto ustanovení dopadá toliko na případy, kdy posouzení vlivů na životní prostředí bylo zahájeno před účinností zákona č. 100/2001 Sb., tedy před 1.1.2002 a znamená, že takové posuzování bude dokončeno podle původního zákona č. 244/1992 Sb. i po tomto datu. Nevztahuje se však na případy, kdy posouzení podle uvedeného zákona do 1.1.2002 zahájeno nebylo. Pakliže záměr po 1.1.2002 posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. podléhá, bylo třeba postupovat podle tohoto zákona. Sama skutečnost, že návrh na vydání územního rozhodnutí byl podán 31.12.2001 totiž nevylučuje, že záměr v něm obsažený má být podroben posouzení dle zákona č. 100/2001 Sb. a že stanovisko podle tohoto zákona pro toto územní řízení musí být vydáno - byť již územní řízení probíhá (toto řízení lze do doby vydání podkladového stanoviska přerušit). Rozhodnutí o umístění stavby nemůže být vydáno bez tohoto stanoviska, pakliže jej zákon vyžaduje u daného záměru; rozhodnutí o umístění stavby musí být v souladu s právní úpravou platnou v době jeho vydání, z žádného ustanovení zákona č. 100/2001 Sb. nevyplývá, že by záměry, které nepodléhaly režimu zákona č. 244/1992 Sb. do 1.1.2002, nepodléhaly režimu nového zákona č. 100/2001 Sb., z ust. § 10 odst. 3 a 4 tohoto zákona vyplývá opak. Nelze mít za to, že

pakliže stavebník podal návrh na zahájení územního řízení dne 31.12.2001 tj. den před účinností zákona č. 100/2001 Sb. v důsledku toho pozbyl povinnosti oznamovatele a již nebyl tím „kdo hodlá“ provést záměr. Územní rozhodnutí nebylo vydáno před 1.1.2002 a nenabýlo právní moci před tímto datem.

Soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 9/2006-146, uveřejněný pod č. 1521/2008 Sb.NSS, a dodává, že posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. by bylo lze požadovat i v řízení o povolení stavby.

K argumentaci stran Aarhuské úmluvy, splnění definičních znaků dotčené veřejnosti ze strany žalobce dle čl. 2 odst. 5 této Úmluvy a jeho postavení jako účastníka i v navazujících správních řízeních soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu uveřejněný pod č. 1461 /2008 Sb. NSS.

8. Přezkoumatelnost rozhodnutí a procesní vady.

Žalobce v poslední námitce shrnuje již shora tvrzené důvody nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (rozpor tohoto rozhodnutí s ust. § 3 odst. 3 a 4, § 46 a 47 odst. 2 a 3 správního řádu) namítá, že jak prvostupňové rozhodnutí, tak i rozhodnutí žalovaného se nezabývá konkrétními rozpory umístované stavby s právními předpisy a není v nich uvedeno, proč námitky žalobce jsou nedůvodné, odkazuje na konkrétní svá tvrzení v předchozích bodech žaloby, zejména pod bodem III. 2 d), 3 c) a 5 c) žaloby. Žalovaný i stavebník, jak ze shora uvedeného vyplývá odmítly v konkrétní námitky jako nedůvodné, proto i stejný postoj vyjádřily k tomuto shrnujícímu bodu žaloby (včetně následného bodu IV. žaloby.)

Soud shledal žalobu z části důvodnou, proto k tomuto bodu již toliko na své shora uvedené závěry odkazuje.

Z učiněných závěrů podle názoru Městského soud v Praze vyplývá, a také proto soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, ale intenzitě zpochybňující zákonnost rozhodnutí jako celku. Soud vážil komplikovanost a délku daného řízení ve vztahu k míře daných pochybení, a to jak jednotlivých tak v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že jde o pochybení ohrožující v konečném důsledku právem chráněné zájmy účastníků. Již ze shora uvedených částí odůvodnění rozsudku vyplývá, že celá koncepce řešení zástavby Pankrácké pláně vyžadovala od počátku vzhledem k rozsahu a cíli tohoto záměru zřídít nové městské centrum, takové postupy, jichž by se mohla aktivně účastnit veřejnost (regulační plán, proces posouzení koncepce dle § 14 zákona č. 244/1992 Sb. tzv. SEA) a jimiž by bylo posouzeno komplexně nejen samotné dopravní řešení, ale celková zástavba, včetně všech plánovaných nových staveb. Soud vážil i důsledky dopadu zrušení rozhodnutí; okruhy v nichž shledal vady řízení a nezákonnost rozhodnutí jsou rázu, kdy neúplnost a nesprávnost rozhodnutí může znamenat nevratné kroky. Soud nemohl opomenout skutečnost, že z veřejně dostupných zdrojů, např. Aktualizace Strategického plánu hlavního města Prahy podle § 10c zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění zákona č. 93/2004 Sb., přístupné na internetových stránkách Ministerstva životního prostředí, se podává stav na území hl.m. Prahy ohledně životního prostředí, který vykazuje vysoké emise škodlivin a hluku z dopravy. Uvádí se zde, že mobilní zdroje, emise z dopravy se na celkových emisích podílí 84%, že po stagnaci od r. 2001 v letech 2004 až 2006 dochází opět k nárůstu, širší centrum Prahy tak vykazuje nevyšší koncentrace NO₂ v republice (konkrétní koncentrace viz str. 59). Poukazuje se zde na limity, které musí být v r. 2012 splněny a jsou několikanásobně překračovány. Obdobně má rozhodující vliv pozemní doprava i na nadměrné zatížení hlukem (str. 61), kdy

její podíl na tomto zatížení činí zhruba 90%. Byť jde o celopražské údaje, nevztahující se ke konkrétní dané stavbě, má soud za to, že vzhledem k jejímu rozsahu je nutno tím spíše dbát na řádné zjištění stavu věci a zevrubné posouzení přípustnosti stavby a její koordinaci se současně umístěvanými stavbami velkých společenských či administrativních komplexů (např. stavba „ECE obchodní a společenské centrum Praha 4 - Pankrác, budova D“ podle rozhodnutí o umístění stavby je budovou o zastavěné ploše 19 559 m² a prodejní ploše 31 400 m², a je umístěna dle územního plánu jako výjimečně přípustná na pozemcích v jihozápadním kvadrantu křižovatky ulic Na Pankráci a Hvězdova v Praze 4, dle sp. zn. 10 Ca 110/2006 tohoto soudu), zejména stran výhledové intenzity dopravy, a se stavbami vnitřního městského okruhu (obchvat vnitřního města) a silničního (vnějšího okruhu) tak, aby fakticky mohly být naplněny deklarované cíle této stavby.

Z uvedených důvodů soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a nezákonnost rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. O žalobě rozhodl bez jednání podle § 51 s.ř.s., když účastníci s takovým postupem vyslovily souhlas (žalobce výslovně, žalovaný mlčky).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku v částce 2000,-Kč, a z náhrady za zastupování, a to za 3 úkony po 1000,-Kč a 3x paušál po 75,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a replika k vyjádření žalovaného) dle vyhl.č. 177/1996 Sb. (ve znění do 31. 8. 2006) a za jeden úkon po 2.100,-Kč a příslušný paušál 300,-Kč (replika k vyjádření osoby zúčastněné) dle téže vyhl. ve znění účinném od 1.9.2006; celkem tak náhradu nákladů řízení soud přiznal ve výši 7 625,-Kč.

Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), neboť jim žádnou povinnost soud neuložil

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat ve lhůtě dvou (2) týdnů po doručení rozhodnutí kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu zdejšího, a to ve dvojím vyhotovení.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. května 2008

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. Vodehnalová

